

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 455 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Αντεργατικό Πολυνομοσχέδιο, καταστολή ενάντια στους πρόσφυγες,
πολεμοκάπηλη συμφωνία με ΗΠΑ...

Τα δίνουν όλα σε κεφάλαιο και ιμπεριαλιστές

«Αναπτυξιακό»
Πολυνομοσχέδιο
Για τις απεργιακές
κινητοποιήσεις

σελ. 5

Φοιτητές
26-27/10: Πανελλαδικό
Διήμερο Συζητήσεων
της ΣΣΠ

σελ. 6

Περιβαλλοντική
καταστροφή
Θανάσιμος κίνδυνος
για την ανθρωπότητα

σελ. 10

Ιστορία
30 χρόνια από τη
διάσπαση ΚΝΕ/ΚΚΕ

σελ. 14

Ανεπιθύμητος ο υπ. Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάικ Πομπέο!

Ο εκπρόσωπος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, Πομπέο, στα πλαίσια της περιοδείας του στα Βαλκάνια, θα επισκεφθεί και την Ελλάδα από τις 5 έως τις 7 Οκτωβρίου. Στην επίσκεψή του στη χώρα μας θα συναντηθεί με τον Μητσotάκη και με τους υπουργούς Εξωτερικών και Άμυνας, Δένδια και Παναγιωτόπουλο, προκειμένου να υπογραφεί η **ανανέωση της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (MDCA)** μεταξύ ΗΠΑ - Ελλάδας.

Σύμφωνα με την κυβέρνηση της ΝΔ και τον επίτιμο συμβουλάτορα της, Τζέφρι Πάιατ (πρέσβης των ΗΠΑ στην Ελλάδα) στην συνάντηση αποσκοπεί στα εξής:

α) Η διάρκεια της συμφωνίας να είναι απροσδιόριστη και να μπορεί να ακυρωθεί μόνο εάν μία από τις δύο πλευρές την καταγγείλει, β) την συνέχιση της λειτουργίας της βάσης της Σούδας και την επέκτασή των εγκαταστάσεων, γ) την εγκατάσταση κλιμακίου στην Αλεξανδρούπολη, με άμεσο στόχο την αξιοποίηση του λιμανιού για στρα-

τιωτικούς και εμπορικούς σκοπούς, δ) την εγκατάσταση μόνιμης βάσης ελικωπτέρων στην Κεντρική Ελλάδα και ε) την χρήση της αεροπορικής βάσης στη Λάρισα για τις βλέψεις ΗΠΑ/ΝΑΤΟ.

Όλα τα παραπάνω υπογραμμίζουν τα σχέδια της μνημονιακής ΝΔ και του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, ως προς την ενίσχυση της «στρατηγικής συμμαχίας» ΗΠΑ - Ελλάδας, η οποία έφτασε στο απόγειό της κατά την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, την διεύρυνση των νατοϊκών στρατιωτικών βάσεων στο Αιγαίο και την αναβάθμιση της συμμαχίας της Ελλάδας με Ισραήλ και Κύπρο. Η φιλοϊμπεριαλιστική κυβέρνηση και τα επιτελεία της ελληνικής ελίτ ευελπιστούν στην σταθεροποίηση του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού με την συνδρομή και στήριξη των ιμπεριαλιστών. Αποσκοπούν στην ενίσχυση των θέσεων τους στους ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς, προσφέροντας κυριολεκτικά «γη και ύδωρ» στους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Επιδιώκουν, να παίξουν τον ρόλο του χωροφύλακα των

ΗΠΑ στην περιοχή, ακόμη και με το ρίσκο οι Αμερικάνοι «σύμμαχοί» τους να τους αφήσουν ακάλυπτους, εάν αλλάξουν τα συμφέροντά τους.

Αυτή η κατάσταση ελοχεύει τεράστιους κινδύνους για τον ελληνικό λαό και απειλεί να μας εμπλέξει σε επικίνδυνους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς. Η εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να παλέψουν ενάντια σε αυτή την συμφωνία και συνολικά στα φιλοϊμπεριαλιστικά σχέδια της ΝΔ. Μόνο μέσα από τους αγώνες μας ενάντια στην ελληνική αστική τάξη, την κυβέρνηση της ΝΔ και τους ιμπεριαλιστές μπορούμε να σταματήσουμε τα σφαγεία και τις λεηλασίες των ιμπεριαλιστών στην ευρύτερη περιοχή. **Με κεντρικό σύνθημα, τον διεθνισμό των εργαζομένων και των λαών, ενάντια σε πόλεμο - ιμπεριαλισμό - αστικές τάξεις, να παλέψουμε για την έξοδο της Ελλάδας από τους ιμπεριαλιστικούς σχηματισμούς, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ και να δώσουμε τις νατοϊκές βάσεις του θανάτου.**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τρότσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μαρξισμός και Συνδικάτα

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2004

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

«Για να μπορεί η μπουρζουαζία να εξακολουθεί να κυριαρχεί και να ξεζουμίζει τους εργάτες για να βγάλει την υπεραξία της, δεν έχει μόνο ανάγκη τον παπά, τον αστυνομικό, το στρατηγό, της χρειάζεται ακόμη και ο γραφειοκράτης συνδικαλιστής, ο «εργατικός ηγέτης» που κηρύχνει στα εργατικά συνδικάτα την ουδετερότητα και την αδιαφορία στον πολιτικό αγώνα». (Αποφάσεις του 3ου Συνεδρίου της 3ης Διεθνούς)

Αυτή η μικρή συλλογή άρθρων (θα ολοκληρωθεί σε μια επόμενη έκδοση της σειράς «Τετράδια Εργατικής Πάλης», κάτω από το γενικό τίτλο «Μαρξισμός και Συνδικάτα», του Τρότσκι για τα συνδικάτα, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και την επέμβαση των επαναστατών μαρξιστών δεν έχουν μια συλλεκτική αξία για τους αρχειοθέτες του εργατικού κινήματος. Αλλά για να δώσουν μια ακόμη δυνατότητα

τα στους αγωνιστές για την πολιτική τους συγκρότηση, δηλαδή, ν' αποκτήσουν μια μέθοδο μαρξιστικής ανάλυσης αναγκαία για κάθε πραγματική επεξεργασία της μαχητικής δουλειάς, συνδικαλιστικής ή πολιτικής.

Το ζήτημα του πολιτικού χαρακτηρισμού των οργανώσεων που υπάρχουν μέσα στην εργατική τάξη ή που ισχυρίζονται ότι είναι εργατικές οργανώσεις, είναι το κεντρικό πρόβλημα όλων των άρθρων αυτής της συλλογής. Αυτό είναι το πρωταρχικό και θεμελιώδες ζήτημα που πρέπει να βάζει κάθε οργάνωση σε κάθε στιγμή. Αυτή είναι η μέθοδος του ίδιου του επαναστατικού μαρξισμού, το εργαλείο ανάλυσης των αποφάσεων των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της 3ης Διεθνούς και του Λένιν. [...]

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνανα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άποψή μας ***Όλα στους*** ***καπιταλιστές και*** ***στους ιμπεριαλιστές***

Από την ώρα που κατέλαβαν την εξουσία ο Μητσοτάκης και η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνησή του, δεν έχουν κρύψει την πρόθεσή τους για τρία πράγματα: α) Για την φιλική διάθεση προς τις επιχειρήσεις και ιδιαίτερα προς το μεγάλο κεφάλαιο, β) για την απροκάλυπτη εχθρότητα προς τους εργαζόμενους, τα συμφέροντα και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις τους και γ) για την εξυπηρέτηση -σε βαθμό δουλικότητας- των συμφερόντων και των φιλοπόλεμων σχεδίων των ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα των Αμερικάνων. Όσο και αν ο δρόμος είχε χαραχτεί στα παραπάνω θέματα από την άθλια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, ο Μητσοτάκης και η παρέα του σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα εφαρμόζουν μια ακόμη χειρότερη πολιτική.

Οι «μεταρρυθμίσεις» και η πολιτική τους

Μόλις τρεις μήνες στην εξουσία και κατέθεσαν προς ψήφιση το «αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο, πυρήνας του οποίου είναι τα αντεργατικά μέτρα. Το «αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο λειτουργεί και συμβολικά, μια που η κυβέρνηση, κλείνοντας το μάτι στους καπιταλιστές, συνδέει την «ανάπτυξη» με τις σκληρές αντεργατικές διατάξεις που περιλαμβάνει. Αυτά τα αντεργατικά μέτρα μετατρέπουν τις συλλογικές συμβάσεις σε κουρελόχαρτα, θεσμοθετώντας τη δυνατότητα των εργοδοτών σε κλάδους ή περιοχές να τις παραβιάζουν «νόμιμα», με την απλή επίκληση οικονομικών δυσκολιών της επιχείρησης ή ανεργίας στον κλάδο ή στην περιοχή, υψηλότερου από τον εθνικό μέσο όρο. Δεν είναι δύσκολο να υποθέσει κάποιος ότι οι εργοδότες δε θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν αυτά τα παράθυρα που τους ανοίγει η κυβέρνηση.

Για να λειτουργήσει το παραπάνω με «σιδηρά» λογική, καθίσταται δυσκολότερη, έως αδύνατη, η κήρυξη απεργίας και η λειτουργία των συνδικάτων.

Σ' αυτά τα αντεργατικά μέτρα έσπευσε να συμφωνήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και να συμβουλευτεί την κυβέρνηση να είναι πιο

«προσεκτική»: «θα μπορούσε να συζητηθεί η εισαγωγή ρήτρας εξαίρεσης από τις κλαδικές συλλογικές συμβάσεις, με εξαιρετική φειδώ πάντως και μόνο για επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν πράγματι προβλήματα βιωσιμότητας» (Αυγή, 16.9.2019).

Το καθημερινό «λάιτ-μοτίφ» όλων των μνημονιακών, είναι οι «επενδύσεις» και οι κάθε είδους διευκολύνσεις προς τους «επενδυτές». Αυτές οι «επενδύσεις», που ουσιαστικά καταστρέφουν την οικονομία, είναι σχεδόν στο σύνολό τους ιδιωτικοποιήσεις επιχειρήσεων, οργανισμών και κάθε είδους περιουσιακών στοιχείων του δημοσίου. Έτσι, ο Γεωργιάδης τρέχει μέρα-νύχτα να ξεπουλήσει το πρώην αεροδρόμιο στο Ελληνικό στον Λάτση, οι Σταϊκούρας-Χατζηδάκης ανακοίνωσαν ότι είναι έτοιμοι για την ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των ΕΛΠΕ μαζί με τα συμβόλαια που αυτά κατέχουν και αφορούν στις εξορύξεις σε συνεργασία με την Exxon Mobil, την Total και την Repsol. Ετοιμάζεται και το μεγάλο πλάτσιο της ΔΕΗ, της ΔΕΠΑ και της ΔΕΣΦΑ, του αεροδρόμιου Αθηνών, του νερού κ.λπ.

Οι Χατζηδάκης-Σταϊκούρας απάντησαν σε ερώτηση του Ν. Παππά σχετικά με τα ΕΛΠΕ: «η ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των ΕΛΠΕ έχει προαποφασιστεί από την προηγούμενη κυβέρνηση και έχει εγγραφεί στις μνημονιακές υποχρεώσεις της χώρας». Αυτή η λύσσα των νεοφιλελεύθερων, όχι μόνο των ανοικτά δηλωμένων της ΝΔ αλλά και των «κρυφών» του ΣΥΡΙΖΑ να ιδιωτικοποιήσουν τα πάντα, μας φέρνει στην μνήμη το απόσπασμα από τον Ζοζέ Σαραμάγκου: «Ας ιδιωτικοποιηθούν τα πάντα, ας ιδιωτικοποιηθεί η θάλασσα και ο ουρανός, ας ιδιωτικοποιηθεί το νερό και ο αέρας, ας ιδιωτικοποιηθεί η Δικαιοσύ-

νη και ο Νόμος, ας ιδιωτικοποιηθεί και το περαστικό σύννεφο, ας ιδιωτικοποιηθεί το όνειρο, ειδικά στην περίπτωση που γίνεται την μέρα και με τα μάτια ανοιχτά. Και σαν κορωνίδα όλων των ιδιωτικοποιήσεων, ιδιωτικοποιήστε τα Κράτη, παραδώστε επίτελους την εκμετάλλευση υμών των ιδίων σε εταιρίες του ιδιωτικού τομέα με διεθνή διαγωνισμό. Διότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η σωτηρία του Κόσμου. Και μια και μπήκατε στον κόπο, ιδιωτικοποιήστε στο φινάλε και την πουτάνα την μάνα που σας γέννησε».

Το ταξίδι του Μητσοτάκη στις ΗΠΑ αλλά κυρίως η επίσκεψη του Υπ. Εξωτερικών Μάικ Πομπέο ανοίγουν επικίνδυνη προοπτική για τον ελληνικό λαό, μια που προσδένουν την χώρα στα συμφέροντα και στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών, σε μια περιοχή που μοιάζει με καμίνι. Τα σχέδια αυτά περιλαμβάνουν α) το κλείσιμο της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (MDCA), β) την αναβάθμιση και επέκταση της αμερικανικής βάσης στη Σούδα, αλλά και τη δημιουργία αμερικανικών βάσεων στη Λάρισσα, στο Στεφανοβίκι Μαγνησίας, στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης κ.ά.

Όλα αυτά συνδυάζονται με ένα φιλόδοξο και πολυδάπανο πρόγραμμα εξοπλισμών, που περιλαμβάνει τη διάθεση μεταχειρισμένων αμερικανικών οπλικών συστημάτων, την αγορά υπερσύγχρονων F35, ενδεχόμενα την αγορά 1-2 αμερικανικών φρεγατών, μέχρις ότου η Γαλλία ολοκληρώσει τη ναυπήγηση των υπολοίπων φρεγατών. Υποτίθεται ότι όλα αυτά θα διασφαλίσουν την υπεροπλία της Ελλάδας στην Ανατολική Μεσόγειο. Το δόγμα «να γίνουμε αστακοί» και ο «εξ ανατολών κίνδυνος» πάει χέρι-χέρι με τον σκληρό και άκαμπτο αντιδραστικό πρόγραμμα στα οι-

κονομικά και κοινωνικά ζητήματα.

Τίποτα για τους εργαζόμενους

Αν για τους καπιταλιστές και τους εξοπλισμούς δεν υπάρχει για την κυβέρνηση το «δεν υπάρχουν λεφτά», δεν ισχύει το ίδιο για τους εργαζόμενους. Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση ήταν απόλυτη: κάθε σκέψη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς θα πρέπει να αναβληθεί για μετά την «ανάπτυξη», πρώτα πρέπει να «μεγαλώσει η πίτα». Αλλά ακόμη και αν υπάρξει ανάπτυξη, που δεν θα υπάρξει, οι καπιταλιστές δεν είναι και τόσο γαλαντόμοι να δίνουν αυξήσεις και να παραχωρούν δικαιώματα. Οι εργαζόμενοι και όλοι μας το γνωρίζουμε πολύ καλά. Αυξήσεις και δικαιώματα κερδίζονται μόνο με τους αγώνες. Και αυτούς πρέπει να προετοιμάσουμε, με σχέδιο και αποφασιστικότητα.

Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ με τις προδοσίες και τη μετάλλαξη του, να σκόρπισε σύγχυση, να απογοήτευσε και να εμπέδωσε το αίσθημα της ματαιότητας στους εργαζόμενους, αλλά αυτό δεν θα είναι παντοτινό. Ήδη, με αφορμή τις δυο απεργίες, οι πιο προσεκτικοί πολιτικοί αναλυτές προειδοποίησαν τον Μητσοτάκη να είναι προσεκτικός και να μη ξεγελαστεί βλέποντας μόνο τους αριθμούς των απεργών στη διαδήλωση, αλλά να «δει» μέσα από αυτή την εικόνα το μέλλον, τις πλημμυρίδες που έρχονται. Η οργή και η αγανάκτηση των εργαζομένων μεγαλώνουν μαζί με το μέγεθος της φτώχειας, της υπερεκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της αθλιότητας μιας κυβέρνησης που χαίρεται όταν πρέπει να θλιβεται και το αντίθετο. Μπορεί σήμερα μια μικρή πρωτοπορία να σηκώνει στις πλάτες της το βαρύ φορτίο καθηκόντων μιας ολόκληρης τάξης, αύριο όμως δεν θα είναι έτσι. Όποιος γνωρίζει την ιστορία του εργατικού κινήματος, όποιος έχει μάθει να ακούει τους ξέπνοους ψιθύρους των εργαζομένων στα κάτεργα των εργοδοτών, μπορεί να «διαβάσει» τις μεγάλες αντάρες που έρχονται. Μπορεί να λιοδορούν και να συκοφαντούν οι διάφοροι αργυρώνητοι σφουγγακωλάριοι, αλλά σύντομα θα τους φτύνουν όλοι, ακόμη και τ' αφεντικά τους.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η έρευνα που διενήργησαν τα Κέντρα Ελέγχου και Πρόληψης Ασθενειών, την περίοδο 2011-2017, που βασίστηκε σε 13.000 γυναίκες ηλικίας από 18 έως 44 ετών, αποκαλύπτει ότι 1 στις 16 αμερικανίδες δεν είχαν δώσει την συγκατάθεσή τους κατά την πρώτη τους σεξουαλική επαφή. Το ποσοστό του 6,5% των γυναικών αντιστοιχεί στις ΗΠΑ σε περισσότερες από 3,3 εκατομμύρια γυναίκες. Οι γυναίκες αυτές δήλωσαν ότι υπέστησαν διάφορες μορφές εξαναγκασμού: πάνω από τις μισές (56,4%) είπαν ότι δέχτηκαν προφορικές πιέσεις, το 46,3% ότι κρατήθηκαν παρά τη θέλησή τους, το 25,1% ότι έπεσαν θύματα βιαιοπραγίας, το 22% ότι ήταν σε κατάσταση μέθης ή υπό την επήρεια ναρκωτικών και το 16% υπέκυψε στην απειλή του χωρισμού. Στις ΗΠΑ, μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχουν οι Αφροαμερικανές, οι γυναίκες που έχουν γεννηθεί στο εξωτερικό, οι φτωχές και όσες δεν έχουν υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης.

Με βάση έρευνα του Ινστιτούτου Ερευνών και Προβλέψεων, που διενεργήθηκε για λογαριασμό του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδας, η συνολική ζημία στα καταλύματα της χώρας από την πτώχευση της Thomas Cook αποτιμάται στα 315 εκ. ευρώ για το 2019. Στην έρευνα που παρουσιάστηκε, καταγράφεται ότι από το σύνολο των 9.917 ξενοδοχείων της χώρας, τα 1.193 (12% του ξενοδοχειακού δυναμικού της χώρας) συνεργάζονταν με τον όμιλο Thomas Cook το 2019. Ο αριθμός των ξενοδοχείων των οποίων ο τζίρος εξαρτιόταν σε ποσοστό άνω του 75% από τη συνεργασία με την Thomas Cook ανέρχεται σε 163, ενώ ακόμα 90 ξενοδοχεία εισέπρεταν άνω του 50% του τζίρου τους από το βρετανικό ταξιδιωτικό πρακτορείο. Ωστόσο, οι αρνητικές επιπτώσεις δεν περιορίζονται μόνο στις απαιτήσεις του 2019, που δεν μπορούν πλέον να καλυφθούν. Σύμφωνα με την έρευνα, οι εκτιμώμενες απώλειες αφίξεων και διανυκτερεύσεων για τον τουριστικό κλάδο, εξαιτίας της πτώχευσης της Thomas Cook, για το 2020, προσεγγίζουν το 1 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση, για ολόκληρη την οικονομία, με βάση τον τουριστικό πολλαπλασιαστή, οι απώλειες θα αγγίξουν τα 2,5 δισ. ευρώ το 2020.

Έκθεση της Αρχής Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (ΑΔΙΠ-ΠΔΕ) δείχνει ότι οι μισοί σχεδόν μαθητές Λυκείου έχουν αυξημένη πιθανότητα να είναι λειτουργικά αναλφάβητοι. Σύμφωνα με τις επιδόσεις των μαθητών για το σχολικό έτος 2017-2018, στα Γενικά Λύκεια, το 7,1% των μαθητών στη Γλώσσα βαθμολογήθηκε κάτω από τη βάση, το 48,4% στη Φυσική, το 38,9% στην Άλγεβρα ήταν 38,9% και το 44,2% στη Γεωμετρία. Στα Επαγγελματικά Λύκεια, 1 στους 5 πήρε κάτω από τη βάση στη Γλώσσα, το 52,7% στην Άλγεβρα, το 51,3% στη Γεωμετρία, το 41% στη Φυσική και το 40,8% στη Χημεία. Οι συντάκτες της έκθεσης επισημαίνουν ότι «τα προβλήματα που εμφανίζονται στο Λύκειο, σε σύγκριση με το Δημοτικό και το Γυμνάσιο, δεν είναι προβλήματα αποκλειστικά του Λυκείου αλλά όλων των βαθμίδων, τα οποία συσσωρευτικά κατέληξαν στο Λύκειο». Τέτοιες έρευνες πιστοποιούν όχι μόνο τις γενικότερες αδυναμίες της αστικής εκπαίδευσης αλλά και τα πλήγματα στην μόρφωση από την κρίση και την συνολική νεοφιλελεύθερη επίθεση. Η «εκπαίδευση της αγοράς» που επιχειρούν να επιβάλλουν οι «άριστοι» θα γιγαντώσει τον «λειτουργικό αναλφαριθμητισμό» και θα τον μετατρέψει σε οργανικό αναλφαριθμητισμό.

«Αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο της ΝΔ Βάζουν στον γύψο σωματεία και απεργίες, καταργούν τις συλλογικές συμβάσεις Μόνο με την οργάνωση και τους αγώνες μας μπορούμε να τους σταματήσουμε

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει στον δρόμο που άνοιξε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, με μια νέα άγρια επίθεση κατά των εργαζομένων. Με το «**Αναπτυξιακό Πολυνομοσχέδιο**», τα δίνουν όλα στους επιχειρηματίες και το κεφάλαιο. Οι Συλλογικές Συμβάσεις, τα Σωματεία, το δικαίωμα στην απεργία, όλα είναι «αγκυλώσεις» και «ιδεοληψίες» για τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους της ΝΔ, βάζουν εμπόδια στην ανάπτυξη, επομένως πρέπει να ξεριζωθεί κάθε εργασιακό και συνδικαλιστικό δικαίωμα των εργαζομένων!

Πέρα από αυτά, το νομοσχέδιο προβλέπει πλήθος διευκολύνσεων για νέες επενδύσεις, ενάντια στους υπάρχοντες όρους δόμησης (που θα φέρουν τεράστια επιπλέον καταστροφή του περιβάλλοντος), κατάργηση της υποχρέωσης λήψης έγκρισης λειτουργίας για ίδρυση νέας επιχείρησης, ελέγχους μετά την πραγματοποίηση μιας επένδυσης και όχι εκ των προτέρων (!), έλεγχο των επενδύσεων και από ιδιώτες και όχι μόνο από δημόσιους φορείς. Δηλαδή, τράπεζες και επιχειρηματίες θα δημιουργούν δικές τους εταιρείες πιστοποίησης, για να ελέγχουν τις... δικές τους επενδύσεις (!).

Ειδικά οι νέες διατάξεις για τα εργασιακά στοχεύουν στην ακόμα μεγαλύτερη απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και στην παρεμπόδιση της συλλογικής οργάνωσης των εργαζομένων:

1) Αποδυνάμωση μέχρι κατάργησης των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ)

- Με την **άρση της υποχρεωτικότητας των ΣΣΕ** (Κλαδικών, Ομοιοεπαγγελματικών, Επιχειρησιακών) για επιχειρήσεις με οικονομικά προβλήματα (και ποιες δεν έχουν ή δεν μπορούν οικονομικά να εμφανίζουν).

- Με την **υπερίσχυση των επιχειρησιακών ΣΣΕ** έναντι των κλαδικών ή των ομοιοεπαγγελματικών, αν μια εργασιακή σχέση ρυθμίζεται από περισσότερες από μία ισχύουσες ΣΣΕ (η λεγόμενη «συρροή») και με την κατάργηση, και τυπικά πλέον, της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης. Ομοίως, πιθανές τοπικές συμβάσεις υπερισχύουν της εθνικής κλαδικής και της ομοιοεπαγγελματικής. Ενισχύονται έτσι οι περίφημες «ενώσεις προσώπων» και οι επιχειρησιακές ΣΣΕ, που συνήθως προβλέπουν δυσμενέστερους όρους για τους εργαζόμενους, ιδιαίτερα οι «ειδικές επιχειρησιακές ΣΣΕ» των μνημονίων.

- Για την επέκταση των κλαδικών συμβάσεων, εκτός του ότι θα πρέπει να υπογράφονται από εργοδότες που απασχολούν αθροιστικά περισσότερο από το 50% των εργαζομένων ενός κλάδου, πλέον **θα αποφασίζει το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας και ο υπουργός Εργασίας**, δηλαδή το κράτος, με βάση την κατάσταση της οικονομίας και εφόσον δεν μπεινέ εμπόδιο στην επιχείρηση!

- **Η παράταση ισχύος** μιας ΣΣΕ ξαναγίνεται τρίμηνη. Εν τέλει κατοχυρώνονται μόνο τα κατώτατα μισθολογικά όρια της Εθνικής Γενικής ΣΣΕ και ο βασικός μισθός των 650 ευρώ μεικτά (προς το παρόν), που καθορίστηκε με υπουργική απόφαση.

2) Χτυπούν το δικαίωμα στην Απεργία, τα Σωματεία και τη Συλλογική Οργάνωση των εργαζομένων

- Επιβάλλεται η **ηλεκτρονική ψηφοφορία** για όλες τις αποφάσεις και τις συνεδριάσεις όλων των οργάνων ενός Σωματείου (ΔΣ, Γενική Συνέλευση κ.λπ.), συμπεριλαμβανομένης της κήρυξης απεργίας. Η ρύθμιση αυτή έρχεται να συμπληρώσει τον νόμο Αχτσιόγλου, που επέβαλε την ψήφο του 50%+1 των μελών του Σωματείου για λήψη απεργιακής απόφασης, και έχει στόχο να υπονομεύσει τις συλλογικές διαδικασίες των Σω-

ματείων, να υποβαθμίσει τη συνδικαλιστική δράση σε ατομική υπόθεση μιας ψήφου από τον καναπέ, και να βάλει έτσι αξεπέραστα εμπόδια στην κήρυξη απεργίας.

- Θεσμοθετείται το **Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων** (ΓΕ.ΜΗ.Ο.Ε.), όπου θα καταγράφονται τα συνδικάτα, το καταστατικό τους, τα ΔΣ κ.ά. Κράτος και κυβέρνηση θέλουν να ελέγξουν πλήρως και ασφυκτικά το συνδικαλιστικό κίνημα, για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ΣΕΒ, των εργοδοτών και των πολυεθνικών. Και εδώ, όπως και σε όλα τα παραπάνω, όλα τα κρίσιμα ζητήματα για την εφαρμογή των αντιδραστικών διατάξεων παραπέμπονται σε αποφάσεις του εκάστοτε υπουργού Εργασίας.

- Για να προσφύγει ένα Σωματείο στη **διατησία (ΟΜΕΔ)**, θα πρέπει να αποδεικνύει «υπαρκτό λόγο γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, συνδεδεμένο με τη λειτουργία της ελληνικής οικονομίας» (!). Αποκλείεται έτσι η όποια δυνατότητα υπογραφής ΣΣΕ με σχετικά ευνοϊκούς όρους για τους εργαζόμενους.

3) Απορρυθμίζουν ακόμα περισσότερο τη σταθερή και αξιοπρεπή εργασία, εξαπλώνουν τις δουλικές εργασιακές σχέσεις

- Ο εργοδότης μπορεί νόμιμα πλέον να έχει έως και 2 μήνες τους εργαζόμενους απλήρωτους, χωρίς αυτοί να μπορούν να τον καταγγείλουν για βλαπτική μεταβολή. Επίσης, δίνεται το δικαίωμα στον ΟΑΕΔ να μην παρέχει επίδομα (αφερεγγυότητας ή επίσχεσης) και στον κάθε δικαστή να βγάζει παράνομη την επίσχεση εργασίας.

- **Ενισχύουν τη μερική απασχόληση.** Εργοδότης και μισθωτός μπορούν, με έγγραφη ατομική σύμβαση, να συμφωνήσουν σε ημερήσια, εβδομαδιαία, δεκαπενθήμερη ή μηνιαία εργασία, για ορισμένο ή αόριστο χρόνο, η οποία θα είναι μικρότερης διάρκειας από την κανονική (μερική απασχόληση). Θεσπίζεται προσαύξηση 12% επί της συμφωνηθείσας αμοιβής για κάθε επιπλέον ώρα εργασίας που θα παράσχει ο μερικώς απασχολούμενος, ποσοστό όμως πολύ μικρότερο σε σχέση με αυτό που ορίζεται ως προσαύξηση για την υπερωρία στην πλήρη απασχόληση (φτάνει έως και το 80%). Ακόμα όμως και στην καλύτερη περίπτωση εφαρμογής της μερικής απασχόλησης και τήρησης της εν λόγω πρόβλεψης (μισός εργασιμικός χρόνος στο δωρο κανονικά – μισός χρόνος ως «υπερωρία» 12%), οι εργοδότες κερδίζουν ποσό που αντιστοιχεί σε δύο μισθούς ετησίως. Επειδή όμως η υπερωρία δεν ελέγχεται, αυτό που θα συμβεί είναι, μισά νόμιμα – μισά «μαύρα» (!), για να κερδίζουν... από 4 μισθούς και πάνω.

- **Μειώνουν τα πρόστιμα στους εργοδότες για την αδήλωτη εργασία.** Το πρόστιμο των 10.500 ευρώ για κάθε αδήλωτο εργαζόμενο, με προσαυτήσεις σε περίπτωση υποτροπής του εργοδότη, με άλλες διατάξεις του νομοσχεδίου, που προβλέπουν πολύ μεγάλες εκπτώσεις, μπορεί να πέσει στα 2.000 ευρώ, ενώ εκπτώσεις προβλέπονται και στις εποχικές εργασίες.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Ομάδας Νομοθετικής Επεξεργασίας της Ένωσης για την Υπεράσπιση της Εργασίας και του Κοινωνικού Κράτους, οι απώλειες των μισθωτών και των ασφαλιστικών ταμείων από την εφαρμογή των μέτρων του πολυνομοσχεδίου είναι πάνω από 1 δις ευρώ! Συγκεκριμένα, 600 εκατ. ευρώ ετησίως είναι οι απώλειες των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα και 450 εκατ. ευρώ ετησίως οι απώλειες για τα Ταμεία (ΕΦΚΑ, ΕΤΕΑΕΠ, ΕΟΠΥΥ) και τον ΟΑΕΔ!

Το, κατά τα άλλα «αναπτυξιακό», μετεμφυλιακού τύπου νομοσχέδιο αποτελεί επίθεση-τομή κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου, αφού χτυπάει τη ραχοκοκκαλιά της εργατικής τάξης, τη συλλογική οργάνωση, την ίδια την έννοια του μισθού, του ωραρίου κ.λπ. Η λογική του – αποθέωση και πλήρης ασυδοσία του εργοδότη, σύγχρονη δουλοποίηση των εργαζομένων – είναι η καρδιά του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που το συνοδεύει. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας. Με όπλα την ενότητα και την αλληλεγγύη μας, να οργανώσουμε νέους αγώνες, με μαχητικότητα και διάρκεια, για να σταματήσουμε αυτή τη βάρβαρη επίθεση που δεχόμαστε, για να επιβάλουμε μια άλλη λειτουργία της οικονομίας και της κοινωνίας, υπέρ των συμφερόντων μας.

Επίκαιρα...

Ένας χρόνος από την εν ψυχρώ δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου

Συμπληρώθηκε ένας χρόνος από τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, έξω από κοσμηματοπωλείο στην οδό Γλάδστωνος στην Ομόνοια. Η οικογένειά του ακόμη ζητά την επίσπευση των διαδικασιών ώστε να προσδιοριστεί επιτέλους η δίκη των κατηγορουμένων για την δολοφονία του Ζακ. Οικογένεια και φίλοι του θύματος βρίσκονται εν αναμονή της κρίσης του αρμόδιου Δικαστικού Συμβουλίου από τον περασμένο Απρίλιο, όταν ο ανακριτής της υπόθεσης κήρυξε το πέρας της ανακριτικής έρευνας, στο πλαίσιο της οποίας βρέθηκαν κατηγορούμενοι ο κοσμηματοπώλης, ένας άλλος επιχειρηματίας της περιοχής αλλά και τέσσερις αστυνομικοί. Η δικογραφία βρίσκεται από τον Ιούνιο στα χέρια του αρμόδιου εισαγγελέα προκειμένου να υποβάλει προς το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών πρόταση, ώστε να εκδοθεί βούλευμα για την υπόθεση.

Τι κι αν η ιατροδικαστική έκθεση και το πόρισμα του τεχνικού συμβούλου επιβεβαίωναν ότι ο Ζακ Κωστόπουλος πέθανε εξαιτίας των πολλαπλών χτυπημάτων που δέχτηκε κατά το λιντσάρισμά του και τα οποία του προκάλεσαν ισχαιμικού τύπου αλ-λοιώσεις του μυοκαρδίου; Τι και αν το υλικό των βίντεο που έχουν κυκλοφορήσει δείχνει την βάνουση επίθεση που δέχτηκε πρώτα από τον κοσμηματοπώλη και τα παρενρυσκόμενα φασιστοειδή, και στη συνέχεια από τους αστυνομικούς; Ο ανακριτής «πίστηκε» από τον ισχυρισμό των αστυνομικών ότι έπραξαν όπως προβλέπεται! Ευθυγραμμίστηκε έτσι πλήρως με τις κτηνώδεις και ωμές δηλώσεις που ξεστόμισε ο πρόεδρος των αστυνομικών, λίγο μετά την δολοφονία: «Αυτή είναι η πρακτική, και σε όποιον αρέσει»!

Κυβέρνηση, ΕΕ, κεφάλαιο, μας έχουν κηρύξει μια ολομέτωπη ταξική επίθεση, στην οποία οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να απαντήσουμε με την ίδια αποφασιστικότητα και σκληρότητα. «Αυτή είναι η πρακτική σας, και δεν μας αρέσει»! «Αυτή είναι η κοινωνία σας, και θα την αλλάζουμε»! Να οργανωθούμε και να παλέψουμε ενάντια στον κοινωνικό κανιβαλισμό, να αφοσιωθούμε στην μεγάλη υπόθεση, υπόθεση ζωής ή θανάτου, για μια κοινωνία δίκαιη, ανθρώπινη, σοσιαλιστική!

Επαναφορά του παλαιού τρόπου διδασκαλίας των θρησκευτικών σε Γυμνάσια και Λύκεια

Η Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ) έκρινε αντισυνταγματικές και αντίθετες στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου τις αποφάσεις του τέως υπουργού Παιδείας, Κώστα Γαβρόγλου, με τις οποίες καθορίστηκαν τα προγράμματα σπουδών του μαθήματος των θρησκευτικών στο δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο. Από την άλλη, αποφάσισε τη μη αναγραφή του θρησκευάματος στο απολυτήριο Λυκείου. Αμέσως το Υπουργείο Παιδείας έσπευσε να ανακοινώσει ότι θα εφαρμόσει πλήρως τις αποφάσεις του ΣτΕ. Επιπλέον η Ιερά Σύνοδος συνεδρίασε και δήλωσε ικανοποίηση για την απόφαση, εκτός βέβαια από το μέρος που αφορούσε τη μη αναγραφή του θρησκευάματος στα απολυτήρια, για την οποία δεσμεύτηκε να ξεκινήσει αγώνα για να καταργήσει.

Αυτή η απόφαση του ΣτΕ είναι στην ουσία της αντισυνταγματική και σκοταδιστική. Είναι μια απόφαση που προσπαθεί με νύχια και με δόντια να διατηρήσει τον πλήρως κατηχητικό χαρακτήρα του μαθήματος, ακυρώνοντας τα όποια θετικά βήματα έγιναν επί του θέματος με τις προηγούμενες αποφάσεις Γαβρόγλου.

Για τις απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στο «Αναπτυξιακό» Πολυνομοσχέδιο

Από την πρώτη στιγμή που ανέλαβε την εξουσία η άκρως νεοφιλελεύθερη/μνημονιακή κυβέρνηση του Μητσοτάκη πέρασε στην επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Με τον αέρα του εκλογικού αποτελέσματος, με την άσχημη κατάσταση και συνείδηση που επικρατεί στην εργατική τάξη και με την βαθιά και παρατεταμένη κρίση και αναποτελεσματικότητα του συνδικαλιστικού κινήματος (σ.κ.), θέλησε να αρπάξει την ευκαιρία και με γρήγορες διαδικασίες να περάσει το λεγόμενο «αναπτυξιακό πολυνομοσχέδιο».

Με ψέματα, αιφνιδιασμούς και αλαζονεία το «πολυνομοσχέδιο του Κεφαλαίου» στη Βουλή

Η νέα κυβέρνηση, το καλοκαίρι και τελείως αιφνιδιαστικά, κατέθεσε τροπολογία στην Βουλή καταργώντας τα λεγόμενα «μέτρα προστασίας» (στην πράξη ανεφάρμοστα) για τους εργαζόμενους, που είχε ψηφίσει η προηγούμενη μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Με την ίδια φόρα και με την διαδικασία του κατεπείγοντος, εισήγαγε στη Βουλή στις αρχές Σεπτέμβρη το πολυνομοσχέδιο. Από την αρχή, όλα τα ΜΜΕξαπάτησης εναρμονίστηκαν με την τακτική της κυβέρνησης, τηρώντας σιγή ιχθύος για τα βάρβαρα και αντεργατικά μέτρα του πολυνομοσχεδίου (ουσιαστικά αποτελεί ένα 4ο μνημόνιο), ενώ παράλληλα τα παρουσίαζαν ως ευεργετικά, αναπτυξιακά, «μέτρα προστασίας των εργαζομένων». Με τον ίδιο τρόπο πλάσαραν και το προφίλ του εργατοκτόνου υπ. Εργασίας Βρούτση ως δήθεν προστάτη των εργαζομένων, που νομοθετεί υπέρ τους!

Με αυτή την ενορχηστρωμένη επίθεση συντάχθηκε πλήρως και από την αρχή και η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΕΑΚ/ΣΥΡΙΖΑ, με την συνάντηση Παναγόπουλου-Βρούτση, βλέποντας μόνο θετικές πλευρές στο νομοσχέδιο! Έτσι, το ενδεχόμενο απεργίας (που έγινε τελικά στις 24/9) ήταν εξαρχής αρκετά αμφίβολο.

Όταν οι μάσκες πέφτουν...

Όταν η απεργία, έστω και καθυστερημένα, ορίστηκε για τις 24/9 και ιδίως όταν προκηρύχθηκε και η νέα απεργία για 2/10, η κυβέρνηση άλλαξε στάση. Η προκήρυξη και πραγματοποίηση των δύο απεργιακών κινητοποιήσεων οδηγεί την κυβέρνηση να μεταθέσει την ψήφιση του πολυνομοσχεδίου για τις αρχές Οκτώβρη, ίσως και αργότερα (όχι με την διαδικασία του κατεπείγοντος). Ταυτόχρονα όμως έχουμε μια ιδεολογική επίθεση ενάντια στις απεργίες και στους απεργούς.

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης λοιδωρεί τις απεργίες, τις κινητοποιήσεις και τους εργαζόμενους που

αντιστέκονται, δηλώνοντας ότι «για μία ακόμη φορά, απεργούν οι λίγοι και ταλαιπωρούνται οι πολλοί» και ότι στέκεται «στο πλευρό των εκατομμυρίων πολιτών που σήμερα δοκιμάζονται γιατί έτσι το θέλησε μια μειοψηφία!». Στο ίδιο μήκος κύματος και ο εργατοκτόνος Βρούτσης λέγοντας ότι: «η απεργία έγινε γιατί θα τελειώσουν οι «μαϊμού» συνδικαλιστικές οργανώσεις».

...οι νεοφιλελεύθερες μαϊμούδες αποκαλύπτονται

Όσον αφορά τη δήθεν ταλαιπωρία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ταλαιπωρούνται καθημερινά από τα μνημόνια όλα αυτά τα χρόνια και όχι από τις απεργίες. Χωρίς τις τελευταίες, μάλλον θα είχαμε ήδη διψήφιο αριθμό μνημονίων, μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας, περαιτέρω πτώση του βιοτικού μας επιπέδου, περισσότερους νεκρούς από εργατικά ατυχήματα/δολοφονίες κ.τ.λ.

Ο εργατοκτόνος Βρούτσης μοιάζει να απευθύνεται στον καθρέφτη όταν μιλά για μειοψηφίες και για μαϊμού συνδικαλιστικές οργανώσεις. Ο πρώην «συνδικαλιστής» της ΔΑΚΕ εφοριακών πέρασε στα βουλευτικά έδρανα, και τώρα αυτός και η παράταξή του αποτελούν μειοψηφία στο σ.κ. Η παράταξή του είναι που έχει στους κόλπους της και παράγει σωματεία-μαϊμού, «κίτρινους» συνδικαλιστές και στελέχη επιχειρήσεων.

Τέλος, είχαμε δηλώσεις και από τον νέο θίασο του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ, που θέλει ακόμη μια φορά να εμφανίζεται ως υπερασπιστής των απεργιών και των απεργών. Όχι, δεν ξεχνάμε! Ο ΣΥΡΙΖΑ νομοθέτησε το 50%+1 ως προϋπόθεση για να παρθεί απόφαση για απεργία. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ κατάργησε το δικαίωμα στην απεργία και τώρα η ΝΔ έρχεται να προσθέσει την ταφόπλακα και την επιμνημόσυνη δέηση. Καλά θα κάνουν όλοι αυτοί οι νεοφιλελεύθεροι και μνημονιακοί να αφήσουν σε εμάς τους εργαζόμενους και τους απεργούς να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας!

Για τις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 24/9 και 2/10

Παρόλη την άσχημη κατάσταση και την βαθιά κρίση που επικρατεί στο συνδικαλιστικό/εργατικό κίνημα και στην συνείδηση της εργατικής τάξης (πάρλυση, αποπροσανατολισμός, μια προϋούσα συντηρητικοποίηση), οι οποίες αποτυπώθηκαν και στο πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, διεξήχθησαν

δύο γενικές απεργίες. Έχει σημασία να πούμε, ότι η απεργία στις 2/10 είναι η 50ή Γενική Απεργία από το 2010 (όταν η χώρα μπήκε στα μνημόνια) χωρίς να υπολογίσουμε τις δεκάδες κλαδικές ή ομοιοεπαγγελματικές απεργίες αλλά και τις δεκάδες απεργίες σε επιχειρήσεις που πραγματοποίησαν, και συνεχίζουν να πραγματοποιούν, οι εργαζόμενοι στην χώρα μας!

Οι δύο πρόσφατες απεργίες, όσο βιαστικά κι αν έγιναν, κατάφεραν να μεταθέσουν, έστω και πρόσκαιρα, ίσως για ένα μήνα, την ψήφιση του πολυνομοσχεδίου. Κατάφεραν να «ταλαιπωρήσουν» την μνημονιακή κανονικότητα και επιθετικότητα της κυβέρνησης αλλά και την πλήρη συναίνεση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΓΣΕΕ. Η ίδια η ΓΣΕΕ άρχισε να βλέπει, έστω και αργά, ως προβληματικό το πολυνομοσχέδιο. Σε γενικές γραμμές όμως, δεν μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι απεργίες ήταν επιτυχημένες, από όποια όψη και αν το δει κανείς (μη συμμετοχή στην απεργία και στις διαδηλώσεις, δύο ημερομηνίες, ξεχωριστές πορείες κ.τ.λ.) και ούτε φαίνονται σημάδια κλιμάκωσης. Δεν ήταν όμως και εντελώς αποτυχημένες. Κάνοντας αυτόν τον απολογισμό, μη πετώντας στα σύννεφα, όπως κάνει το ΠΑΜΕ ή τα εργατικά σχήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς (που μιλούν για μεγάλη επιτυχία και σίγουρη κλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων), θέλουμε να δείξουμε ότι όλες αυτές οι εξελίξεις είναι προϊόν της κρίσης και της κατάστασης που επικρατεί και συνεχώς οξύνεται, στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα στη χώρα μας.

Η Γενική Απεργία στις 24/9, δεν ήταν πραγματικά γενική. Κύρια ευθύνη έχουν ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, που από την απραξία και την συναίνεση, πέρασαν κατευθείαν στην τακτική της διάσπασης και υπονόμησης της απεργίας, προκηρύσσοντας, μέσω Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών, απεργία για τις 2/10. Έτσι, μέσα σε πολλά εισαγωγικά, μπορούμε να πούμε ότι ήταν μια απεργία της Αριστεράς.

Αυτό που έφερε στην επιφάνεια είναι η κρίση της Αριστεράς σε όλα τα επίπεδα και ιδιαίτερα της ριζοσπαστικής/άκρας, με το βάρος της πολιτικής/προδοσίας του ΣΥΡΙΖΑ και του εκλογικού αποτελέσματος να την εντείνει. Η Αριστερά όχι μόνο δεν συμβάλει στην λύση του προβλήματος, στην ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του σ.κ., στην ενότητα των αγώνων και της ερ-

γατικής τάξης, αλλά αποτελεί μέρος του προβλήματος.

Από τη μία βρίσκεται η διασπαστική πολιτική του ΠΑΜΕ, που είναι και αυτό μέρος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Φάνηκε για ακόμη μια φορά ότι δεν επιθυμούσε την επιτυχία των αγώνων και τη συνέχισή τους, αλλά το να προλάβει τις ημερομηνίες για να φανούν οι ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ ως διασπαστές. Το ΣΕΚ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) τείνει να προσκολλάται στη γραφειοκρατία κάθε απόχρωσης. Το ΝΑΡ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) ακολουθεί μια πολιτική κακέκτυπο του ΠΑΜΕ, με χωριστές συγκεντρώσεις ή ακόμη και ημερομηνίες διεξαγωγής των κινητοποιήσεων, παρόλο που αυτή η πρακτική αποδεδειγμένα έχει αποτύχει σε όλα τα επίπεδα. Ταυτόχρονα προσμετρά το ΠΑΜΕ ανήκει στις «ταξικές δυνάμεις», αναπαράγοντας την ψευδή εικόνα του ΚΚΕ για τον εαυτό του.

Η Γενική Απεργία στις 2/10 υπονομεύτηκε πάλι, καταρχήν από ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ, αυτή τη φορά διασπώντας τους εργαζόμενους σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, αφού η ΑΔΕΔΥ πήρε απόφαση μόνο για 3ωρη στάση εργασίας. Η παρουσία τους στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις ήταν μετά βίας διακριτή. Έτσι, και αυτή η απεργία κινήθηκε με τα ίδια δεδομένα. Η κατάσταση στο ΣΚ, αυτή η άσχημη εικόνα των απεργιών, τροφοδοτείται και εντείνεται από τις αντιπαράθεσεις μεταξύ της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ενόψει του Συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

Η στάση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στις απεργίες

Για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ) το ζήτημα δεν είναι χωροταξικό, ούτε γοήτρου, ούτε εδρών στις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Πόσο μάλλον όταν αυτά είναι μακριά από τα προβλήματα και τις αγωνίες των εργαζομένων, καθώς δεν συμβάλουν σε καμία περίπτωση στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του σ.κ., δεν λύνουν το πρόβλημα της πολυδιάσπασης (που υπάρχει και οξύνεται), δεν αποτελούν καμία εναντίωση ή ρήξη με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάθε απόχρωσης (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ ή ΠΑΜΕ) στην ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Επιπλέον δεν αποτελούν ένα ενωτικό και αποτελεσματικό σχέδιο αγώνων και ένα πρόγραμμα για να απαλλαγεί η εργατική τάξη από τα δεινά και τους δυνάστες της.

Ως Αντεπίθεση θα συνεχίσουμε την προσπάθεια για μια ενωτική συμπίεση στη δράση, καλώντας όλες τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε ένα τέτοιο σχέδιο και στις προσπάθειές μας για την ανασύνταξη στα συνδικάτα. Το επιχειρήσαμε στις απεργίες με τους διανομείς και τους εργαζόμενους στον επισιτισμό, με τους εκπαιδευτικούς στον ιδιωτικό τομέα, με τους εργαζόμενους στις τηλεπικοινωνίες. Με αυτό το πνεύμα θα κινηθούμε και το επόμενο διάστημα.

Κυβέρνηση-Πρυτάνεις διαλύουν τα Πανεπιστήμια!

Μετά από την κατάργηση του ασύλου μέσα σε μια νύχτα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ετοιμάζει μια κολοσσιαία επίθεση για την εκπαίδευση. Επιχειρώντας μια βίαιη προσαρμογή της εκπαίδευσης στα επίπεδα μίας Αποικίας Χρέους, η υπουργός παιδείας Ν. Κεραμέως, μέσω της επιστολής της προς τους πρυτάνεις των ιδρυμάτων αλλά και στην συνάντηση που είχε μαζί τους στην Σύνοδο Πρυτάνεων στις 28/9, δίνει ήδη μια πρώτη εικόνα του τι θα περιέχει το νομοσχέδιο για τον νέο Νόμο-Πλαίσιο, το οποίο σχεδιάζεται να ψηφιστεί ως το τέλος του 2019.

Τα βασικά σημεία της επιστολής Κεραμέως

1. Κατακρεούργηση των δημόσιων πόρων. Στην ενότητα 2 που αναφέρεται ως «οικονομική διαχείριση και προσέλκυση άλλων πόρων», η Κεραμέως αναφέρει ότι η κρατική χρηματοδότηση θα δίνεται βάσει της «αξιολόγησης» των πανεπιστημίων και επίσης το κάθε πανεπιστήμιο μπορεί να βρίσκει πόρους από δωρεές, επιχειρήσεις, Συμπράξεις του Δημόσιου και του Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ) κ.λπ. **Φαίνεται ξεκάθαρα ότι οι πόροι των πανεπιστημίων θα είναι προϊόν ελεημοσύνης πλέον, είτε πρόκειται για κρατική χρηματοδότηση είτε για ιδιωτική.** Το κάθε πανεπιστήμιο δεν είναι δεδομένο ότι θα χρηματοδοτείται αν δεν ανταποκρίνεται στους όρους της αξιολόγησης. Αυτοί οι όροι δεν θα είναι τίποτε άλλο από την προσαρμογή της εκπαίδευσης

στις ανάγκες της αγοράς, δηλαδή σε μια διαρκή σήψη και υποβάθμιση κατ' εικόνα και κατ' ομοίωση του σάπιου ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι το αστικό κράτος διώχνει την υποχρέωση της συντήρησης των Ιδρυμάτων από πάνω του και την μεταφέρει στα Ιδρύματα, αναγκάζοντας τα να λειτουργούν σαν επιχειρήσεις για να επιβιώσουν στην αρένα του ανταγωνισμού.

2. Συμβούλια διοίκησης. Ο ακαδημαϊκός χαρακτήρας των πανεπιστημίων θα καταργηθεί και την θέση στην διοίκηση των Ιδρυμάτων θα πάρουν οι «άνθρωποι της αγοράς»-λαμόγια μαζί με πρόθυμους καθηγητές, οι οποίοι θα διαχειρίζονται τα πανεπιστήμια με κριτήριο αν έχουν κέρδη ή ζημιές, με έναν τελειώς ψυχρό, αντιεπιστημονικό και ιδιοτελή τρόπο.

3. Διάλυση των πτυχίων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Τα ιδρύματα μετατρέπονται σε σούπερ μάρκετ γνώσεων, που πωλούν τίτλους σπουδών, σεμινάρια και πιστοποιήσεις προσόντων. Αυτούς τους τίτλους πρέπει να τους κυνηγάν σε όλη τους την ζωή οι εργαζόμενοι για να βρουν δουλειά ή να μην απολυθούν, με το σημερινό πτυχίο πανεπιστημίου να υποβαθμίζεται σε κουρελόχαρτο. Ταυτόχρονα, η δυνατότητα συλλογικής διεκδίκησης στον εργασιακό χώρο θα δυσχεραίνει, καθώς τα πτυχία θα ατομικοποιούνται και θα διαβαθμίζονται βάσει των πιστωτικών μονάδων, πράγμα που σημαίνει ότι και οι εργασιακές σχέσεις θα ατομικοποιούνται. Όλοι αυτοί οι τίτλοι, θα χορηγούνται βεβαίως επί πληρωμή, πετώντας στον Καιάδα τους σπουδαστές που δεν έχουν να πληρώσουν οδηγώντας τους στην ανεργία, στην φτώχεια και στην εξαθλί-

ωση. Αξίζει να σημειωθεί ότι το προσοντολόγιο που πέρασε ο ΣΥΡΙΖΑ για τον διορισμό εκπαιδευτικών στα σχολεία ήταν μια ολοφάνερη επίθεση στην έννοια του πτυχίου και των επαγγελματικών δικαιωμάτων στο κομμάτι των εκπαιδευτικών, προμοτάροντας στην ουσία αυτούς τους διάφορους τίτλους.

4. Διδάκτρα. Ο φοιτητής θα καλείται πλέον να πληρώνει από την τσέπη του το κόστος των σπουδών του. Το κράτος αποποιείται της ευθύνης που έχει να τον σπουδάξει και οι σπουδές εξαρτιούνται από τον αν είναι κανείς πλούσιος ή φτωχός. Είναι προφανές ότι τα διδάκτρα σε ξενόγλωσσα προπτυχιακά και η διεύρυνση τους στα μεταπτυχιακά όπως αναφέρονται επακριβώς στην επιστολή Κεραμέως, ανοίγουν και αυτά τον δρόμο στην επιβολή χρηματικού αντιτίμου στον κάθε φοιτητή για την υλοποίηση των σπουδών του, πέρα από τον θεσμό της αυτοχρηματοδότησης των πανεπιστημίων που θέλουν να περάσουν.

5. Επαναφορά του ν+2 και της βάσης του 10. Είναι φανερό ότι εδώ μιλάμε για μια περαιτέρω προσπάθεια αποκλεισμού της νεολαίας από την τριτοβάθμια εκπαίδευση, πετώντας σημαντική μερίδα σπουδαζόντων έξω από τα πανεπιστήμια.

6. Ξεπούλημα της περιουσίας των πανεπιστημίων. Ήδη ο ΣΥΡΙΖΑ έχει χαρίσει όλες τις λέσχες σε ιδιώτες, δίνοντας τους επιχορηγήσεις-δωράκια, την ίδια στιγμή που δεν έδινε ούτε ευρώ παραπάνω στην δημόσια μέριμνα. Η περιουσία των πανεπιστημίων θα γίνει βορά

στα συμφέροντα των καπιταλιστών, τα κομμάτια-φιλέτα θα ξεπουληθούν και δεν αποκλείεται ολόκληρες πανεπιστημιούπολεις να μετατραπούν σε Mall (!)

Δυστυχώς, οι αριστερές δυνάμεις έχουν φανεί κατώτερες των περιστάσεων στο να οργανώσουν τους φοιτητές ενάντια σ' αυτό το νομοσχέδιο, με την ΚΝΕ να την ενδιαφέρει μόνο πως θα διατηρήσει τον κομματικό της «στράτο» και τα ΕΑΑΚ να επιδίδονται σε θολές και προβληματικές αναλύσεις και πρακτικές επί του θέματος, δίχως να έχουν αντιληφθεί κι οι ίδιοι το μέγεθος της επίθεσης. Από κοινού, οι δύο δυνάμεις παρενέβησαν στην Σύνοδο Πρυτάνεων, μακριά και ερήμην των περισσότερων φοιτητών, χωρίς να προετοιμάζουν τους φοιτητές να βγουν στον δρόμο και να αποτρέψουν το νομοσχέδιο. Ως ΣΣΠ, πήραμε την πρωτοβουλία να καλέσουμε πορεία στα Ιωάννινα και στην Θεσσαλονίκη και σε παρέμβαση στην Αθήνα την ημέρα της Συνόδου των πρυτάνεων με στόχο να αναδείξουμε στους φοιτητές ότι μόνο με δυναμικούς αγώνες δεν θα περάσει η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, το ξεζούμισμα και η περιθωριοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των νέων που θέλουν να τους αφαιρέσουν το δικαίωμα στην μόρφωση και σε μια ζωή με αξιοπρέπεια. Σε αυτή την κατεύθυνση σκοπεύουμε να ριζώσουμε τις δυνάμεις μας το επόμενο διάστημα.

■ Χάρης Μ.

Τρεις μήνες μετά την εκλογή της, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει δείξει ήδη το σκληρό μνημονιακό της πρόσωπο. Μέσα από το πολυνομοσχέδιο, που ψήφισε στις 8/8, κατήργησε το Άσυλο και πέρασε, με πραξικοπηματικό τρόπο, τροπολογίες υπέρ των εργοδοτών. Προχώρησε επίσης στην πρόσληψη 1.500 αστυνομικών, στην επαναφορά της ομάδας ΔΕΛΤΑ, στην ενίσχυση της ομάδας ΔΙΑΣ, καθώς και σε αλλαγές στον ποινικό κώδικα (π.χ. μετατροπή διαδηλώσεων/καταλήψεων σε κακουργήματα), ενισχύοντας νομικά και πρακτικά το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Ήδη ο κατασταλτικός μηχανισμός έχει «πάρει μπρος», με τις εκκενώσεις των καταλήψεων στα Εξάρχεια, αλλά και με τις εφόδους της αστυνομίας στα πανεπιστήμια.

Η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να εξαπολύσει μια λυσσαλέα επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Αυτός είναι και ο λόγος που προσπαθεί να εδραιώσει το δόγμα του «νόμος και τάξη». Αυτή η επίθεση είναι πολυεπίπεδη:

1. Διάλυση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Είναι γνωστό ότι η ΝΔ έχει σκοπό να καταργήσει το άρθρο 16 του συντάγματος (το οποίο εξασφαλίζει την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση), καθώς και να κατεβάσει προς ψήφιση, μέχρι το τέλος του 2019, νέο Νόμο-Πλαίσιο για τα πανεπιστήμια, που θα διαλύσει πλήρως τα ΑΕΙ, θα επιβάλλει διδάκτρα και θα πετάξει τους περισσότερους φοιτητές εκτός (βλ. άρθρο για τον νέο Νόμο-Πλαίσιο σε αυτό το φύλλο της Εργατικής Πάλης).

2. Διάλυση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Το «αναπτυξιακό»

26-27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ: Πανελλαδικό Διήμερο Συζητήσεων της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

πολυνομοσχέδιο, που κατέθεσε η ΝΔ, και ψηφίζεται στα μέσα Οκτώβρη, περιέχει ένα νομικό «οπλοστάσιο» υπέρ των εργοδοτών, που θα γενικεύσει και θα ολοκληρώσει το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης της εργασίας. Καταργεί, ουσιαστικά, τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, δίνοντας δεκάδες τρόπους στους εργοδότες για να μην τις εφαρμόζουν. Θεσμοθετεί την απλήρωτη

εργασία. Μειώνει τα πρόστιμα για την αδήλωτη εργασία. Καταργεί, ουσιαστικά, το δικαίωμα στην απεργία, δυσκολεύοντας τους όρους για την προκήρυξή της.

3. Ετοιμάζει νέο κύμα ιδιωτικοποιήσεων/ξεπούληματος της δημόσιας περιουσίας και νέα επίθεση στο ασφαλιστικό.

Το μέλλον που προδιαγράφεται για την σημερινή νεολαία είναι πολύ συγκεκριμένο: ανεργία, χαμηλόμισθη ή και απλήρωτη εργασία, χωρίς εργασιακά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα, κι όλα αυτά σε ένα πλαίσιο, όπου οι πολεμικοί σχεδιασμοί των ιμπεριαλιστών/ΝΑΤΟ φέρνουν τον πόλεμο ένα βήμα πιο κοντά στην πόρτα μας.

Το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε μια δύσκολη περίοδο. Η κάμψη των αγώνων τα τελευταία χρόνια και η απογοήτευση που δημιούργησε ο ΣΥΡΙΖΑ με την μνημονιακή του μετάλλαξη, έχουν οδηγήσει τη νεολαία σε ένα πολιτικό αδιέξοδο (απομάκρυνση

από την πολιτική, αφού αυτή έχει ταυτιστεί με το τσίρκο της κεντρικής πολιτικής σκηνής, και συνεπώς απομάκρυνση από τις συλλογικές διαδικασίες και τους αγώνες). Πατώντας πάνω σε αυτό, η ΝΔ προσπαθεί μέσω του κανιβαλικού ιδεολογήματος της «αριστείας» και της «αξιοκρατίας», να κατακερματίσει ακόμη περισσότερο την νεολαία, να την πείσει ότι για να καταφέρει να επιβιώσει πρέπει να «αναδειχθεί» ατομικά και να πατήσει επί πτωμάτων.

Ωστόσο, για την κατάσταση του φοιτητικού κινήματος δεν ευθύνεται μόνο η γενικότερη ιδεολογικοπολιτική επίθεση που δέχεται η νεολαία αλλά και οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν σε αυτό. Ο ρόλος των

καθεστωτικών παρατάξεων (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΒΛΟΚΟ) είναι γνωστός: προσπαθούν να υποβοηθήσουν με τον οποιοδήποτε τρόπο την εφαρμογή των μνημονίων στα πανεπιστήμια και να αποπροσανατολίσουν τους φοιτητές. Ωστόσο βαριά ευθύνη φέρουν και οι αριστερές δυνάμεις. Αφενός, η ΠΚΣ (ΚΝΕ) διασπά το κίνημα, σπέρνει την ηττοπάθεια, ανάγοντας ως λύση την ψήφο στο ΚΚΕ, λασπολογεί και προσπαθεί να διαλύσει όποιον αγώνα δεν ελέγχει. Αφετέρου, τα ΕΑΑΚ, έχουν γίνει πλέον αιτία της κρίσης και της απομαζικοποίησης του κινήματος. Δεν αναγνωρίζουν το μέγεθος της επίθεσης που δέχεται η εκπαίδευση, δεν έχουν ένα

ενιαίο σχέδιο πάλης για να προτείνουν και δημιουργούν μια αποτρεπτική εικόνα για τους φοιτητές που θέλουν να αγωνιστούν, ασκώντας φυσική βία αναμεταξύ τους, με έπαθλο την «κατοχή» των συλλόγων.

Παρά τις δυσκολίες, οι φοιτητές οφείλουμε να απαντήσουμε στην επίθεση που δεχόμαστε. Οι ατομικές λύσεις είναι μια αυταπάτη! τα κοινά προβλήματα απαντώνται μόνο συλλογικά. Πρέπει μέσα από την αυτοοργάνωσή μας, να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων, ενάντια στην διάλυση της εκπαίδευσης και μαζί με τους εργαζόμενους να δώσουμε μια συνολική απάντηση σε μνημονιακούς, ΕΕ, ΔΝΤ και ιμπεριαλιστές.

Να ανασυνκροτήσουμε τις δυνάμεις μας και κόντρα στις αναστολεσмаτικές και διασπαστικές πολιτικές της ΠΚΣ και των ΕΑΑΚ, να συμβάλλουμε στην οικοδόμηση της ΣΣΠ, με στόχο την ανάδειξη μιας διαφορετικής ριζοσπαστικής πολιτικής μέσα στο κίνημα. Για να μπορέσουν οι σύλλογοί μας και οι αγώνες του φοιτητικού κινήματος να είναι πραγματικά ενωτικοί, χωρίς ιδιοκτησιακές λογικές, και να αποτελέσουν όπλο στα χέρια της νεολαίας. Για να μπορέσουμε να απαντήσουμε δυναμικά στην επίθεση που δεχόμαστε, να διεκδικήσουμε το μέλλον που ονειρευόμαστε και να βάλουμε τις βάσεις για μια σοσιαλιστική κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους, με κριτήριο τις ανάγκες μας, και όχι τα κέρδη των καπιταλιστών.

Γύρω από αυτό το πλαίσιο, η ΣΣΠ οργανώνει, στις 26-27 Οκτώβρη, πανελλαδικό Διήμερο Συζητήσεων, στη Θεσσαλονίκη. Σας προσκαλούμε όλους να συζητήσουμε, να ανταλλάξουμε απόψεις και εμπειρίες, και να οργανωθούμε για την σωτηρία της ζωής μας και της αξιοπρέπειάς μας.

Χρυσή Αυγή

Απόφαση για την επίθεση στο συνεργείο και απολογία της ηγεσίας

Προς την τελική ευθεία οδεύει η δίκη της φασιστοσυμμορίας της Χρυσής Αυγής (ΧΑ) καθώς ξεκίνησαν οι απολογίες των κατηγορουμένων για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση. Η απολογία του Μιχάλη Αρβανίτη, ήταν η πρώτη πρώην βουλευτή της ΧΑ, ενώ αναμένονται και οι υπόλοιποι πρώην βουλευτές να εμφανιστούν στην δικαστική αίθουσα το επόμενο διάστημα. Ο Αρβανίτης ακολούθησε την γνωστή για τα θρασύδεила φασιστοειδή υπερασπιστική γραμμή που διδάξε πρώτος ο ίδιος ο Μιχαολιάκος. Απαρνήθηκε τη ναζιστική του ιδεολογία και δήλωσε ότι δεν υπήρξε ποτέ μέλος της. Ωστόσο δεν έχασε την ευκαιρία να δηλώσει οπαδός του δικτάτορα Μεταξά. Ένα σημαντικό στοιχείο του πλούσιου «βιογραφικού» του Αρβανίτη είναι ότι διετέλεσε δικηγόρος του ΟΝΝΕΔίτη Καλαμπόκα που δολοφόνησε τον Νίκο Τεμπονέρα τον Ιανουάριο του 1991.

Στις 13 Σεπτέμβρη υπήρξε απόφαση για την δολοφονική επίθεση στον κοινωνικό

χώρο «Συνεργείο» στην Ηλιούπολη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 10 Ιουλίου 2013. Το δικαστήριο κήρυξε ένοχους τους δύο πρώην βουλευτές Λαγό και Μίχο, ηγετικά μέλη της φασιστικής συμμορίας, για ηθική αυτουργία σε επικίνδυνη σωματική βλάβη με ποινή 8 μήνες. Καταδίκασε επίσης ως φυσικούς αυτουργούς πέντε ακόμα χρυσαυγίτες με ποινή 11 μήνες: τον Θ. Μπαρέκα, τον Γ. Σταμπέλο και τους Γ. Καλιπτζή, Δ. Αγιοβλασίτη και Χ. Γαλανάκη.

Είχε προηγηθεί πρόταση από τον εισαγγελέα της έδρας και έμμεση προτροπή από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο της ΝΔ, Στέλιο Πέτσα, για αθώωση. Η εισαγγελέας πρότεινε την απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων, ζητώντας τη μετατροπή της κατηγορίας από απρόκλητη επικίνδυνη σωματική βλάβη σε απλή σωματική βλάβη. Φαίνεται ότι τα χτυπήματα στον Π. Δριμυλή από τουλάχιστον δέκα χρυσαυγίτες, με ρόπαλα και κράνη, με χτυπήματα ακόμα και στο κεφάλι, δεν συνιστούν επικίνδυνη σωματική βλάβη! Το σίγουρο είναι ότι η πρόταση εισαγγελέα και η δήλωση του

κυβερνητικού εκπροσώπου, ο οποίος έσπευσε να προδικάσει την αποφυλάκιση των κατηγορουμένων λόγω του νέου ποινικού κώδικα του ΣΥΡΙΖΑ, αποτελούν κίνδυνο για το εργατικό και αντιφασιστικό κίνημα.

Στην ίδια δίκη ο Μίχος καρφώνει τον Μιχαολιάκο: «ο μόνος που μπορούσε να πει κάτι παραπάνω από τον περιφερειάρχη (δηλαδή τον Λαγό) ήταν ο Μιχαολιάκος. Υπήρχε ιεραρχία στη Χρυσή Αυγή». Επίσης καρφώνει τον Λαγό αφού τον δείχνει ως επικεφαλής της επίθεσης στο «Συνεργείο». Λαγός και Μίχος ηγούνταν στην επίθεση, ο πρώτος μάλιστα ήταν παρών με το βουλευτικό του αυτοκίνητο. Είναι σημαντικό ότι η επίθεση στο «Συνεργείο» έγινε από το τάγμα εφόδου της Νίκαιας, το οποίο δύο μήνες μετά δολοφόνησε τον Παύλο Φύσσα στο Κερασίни.

Η δικογραφία αυτής της υπόθεσης αρχικά κατέληξε στο αρχείο, παρά το γεγονός ότι οι δράστες ήταν γνωστοί. Η παρουσία της αστυνομίας, οι αυτόπτες μάρτυρες, η παρουσία δύο βουλευτών, η μοτοπορεία 50 μηχανών με χρυσαυγίτες, η δολοφονική επίθεση με το

αποτέλεσμα τραυματισμό δεν ήταν εκείνη την περίοδο αρκετά για να προχωρήσει η δίκη. Ακόμα και η δικογραφία εξαφανίστηκε για να συσχετιστεί εκ νέου με την δίκη που αφορά συνολικά την ΧΑ, αμέσως μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Στις 23/9 έγιναν οι απολογίες για την δολοφονία του πακιστανού εργάτη μετανάστη Σαχζάτ Λουκμάν. Οι δολοφόνοι του, Δ. Λιακόπουλος και Χρ. Στεργιόπουλος δεν δίστασαν να παρουσιάσουν ξανά την δολοφονία σαν «ένα περιστατικό της στιγμής, μια παρεξήγηση που κατέληξε όπως κατέληξε». Έφτασαν μάλιστα να ισχυριστούν ότι τους προκάλεσε το θύμα με την συμπεριφορά του και ότι οι έξι δολοφονικές μαχαιριές στο σώμα του Λουκμάν ήταν αυτοάμυνα! Οι δύο καταδικασμένοι δολοφόνοι αρνήθηκαν το ρατσιστικό κίνητρο με το εκπληκτικό επιχείρημα: «ένα περιστατικό δεν με κάνει ρατσιστή». Ωστόσο το θράσος τους αυτό πηγάζει προφανώς και από το γεγονός ότι ενώ δολοφόνησαν μαζί τον Σ. Λουκμάν αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό της «καλής συμπεριφοράς μετά την πράξη», με αποτέλεσμα να «σπάσουν» τα ισόβια που τους είχαν επιβληθεί πρωτόδικα τον Απρίλη του 2014.

■ Χ.Ζ.

Να αποσυρθούν οι χαλκευμένες κατηγορίες στους συντρόφους Β. Κιτσώνη και Γ. Φουφουδάκη

Όλοι στα δικαστήρια των Χανίων

Τετάρτη 16/10

Την 27^η Απρίλη 2014 και κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Χανιά, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας (αφού ενημερώθηκαν από κάποιο καλοθελητή/χαφιεδάκο που εμφανίζεται και σαν μάρτυρας των αστυνομικών) επιτέθηκαν σχεδιασμένα στον σύντροφο Βαγγέλη Κιτσώνη χωρίς να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητα τους. Μάλιστα η αναίτια και βίαιη επίθεση αυτή προκάλεσε και την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών που σοκαρίστηκαν από το περιστατικό.

Παρότι ο σύντροφος αιμορραγούσε ύστερα από χτύπημα στο κεφάλι συνελήφθη, οδηγήθηκε στο αστυνομικό Μέγαρο Χανίων που κατηγορήθηκε για απρόκλητη επίθεση, για ξυλοδαρμό, ακόμα και για την κλοπή του πορτοφολιού του ενός αστυνομικού ζητώντας να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει κάποιο «συνεργό» (!). Ύστερα από την παρέμβαση και την πίεση τοπικών πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων η αστυνομία αναγκάστηκε να οδηγήσει τον σύντροφο σε εξέταση από ιατροδικαστή και σε εισαγωγή του σε νοσοκομείο, όμως από την πίσω πόρτα για να μην γίνει αντιληπτός από κανέναν. Ο σύντροφός αντί να μείνει στο νοσοκομείο όπως και έπρεπε, οδηγήθηκε στην φυλακή του αστυνομικού Μεγάρου Χανίων για να ακολουθήσει την διαδικασία του αυτοφώρου. Ταυτόχρονα, όπως φαίνεται από το κλητήριο θέσπισμα ο ιατροδικαστής ανακάλυψε μώλωπες, αμυχές, στους δύο αστυνομικούς για να κάνει το παραμύθι τους αληθοφανές.

Η αστυνομία «βρήκε» τον συνεργό στο πρόσωπο του συντρόφου Γιάννη Φουφουδάκη (**ο οποίος δεν βρίσκεται καν στην Κρήτη**), μάλλον ανακάλυψε το όνομα του από την υποψηφιότητα του στις βουλευτικές εκλογές στον Νομό Ηρακλείου. Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας που για να «τυλίξει» τους αγωνιστές σε μια κόλλα χαρτί διαστρεβλώνει

τα πραγματικά γεγονότα, αποκρύπτει την αλήθεια και δημιουργεί ψευδή γεγονότα για να τους εξοντώσει ηθικά και οικονομικά.

Ύστερα από την ανυποχώρητη στάση του συντρόφου και τις παρεμβάσεις πολιτικών και τοπικών οργανώσεων η αστυνομία «υποσχέθηκε» ότι θα απέσυρε τις κατηγορίες. Τρία χρόνια αργότερα όμως η Αστυνομία Χανίων με την συνενοχή της τότε κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ επανέφερε το περιστατικό με ακόμα περισσότερα ψέματα, οδηγώντας τους δύο συντρόφους στα δικαστήρια και τους κατηγορεί:

- τον σύντροφο Βαγγέλη Κιτσώνη για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης στους δύο αστυνομικούς

- τον σύντροφο Γιάννη Φουφουδάκη για κλοπή πορτοφολιού αστυνομικού που περιείχε και 1200 Ευρώ!

- και τους δυο μαζί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας στο υποκατάστημα του Ο.Τ.Ε.

Η δίκη αναβλήθηκε τέσσερις φορές και δεν έχει ξεκινήσει ακόμα. Η πρόφαση είναι η απουσία των μπάτσων και του χαφίε τους, με απερίγραπτες δικαιολογίες όπως ασθένειες, κηδείες κ.λπ. Οι σύντροφοί σέρνονται στα δικαστήρια για πέμπτη φορά με την Κυβέρνηση Μητσοτάκη που υπόσχεται να εφαρμόσει το δόγμα «Νόμος και τάξη».

Δεν μας τρομοκρατούν! Οι κρατικοί μηχανισμοί θέλουν να τρομοκρατήσουν όσους αγωνίζονται, ενώ ταυτόχρονα οι μνημονιακές κυβερνήσεις έφτιαξαν το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που διάλυσε τις εργασιακές σχέσεις, την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία και την παιδεία, εξαθλίωσαν τους εργαζόμενους, νέους και συνταξιούχους. Οι εργαζόμενοι και νέοι, δεν πρέπει να δεχτούμε τις νέες συνθήκες που θέλουν να επιβάλλουν. Δεν πρέπει να αφήσουμε να καταδικαστεί κανένας αγωνιστής με χαλκευμένες κατηγορίες της αστυνομίας και του μνημονιακού Κράτους Έκτατης Ανάγκης.

Κάτω το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Αλληλεγγύη ντόπιων - μεταναστών ενάντια στην αστυνομοκρατία

Στο πλαίσιο της επιβολής του δόγματος «νόμος και τάξη», πραγματοποιήθηκε στις 26 Αυγούστου επιχείρηση-«σκούπα» για την εκκένωση καταλήψεων στα Εξάρχεια, με πρόσημα την καταπολέμηση των ναρκωτικών και της «ανομίας και παραβατικότητας», για τη δήθεν ασφάλεια του πολίτη. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Στέλιος Πέτσας δήλωσε ότι «η ασφάλεια αποτελεί προτεραιότητα για εμάς. Δεν υπάρχουν άβατα. Αφήνουμε την αστυνομία να κάνει τη δουλειά της. Χρειάζεται ευφύια και όχι βία». Δεσμεύτηκε επίσης για την περαιτέρω ενίσχυση του προσωπικού της αστυνομίας αλλά και του υλικοτεχνικού εξοπλισμού(!).

Πα την «καλύτερη» διεξαγωγή της επιχείρησης επιστρατεύθηκαν αστυνομικοί της Ασφάλειας, των Ομάδων Πρόληψης Καταστολής Εγκληματικότητας και της Υποδιεύθυνης Αποκατάστασης Τάξης και όρμησαν, κυριολεκτικά, στις καταλήψεις στις οδούς Καλλιδρομίου (Gare), Σπύρου Τρικούπη και Ασημάκη Φωτίλα (Rosa de Foc).

Μιας που δεν βρέθηκε ίχνος ναρκωτικών, οι τραμπούκοι της ΕΛ.ΑΣ. επικεντρώθηκαν στους 143 μετανάστες, εκ των οποίων οι 35 είναι ανήλικοι, στέλνοντάς τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πρόκειται για οικογένειες προσφύγων από το Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Ερυθραία και την Τουρκία.

Εμετό προκάλεσαν οι δηλώσεις του αντιπροέδρου της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων Σ. Μπαλάσκα, που χαρακτήρισε τους πρόσφυγες «σκόνη» και τους αγωνιστές της άκρας αριστερας και του αναρχικού χώρου «σκουπίδια»: «Δεν εννοούμε αυτούς τους ανθρώπους (σ.σ.: τους πρόσφυγες) που αποτελούν μια σκόνη, η οποία μπορεί να έχει ενοχλητικό χαρακτήρα, αλλά δεν έχει έναν καιρίο χαρακτήρα για τα Εξάρχεια. Εννοούμε τα πραγματικά σκουπίδια στις άλλες δέκα καταλήψεις... τις οποίες τις έχουν σκληροί ποινικοί, τις έχουν ακροαριστεροί, ακροαναρχικοί, άνθρωποι ιδιαίτεροι». Αυτή η δήλωση δείχνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο τη λογική της κυβέρνησης και τη νοοτροπία που έχει αναπτύξει στα κατασταλτικά σώματα.

Στις 31 Αυγούστου, συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις και στους αυτοοργανωμένους χώρους των Εξαρχείων πραγματοποιήσαν συλλογικότητες του αντιε-

ξουσιαστικού και αναρχικού χώρου, οργανώσεις της άκρας αριστεράς και συνελεύσεις που δραστηριοποιούνται στην περιοχή. Οι διαδηλωτές κατήγγειλαν τις κατάπτυστες επιχειρήσεις-«σκούπα» αλλά και την επίδειξη δύναμης των ΜΑΤ στο κατελιμμένο Κοινωνικό Κέντρο Κ*ΒΟΞ, το προηγούμενο βράδυ.

Η ανελέητη αστυνομοκρατία δεν σταματά εκεί. Στις 23 Σεπτέμβρη εκκενώθηκε η κατάληψη του κτηρίου στη συμβολή των οδών Οκταβίου Μερλιέ και Πρασά. Η αστυνομία απαθανάτισε τα αίτια της τραβώντας φωτογραφίες και συνέλαβε γνωστό φωτορεπόρτερ, συνεργάτη της Εφημερίδας των Συντακτών και άλλων ΜΜΕ.

Όλα αυτά φυσικά, σε καμία περίπτωση δεν γίνονται ούτε για την ασφάλεια του πολίτη, ούτε για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας, των ναρκωτικών κ.λπ. Η σκληρότητα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης έναν στόχο έχει, να τσακίσει το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα, αφού μόνο αυτό μπορεί να παλέψει για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, που οι υπηρέτες των μνημονίων έχουν κυριολεκτικά ισοπεδώσει.

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη, από την πρώτη στιγμή της διακυβέρνησής της, έχει μεθοδεύσει τη βάρβαρη επίθεσή της, με την κατάργηση του ασύλου, τις εκκενώσεις των καταλήψεων στα Εξάρχεια (περιοχή με ιδιαίτερο συμβολισμό), το εργατοκτόνο πολυνομοσχέδιο (βλ. σχετικό άρθρο στο παρόν φύλλο) που ετοιμάζεται να ψηφίσει, σε ένα έδαφος ήδη στρωμένο από την ξεπουλημένη κυβέρνηση του Τσίπρα.

Τα μόνα όπλα μας ενάντια σε αυτή τη βαρβαρότητα είναι η αλληλεγγύη και οι αγώνες μας, που πρέπει να γίνουν μαχητικοί και μαζικοί. Καλούμε κάθε εργαζόμενο, νέο και φτωχό, ντόπιο και μετανάστη, να κατεβεί στον δρόμο, να διαμαρτυρηθεί και να αγωνιστεί ενάντια στην αυταρχική και αντεργατική κυβέρνηση της ΝΔ.

Η ΟΚΔΕ καταγγέλλει και καταδικάζει τις επιθέσεις της αστυνομίας, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, που γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες και μετανάστες, των οποίων το δράμα δεν έχει τέλος και που διώκονται συνεχώς, ζώντας σε απάνθρωπες συνθήκες.

■ Αναστασία Ε.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΥΡ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΣΤΗ ΔΕΘ

Δωράκια για το κεφάλαιο,
ψίχουλα και νέες επιθέσεις για τους εργα

Ήδη από τους πρώτους μήνες η νέα κυβέρνηση έδωσε καθαρά δείγματα γραφής, διαψεύδοντας πολλές από τις προεκλογικές της υποσχέσεις. Το πελατειακό κράτος όχι μόνο δεν χτυπήθηκε, αντίθετα ενισχύθηκε με τα νέα κομματικά φιντάνια. Τα αιματηρά πρωτογενή πλεονάσματα όχι μόνο δεν μειώθηκαν, αλλά ο πρωθυπουργός δεσμεύτηκε για την πιστή τήρησή τους μέχρι το τέλος του 2020 στην Άνγκελα Μέρκελ. Το “καθάρισμα” των Εξαρχείων είναι η καταστολή σε βάρος των πιο αδύναμων και κατατρεγμένων.

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

Ο νέος πρωθυπουργός, που εκλέχτηκε μόλις πριν από λίγους μήνες από το 40%, που διατείνεται ότι νομοθετεί για τις «νέες και καλές θέσεις εργασίας και την προστασία των εργαζομένων» μετέτρεψε και πάλι την πόλη της Θεσσαλονίκης σε φρούριο για να την επισκεφτεί.

Περίπου 3.000- 3.500 αστυνομικοί, κάποιοι από αυτούς τοποθετημένοι σε καταλήψεις, προσυγκεντρώσεις κ.λπ. ή αγκυροβολημένοι σε υπερυψωμένα κτίρια για την στενή παρακολούθηση των κινητοποιήσεων. Ελικόπτερα και drones της αστυνομίας στον αέρα, καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας των οχημάτων από το μεσημέρι του Σαββάτου σε ακτίνα εκατοντάδων μέτρων από το Βελλίδειο.

Οι εξαγγελίες του Μητσοτάκη στο πλαίσιο της 84^{ης} ΔΕΘ είχαν πλήθος **δωράκια και προνόμια για τους επιχειρηματίες και το κεφάλαιο, αλλά ψίχουλα και νέες επιθέσεις για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.**

Ως «**βασιικούς πυλώνες**» της στρατηγικής της κυβέρνησης παρουσίασε την «αλλαγή του δημοσιονομικού μείγματος», τις «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις για την προσέλκυση επενδύσεων» και τις νέες διευκολύνσεις στις τράπεζες στην προσπάθεια απαλλαγής τους από τα «κόκκινα» δάνεια.

Για τα **πρωτογενή πλεονάσματα**, διευκρίνισε ότι η όποια μείωσή τους θα εξαρτηθεί από την πλήρη εφαρμογή των νέων μέτρων της 4ης «αξιολόγησης».

Για την **προσέλκυση «επενδύσεων»**, ξεκαθάρισε ότι θα «σαρώσει τα εμπόδια» που δόθηκαν μπαίνουν στους επιχειρηματίες, φέρνοντας για παρά-

δειγμα το Ελληνικό, την «Eldorado Gold», την COSCO.

Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται ο νέος «αναπτυξιακός» νόμος, που -εκτός από την κατάργηση περιβαλλοντικών όρων- είναι στην ουσία ένα μίνι εργασιακό νομοσχέδιο που προωθεί την ελαστική εργασία χωρίς δικαιώματα, πετσοκόβει τις συλλογικές συμβάσεις, περιορίζει την συνδικαλιστική δράση και το δικαίωμα στην απεργία κ.α.

Για τα «**κόκκινα δάνεια**» προβλέπονται ένταση των εκβιασμών και πλειστηριασμών για τα λαϊκά σπίτια, απλοποίηση της πτωχευτικής διαδικασίας για τις επιχειρήσεις, νέο σύστημα εγγυήσεων για τις τράπεζες.

Παράλληλα, ο Μητσοτάκης παρουσίασε τις νέες φοροαπαλλαγές που δρομολογεί η κυβέρνηση για το κεφάλαιο. Το νέο **φορολογικό νομοσχέδιο** που βρίσκεται στα σκαριά προβλέπει μείωση του φορολογικού συντελεστή κατά οκτώ ποσοστιαίες μονάδες, από το 28% στο 20% σε δύο δόσεις (στο δρόμο που είχε ανοίξει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ!), όπως και του συντελεστή επί των διανεμόμενων μερισμάτων στο 5% από 10%. Εκτιμάται ότι αυτές οι φοροαπαλλαγές **θα χαρίσουν στους επιχειρηματίες περίπου 7 ευρώ για κάθε 100 ευρώ κέρδους.**

Επιπλέον, προωθείται η δυνατότητα υπεραποσβέσεων στο 200%, που μπορεί να οδηγήσει μέχρι και σε μηδενισμό του φόρου επί των κερδών για ορισμένες επιχειρήσεις.

Συνολικά το φορολογικό νομοσχέδιο **θα επιβαρύνει κατά περίπου 500 εκατ. ευρώ τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα**, που θα χρεωθούν τα δημοσιονομικά ελλείμματα από τις επιχειρηματικές εκπτώσεις. Και έπεται συνέχεια.

Τα **υποτιθέμενα μέτρα «ελάφρυνσης»** είναι:

- Μείωση του φορολογικού συντελεστή από το 22% που είναι σήμερα στο 9% για εισοδήματα έως 10.000 ευρώ, από το 2020, με διατήρηση του σημερινού αφορολόγητου ορίου, που ήδη έχει ισοπεδωθεί από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

- Μείωση-ψίχουλα στον ΕΝΦΙΑ, που κατά τα άλλα θα καταργούνταν.

- Η νέα ρύθμιση των 120 δόσεων για τα χρέη, που δεν έχει άλλο σκοπό παρά να στραγγίζει μέχρι τέλους τα λαϊκά στρώματα που δεν μπορούν έτσι κι αλλιώς να αντεπεξέλθουν.

- Επίδομα 2.000 ευρώ για κάθε νέο παιδί μέσα στο 2020 πλην των υψηλών εισοδηματικών κατηγοριών (:), και πρόσθετο αφορολόγητο 1.000 ευρώ ανά παιδί.

Πρόκειται για καθαρή κοροϊδία! Το όποιο όφελος θα εξαλειμιστεί από την λαίλαπα των σκληρών μέτρων. Υπολογίζεται ότι η «ελάφρυνση» από τις εξαγγελίες για έναν μισθωτό ή συνταξιούχο (χωρίς προστατευόμενα παιδιά) με ετήσιο εισόδημα 9.000 ευρώ, είναι περίπου **3,9 ευρώ το μήνα**, όταν μέχρι το 2015 δεν πλήρωνε καθόλου φόρο εισοδήματος.

Το σύνθημα «**Ανάπτυξη για όλους**» μπορεί να είναι κούφιο όσον αφορά τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, είναι όμως απολύτως συγκεκριμένο και γενναιόδωρο για το κεφάλαιο.

Ιδιωτικοποιήσεις της ΔΕΗ με πώληση του δικτύου και του ΟΑΣΘ, εξυγίανση των ΕΛΤΑ, «συνεργασίες» με τον ιδιωτικό τομέα για τη διαχείριση των σκουπιδιών.

Για τις **Κατασκευές**, εξήγγειλε αναστολή για τρία χρόνια του ΦΠΑ στις νέες οικοδομές και του «φόρου υπεραξίας» στις μεταβιβάσεις ακινήτων, έκπτωση 40% σε δαπάνες για ενεργειακή αναβάθμιση κτιρίων και αναστολή του φόρου υπεραξίας ακινήτων.

ιζόμενους

Στις **φαρμακοβιομηχανίες** υποσχέθηκε τη δυνατότητα να συμψηφίσουν μέρος των επενδύσεων τους - μέχρι 50 εκατ. - με τις υποχρεώσεις τους για το «claw - back».

Στις **υποδομές** με έμφαση την Ενέργεια και τις «πράσινες» επιχειρήσεις προανήγγειλε ευνοϊκά μέτρα.

Ακόμη, ανακοίνωσε τη δημιουργία **Ειδικής Οικονομικής Ζώνης για εξαγωγικές επιχειρήσεις** στο στρατόπεδο Γκόνου στη Θεσσαλονίκη, χωρίς καμία απολύτως κατοχύρωση των εργασιακών δικαιωμάτων. Βεβαίως, ο **Σύνδεσμος Βιομηχάνων Ελλάδας** (ΣΕΒ) έσπευσε να εκφράσει σε ανακοίνωσή του «την απόλυτη ικανοποίηση για την υιοθέτηση από τον πρωθυπουργό των προτάσεών του».

Στα θεσμικά μέτρα, ο πρωθυπουργός ξεχώρισε την **ψήφο των Ελλήνων του εξωτερικού** από τον τόπο διαμονής τους, και την **επιστολική ψήφο**, προαναγγέλλοντας το σχετικό νομοσχέδιο. Για τη **συνταγματική αναθεώρηση** είπε πως θα ολοκληρωθεί πριν από τα τέλη του χρόνου, με έναν εκλογικό νόμο που θα εξασφαλίζει «κυβερνησιμότητα», δηλαδή αστικές κυβερνήσεις απρόσβλητες από τη λαϊκή ψήφο.

Τέλος τα μέτρα για το «**ψηφιακό κράτος**» αποτελούν πάσης φύσεως ενισχύσεις στο κεφάλαιο και ένταξη της καταστολής, όπως οι περικοπές στη δημόσια Υγεία με τον «εξορθολογισμό των προμηθειών» και την ηλεκτρονική συνταγογράφηση, οι προσλήψεις μόλις 2.000 νοσηλευτών και μόνο 2.000 γενικών γιατρών, η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, η «πλήρης αναθεώρηση» της Τεχνικής Εκπαίδευσης, η προώθηση της «κινητικότητας».

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν έχουν τίποτα καλό να περιμένουν από την υλοποίηση του κυβερνητικού προγράμματος. Το «αναπτυξιακό μπουμ» του Μητσοτάκη είναι μόνο ιδιωτικοποιήσεις, λεηλασία του δημόσιου πλούτου και περιβάλλοντος, ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Όσο θα εφαρμόζονται τα ακραία νεοφιλελεύθερα σχέδια, θα διογκώνονται τα χρέη, η ανεργία, η φτώχεια, ενώ η ελληνική οικονομία θα βουλιάζει στο σπирάλ της κρίσης.

Ομιλία Τσίπρα στο “Φεστιβάλ Σπούτνικ” της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ

Στις 29 Σεπτέμβρη, το «Φεστιβάλ Σπούτνικ» της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ, έκλεισε με την κεντρική ομιλία του πρώην πρωθυπουργού, Αλέξη Τσίπρα. Είχαν προηγηθεί οι εργασίες της Κεντρικής Επιτροπής και η έγκριση της πολιτικής διακήρυξης του ΣΥΡΙΖΑ. Στην ομιλία του, ο Τσίπρας ανήγγειλε το «νέο ξεκίνημα» για να χτιστεί ένα «μεγάλο, ανοιχτό, δημοκρατικό» και «νεανικό κόμμα της αριστεράς» και «μια μεγάλη προοδευτική παράταξη της νέας εποχής». Ο Τσίπρας απευθύνθηκε στους νέους, που όπως είπε, «μας έδωσαν ένα διόλου ευκαταφρόνητο 32% στις εκλογές του Ιούλη» και τους κάλεσε να πάρουν τον ΣΥΡΙΖΑ «στα δικά τους χέρια».

Στη συνέχεια έκανε απολογισμό της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ και αφού είπε ότι παρέλαβε μια κατεστραμμένη χώρα και μια κοινωνία σμπαλασμένη, με τη νεολαία να έχει πληγεί από την ανεργία και την παιδεία απαξιωμένη, ισχυρίστηκε ότι η κυβέρνησή του «άπλωσε δίχτυ κοινωνικής προστασίας για τη νέα γενιά» και βέβαια «έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια». Δεν δίστασε να αναφερθεί και στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και να εκμεταλλευτεί τη νίκη του αντιφασιστικού κινήματος που οδήγησε στην εκλογική ήττα της Χρυσής Αυγής.

Περιέγραψε την πολιτική αλλαγή του Ιουλίου ως «πολιτικό χειμώνα» και τη ΝΔ ως «αμοραλιστική Δεξιά». Η κριτική του για τη Δεξιά είναι ότι σκεπάζει «κάθε αλήθεια με ένα ψέμα» (μάλλον αυτή την πολιτική πρακτική τη διδάχτηκε ο Μητσοτάκης από τον Τσίπρα) και ότι δεν μπορεί να διαχειριστεί ούτε τα μικρά προβλήματα. Στη συνέχεια έθεσε το ερώτημα για το τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, για να απαντήσει με αόριστα καλέσματα του είδους: «Να συνεχίσουμε τον λαό μας με ένα πρόγραμμα αντίστασης», «να στηρίζουμε την κοι-

νωνική πλειοψηφία», «να κρατήσουμε ανοιχτό τον δρόμο της αλλαγής, της δημοκρατίας και της προόδου». Κάλεσε τους νεολαίους να πάρουν την πολιτική διακήρυξη του ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία και να βρεθούν σε κάθε γειτονιά, πόλη, χωριό [...] για «να συζητήσουμε και να νικήσουμε το παραπέτασμα της προπαγάνδας και του ψεύδους». Απηύθυνε προσκλητήριο στους «δημοκρατικούς, προοδευτικούς πολίτες να ενταχθούν στον ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία». Μίλησε για τη δημιουργία ενός κόμματος «μαζικού, λαϊκού, ριζοσπαστικού, δημοκρατικού», για την «οικοδόμηση της Αριστεράς της εποχής μας». Τη δημιουργία μιας κυβέρνησης «με πυρήνα την αριστερά» την χαρακτήρισε ιστορικό ορόσημο και «μια τολμηρή προβολή στο μέλλον». Κήρυξε την έναρξη της «μεγάλης πορείας προς τον λαό» και κάλεσε σε νέες εγγραφές μέχρι το 3ο Συνέδριο του κόμματος.

Ουσιαστικά ο Τσίπρας επιχειρεί να διευρύνει τη βάση του κόμματός του, ώστε αυτό να εδραιωθεί στον χώρο της λεγόμενης κεντροαριστεράς, ως ένα δεύτερο μνημονιακό κόμμα-εφεδρεία του αστικού πολιτικού συστήματος. Το αφήγημα του ΣΥΡΙΖΑ, μετά την εκλογική ήττα του, προσπαθεί να δικαιολογήσει και να κάνει θετικό απολογισμό της διακυβέρνησής του. Ούτε λίγο ούτε πολύ, ισχυρίζεται με θράσος ότι έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια και την επιτροπεία, όταν κανένα προηγούμενο μνημόνιο δεν «σκίστηκε» και ο ΣΥΡΙΖΑ πρόσθεσε το 3ο και χειρότερο μνημόνιο. Ότι έσωσε τους εργαζόμενους και τους νέους με τα επιδόματα-ελεημοσύνες στους πλέον εξαθλιωμένους, ενώ παράλληλα καταλήστευε το σύνολο των εργαζομένων για να εξασφαλίσουν τα πλεονάσματα. Ότι έσωσε τους νέους από την ανεργία, όταν επέβαλε τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, κυρίως στους νέους.

Ο Τσίπρας, χωρίς ντροπή, μίλησε για την «απαξίωση» της εκπαίδευσης, ενώ εφάρμοσε τις μνημονιακές δεσμεύσεις και την εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ. Πάντα στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, της απαξίωσης των πτυχίων και των εργασιακών και επαγγελματικών δικαιωμάτων, με το «δια βίου κινήγι» των «προσόντων» που θα πρέπει να αγοράζει κανείς από την αγορά της εκπαίδευσης για μια επιτυχή θέση εργασίας. Μίλησε χωρίς ντροπή για δημοκρατικά δικαιώματα, όταν έμεινε με κάθε τρόπο στην εξουσία και περιόρισε/κατάργησε το δικαίωμα στην απεργία με το «50% συν ένα» για τη λήψη της απόφασής της.

Οι γενικόλογες αναφορές σε «πολίτες», «μη προνομιούχους», «μικρομεσαίους», για κόμμα «δημοκρατικό», «σύγχρονο», «πλουραλιστικό», «συμμετοχικό» κ.ά. είναι δανεισμένες από το πολιτικό λεξιλόγιο των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων και απηχούν την αστική πολιτική τους, που, όπως και του ΣΥΡΙΖΑ, μεταλλάχθηκε εδώ και καιρό σε ακραία νεοφιλελεύθερη-μνημονιακή. Σήμερα, στην εποχή του παροξυσμού της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, αποτελεί καθαρή ουτοπία η λογική του «μικρότερου κακού». Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει απλώς να εκμεταλλευτεί τα όποια αντιδεξιά αντανάκλαστα ή, σε επόμενη φάση, τη φθορά της κυβέρνησης.

Αυτό που σίγουρα όμως έχει καταφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι ένα μεγάλο πλήγμα στη συνείδηση των εργαζομένων και της νεολαίας. Πλήγμα που οφείλεται στα χρόνια της διακυβέρνησής του και που τώρα επιχειρεί να το επεκτείνει. Επιχείρησε, και σε ένα βαθμό το πέτυχε, να ενισχύσει με την πολιτική του την άποψη ότι δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική από τα μνημόνια. Επέφερε συντηρητικοποίηση, ατομικοποίηση, αποπολιτικοποίηση και παθητικότητα.

Περιβαλλοντική καταστροφή Θανάσιμος κίνδυνος για την ανθρωπότητα

Το ζήτημα της περιβαλλοντικής καταστροφής και της κλιματικής αλλαγής πλέον απασχολεί εκατομμύρια νέους και εργαζόμενους παγκοσμίως και δεν αποτελεί απλά ένα θέμα συζήτησης για «ειδικούς» και επιστήμονες. Απασχολεί εκατομμύρια ανθρώπους καθώς αφορά το μέλλον όλων μας αλλά και το μέλλον των επόμενων γενεών.

Αρκεί κάποιος να παρακολουθήσει τις συνέπειες της περιβαλλοντικής καταστροφής του τελευταίου χρόνου ώστε να αντιληφθεί το τεράστιο μέγεθος του προβλήματος:

α) Πύρινη λαίλαπα στον Αμαζόνιο. Με δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα να καίγονται το καλοκαίρι που μας πέρασε, κάτι το οποίο έχει αντίκτυπο σε ολόκληρο τον πλανήτη. Πέρα από την τεράστια οικολογική καταστροφή του πνεύμονα του πλανήτη, απελευθερώθηκαν στην ατμόσφαιρα ασύληπτες ποσότητες μονοξειδίου του άνθρακα, ενισχύοντας περαιτέρω την κλιματική αλλαγή.

β) Λιώσιμο των πάγων στη Γροιλανδία, η οποία βρίσκεται αντιμέτωπη με καύσωνα! Μόνο τον Ιούλιο, η επιφάνεια των πάγων μειώθηκε κατά 160 δισεκατομμύρια τόνους, με την αύξηση της θερμοκρασίας να προκαλεί τεράστια ανησυχία.

γ) Θανατηφόρες πυρκαγιές στη Μεσόγειο. Και από αυτή τη μεριά του Ατλαντικού αντιμετωπίζουμε τεράστιες πυρκαγιές, με 9 εκατομμύρια στρέμματα δασικών περιοχών να καίγονται το 2017.

δ) Αυξανόμενη ένταση και συχνότητα των ακραίων καιρικών φαινομένων. Πλημμύρες, καύσωνες, τυφώνες εμφανίζονται όλο και πιο συχνά ακόμα και σε περιοχές που δεν είχαν εμφανιστεί ποτέ τα προηγούμενα χρόνια, αφήνοντας πίσω μεγάλες καταστροφές και νεκρούς.

Από την μεριά τους οι παγκόσμιες ελίτ, πολιτικές-οικονομικές, αναλώνονται σε υποκριτικές δηλώσεις και ομιλίες και συμφωνίες που ποτέ δεν τηρούν. Τον Δεκέμβρη του 2015 υπογράφηκε η Συμφωνία του Πα-

ρισιού, μια προσχηματική προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να μετριάσουν το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής και να αποτρέψουν μερικώς την αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη, η οποία αποδείχθηκε εντελώς ανεπαρκής και κάλπικη.

Προφανώς για τους καπιταλιστές, τα κέρδη είναι πάνω από την ίδια την ανθρωπότητα και γι' αυτό καμία συμφωνία για το περιβάλλον δεν επιτρέπεται να θίξει τα κέρδη των μεγάλων βιομηχανιών και επιχειρήσεων, που βασίζονται στα ορυκτά καύσιμα. Για αυτόν τον λόγο, οι ΗΠΑ, που είναι ο μεγαλύτερος ρυπαντής παγκοσμίως, αποχώρησαν από την συμφωνία. Επιπλέον, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, αδιαφορώντας για οποιαδήποτε περιβαλλοντική συνθήκη και συμφωνία, επιμένουν στις εξορύξεις για τα ορυκτά καύσιμα –ενώ έχει αποδειχθεί το πόσο ρυπογόνα είναι– και επιπλέον συνεχίζουν ακάθεκτοι να ρυπαίνουν το περιβάλλον με τοξικά απόβλητα, ακόμη και με ραδιενεργό νερό! Η Ιαπωνία σχεδιάζει να ρίξει ραδιενεργό νερό από το πυρηνικό δυστύχημα της Φουκουσίμα στον Ειρηνικό ωκεανό, επειδή, σύμφωνα με τον υπουργό Περιβάλλοντος της χώρας, δεν υπάρχει επαρκής χώρος αποθήκευσης όλων των μολυσμένων υδάτων.

Τέλος, οι αποχωρήσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων από την συμφωνία για τα πυρηνικά, οι διάφορες απειλές για χρήση πυρηνικών όπλων και ασφαλώς η ανεξέλεγκτη χρήση της πυρηνικής ενέργειας, κάνει επιτακτική την ανάγκη ενός παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού – αντιπολεμικού κινήματος.

Διάσκεψη ΟΗΕ

Στη διάσκεψη του ΟΗΕ για το κλίμα, που έλαβε χώρα στη Νέα Υόρκη στις 21-22 Σεπτεμβρίου, μίλησαν εκπρόσωποι επιχειρήσεων, φορέων, και ηγέτες κρατών. Κατά τις τοποθετήσεις των αρχηγών κρατών, αυτό το οποίο ξεχώρισε ήταν η υποκρισία και οι εκκλήσεις για την σωτηρία του πλανήτη. Στην πραγματικότητα όμως δεν υπήρξε καμία ουσιαστική και συγκεκριμένη πρόταση σχετικά με την αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής

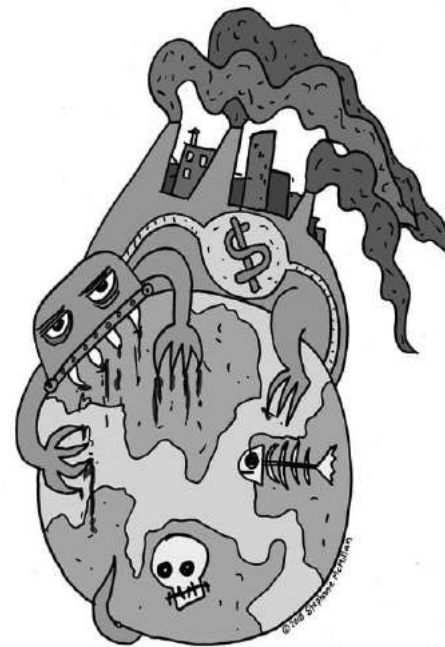
καταστροφής. Αξιοσημείωτη ήταν για ακόμα μια φορά η τοποθέτηση του προέδρου των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος, παρότι δεν ήταν προγραμματισμένο να μετέχει, αρνήθηκε την κλιματική αλλαγή και δήλωσε πως δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας!

Από την μεριά της Ελλάδας, ο Κυριάκος Μητσοτάκης στην ομιλία του αναφέρθηκε στην τραγωδία του περασμένου Ιουλίου στο Μάτι, επιρρίπτοντας όλες τις ευθύνες στην κλιματική αλλαγή, ξεχνώντας προφανώς να αναφέρει την εγκληματική υποβάθμιση των υποδομών και μέτρων πρόληψης (ζώνες πυρασφάλειας κ.ά.), της πυροσβεστικής και την μη συντήρηση του δικτύου της ΔΕΗ από το οποίο προκαλούνται αρκετές πυρκαγιές (συμπεριλαμβανομένης αυτής στο Μάτι), τα οποία είναι αποτελέσματα της πολιτικής των μνημονίων που ακολουθεί πιστά. Επίσης, αναφέρθηκε στην στροφή που θα κάνει η χώρα προς τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ΑΠΕ), δίχως φυσικά να αναφέρει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ. Τέλος, αναφέρθηκε στο μεγάλο πρόβλημα που βάζει η κλιματική αλλαγή στην οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας, καθώς θα επηρεάσει αρνητικά τον τουρισμό! Από μόνη της αυτή η σύνδεση τουρισμού – περιβαλλοντικής καταστροφής δείχνει όλη την υποκρισία και αερσιζήκη προσέγγιση που έχουν για το θέμα οι καπιταλιστές και τα πολιτικά επιτελεία τους.

Διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο

Με το σύνθημα #FridaysForFuture ξεκίνησε, τον Αύγουστο του 2018 και μετά από κάλεσμα της 16χρονης σουηδέζας ακτιβίστριας Γκρέτα Τούνμπεργκ, ένα παγκόσμιο νεολαιίστικο κίνημα και αναπτύσσεται στέλνοντας ένα ισχυρό μήνυμα στις ελίτ και τα οικονομικά-πολιτικά επιτελεία του πλανήτη. Κάθε εβδομάδα εκατομμύρια μαθητές, νέοι και εργαζόμενοι διαδηλώνουν ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή και την κλιματική αλλαγή.

Τελευταία κορύφωση του νέου παγκοσμίου κινήματος ήταν η εβδομάδα 20-27 Σεπτεμβρίου (εβδομάδα διάσκεψης του

ΟΗΕ για το κλίμα) με πάνω από 5.000 κινητοποιήσεις να πραγματοποιούνται σε αρκετές πόλεις του κόσμου. Από την Ρώμη όπου διαδήλωσαν 200.000 άνθρωποι, μέχρι την Αυστραλία με τη συμμετοχή πάνω από 300.000 και από τη Γερμανία και το 1.500.000 διαδηλωτών έως την Νέα Υόρκη, όπου πάνω από 1.000.000 έδειξαν την αντίθεσή τους στα καπιταλιστικά σχέδια που καταστρέφουν τον πλανήτη. Η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις ήταν ελπιδοφόρα για την συνέχιση του αγώνα.

Κινητοποιήσεις ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή και την κλιματική αλλαγή είχαμε και σε αρκετές πόλεις της χώρας μας. Στην Αθήνα μέρα χιλιάδες κόσμου συμμετείχε σε συγκέντρωση στο Σύνταγμα, από όπου ξεκίνησαν δύο διαδηλώσεις στο κέντρο της πόλης. Η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις μπορεί να μην έφτασε μεγέθη συγκρίσιμα με τις αντίστοιχες του εξωτερικού, όμως αποτελεί ένα αρκετά σημαντικό βήμα για την ανάδειξη του ζητήματος στην χώρα μας. Για την Ελλάδα αποτελεί εξάλλου ένα πρωτόγνωρο κίνημα, καθώς κατά το παρελθόν δεν είχαν υπάρξει αντίστοιχες κινητοποιήσεις, πέρα από αγώνες τοπικών κοινωνιών που αφορούσαν όμως συγκεκριμένες πτυχές του θέματος (εξορύξεις, ΧΥΤΑ κ.λπ.).

Κατερίνα Γώγου: Η αξέχαστη συντρόφισσα

Στις 3 Οκτώβρη του 1993 έφυγε από κοντά μας η αξέχαστη συντρόφισσα Κατερίνα Γώγου, σε ηλικία μόλις 53 ετών. Η σ. Κατερίνα γεννήθηκε στην Αθήνα στις 1 Ιουνίου 1940 και αυτοκτόνησε, δυστυχώς, με χάπια και αλκοόλ. Ξεκίνησε από μικρή καριέρα στην ηθοποιία αλλά αργότερα στράφηκε στην ποίηση. Εργάστηκε από μικρή ηλικία σε παιδικούς θεατρικούς θιάσους και στον κινηματογράφο, κυρίως σε ταινίες της Φίνος Φιλμς. Σπούδασε στην δραματική σχολή του Τάκη Μουζενίδη, η οποία εθεωρείτο μια από τις καλύτερες της εποχής, και στην σχολή χορού Πράτσικα, Ζουρούδη και Βαρούτη. Πρωτοεμφανίστηκε με το θίασο Ντίβου Ηλιοπούλου, το 1961, στο έργο των Ευαγγελίδη - Μαρή «Ο Κύριος πέντε τοις εκατό». Ήταν εξαιρετική ηθοποιός του θεάτρου, αν και ήταν γνωστή περισσότερο για δευτερεύοντες ρόλους, όπου ερμήνευε αστείες και ανέμελες γυναίκες. Της έχει απο-

νεμηθεί, στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, το Βραβείο Α' Γυναικείου ρόλου, για την ταινία Το βαρύ πεπόνι (1977) του πολύ καλού σκηνοθέτη Παύλου Τάσιου (ανήκε στον επαναστατικό μαρξισμό-τροτσκισμό). Επίσης η Κατερίνα εμφανίζονταν στην πολύ καλή ταινία του Π. Τάσιου Παραγγελιά (1980) – αφορά την υπόθεση Κοεμτζή– όπου απαγγέλει ποιήματά της.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 ασχολήθηκε με την ποίηση, εγκαταλείποντας τον κινηματογράφο, έπαιζε μόνο στο θέατρο. Εξέδωσε πολλές ποιητικές συλλογές, όπου σε όλες φαίνεται ο αντισυμβατικός τρόπος γραφής της, καθώς και οι επαναστατικές –και όχι αναρχικές, όπως συνήθως γράφεται– ιδέες της. Οι στίχοι της ήταν γεμάτοι οργή, επαναστατικότητα και καταγγελτικό λόγο για τη σαπίλα του καπιταλισμού και δεν ήταν η «ποιήτρια των Εξαρχείων», όπως επίσης γράφουν διάφοροι, που δείχνουν ταυτόχρονα ότι δεν κατάλαβαν τίποτα από την

ποίησή της. Μερικές από τις ποιητικές συλλογές της, «Τρία κλικ αριστερά» το 1978, «Ιδιώνυμο» το 1980, «Το Ξύλινο Παλτό» το 1982, «Απόντες» το 1986, «Ο μήνας των παγωμένων σταφυλιών» το 1988, «Νόστος» το 1990 κ.α.

Ανήκε για πολλά χρόνια στον επαναστατικό μαρξισμό-τροτσκισμό και ήταν μέλος της ΟΚΔΕ για 2-3 χρόνια, δυστυχώς όταν η οργάνωση βρισκόταν σε κρίση το 1977-1978. Ήταν μια εξαιρετική συντρόφισσα με πολλές αρετές και ξεχώριζε για την αφοσίωσή της στην υπόθεση της εργατικής τάξης –της οποίας ένιωθε αναπόσπαστο μέλος της– στις επαναστατικές ιδέες και συμμετείχε σε όλους τους αγώνες. Η αλληλεγγύη της ήταν απaráμιλλη και βοηθούσε το κίνημα και όποιον είχε ανάγκη. Αυτή την πολυτάλαντη και ζωντανή γυναίκα με τις πολλές αρετές εκμεταλλεύτηκαν διάφοροι, την «μάδησαν», κατάντησε πάμπωχη και απομονωμένη ενώ την έμπλεζαν και με τα ναρκωτικά, με αποτέλεσμα

την τραγική κατάληξη, που σήμερα όλοι γνωρίζουμε. Σε μια τελευταία συνέντευξή της είχε δηλώσει: «Ελπίζω. Αν δεν ελπίζω εγώ, ποια θα ελπίζει; Είμαι μάχιμη. Ουαί και αλίμονο αν αυτό δεν είναι ναι στη ζωή... Γράφω για να μην αυτοκτονήσω...». Παρ' όλα αυτά, δυστυχώς έκανε το αντίθετο.

Ε.Π

BREXIT - ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ «ΕΜΦΥΛΙΟΣ»

Η βρετανική αστική τάξη βρίσκεται σε μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις και διαιρέσεις στην ιστορία της. Το Brexit έχει δημιουργήσει βαθιά ρήγματα στις παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις της χώρας. Μετά τον έντονο κατακερματισμό που έχει το Συντηρητικό κόμμα και τα αδιέξοδα που εμφανίστηκαν με την συμφωνία, πλέον και το Εργατικό Κόμμα βρίσκεται στα πρόθυρα «εμφυλίου».

Με μια σκληρή σύγκρουση στο εσωτερικό του κόμματος άρχισε το ετήσιο συνέδριο του Εργατικού Κόμματος στο Μπράιτον. Στο συνέδριο εμφανίστηκαν κυρίως δύο πτέρυγες. Η πρώτη έχει επικεφαλής τον Τζέρεμι Κόρμπιν, που έχει συμφωνήσει στην προοπτική νέου δημοψηφίσματος, αλλά δίνει προτεραιότητα στις εκλογές με στόχο την ανάδειξη των Εργατικών στην εξουσία. Η δεύτερη, πιο συντηρητική, εκφράζεται με ηγέτη τον Τομ Γουότσον, αντιπρόεδρο του κόμματος, που κάλεσε τους Εργατικούς να στηρίξουν χωρίς ενδοιασμούς την παραμονή της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και θεωρεί επιτακτική την ανάγκη για ένα δεύτερο δημοψήφισμα. Για τον Γουότσον πρέπει πρώτα να λυθεί το θέμα του Brexit, με τους ίδιους τους πολίτες να παίρνουν και πάλι τον λόγο, και μετά να δοθεί η εκλογική μάχη. Οι Εργατικοί επιχείρησαν να απομακρύνουν τον Γουότσον, ωστόσο ο ίδιος ο Κόρμπιν σταμάτησε την κίνηση κατά του αντιπροέδρου, φοβούμενος φαινόμενα διάλυσης την ώρα που προετοιμάζεται για εκλογές.

Το συνέδριο του κόμματος αποφάσισε να

απορρίψει την πρόταση να ταχθούν οι Εργατικοί υπέρ της παραμονής της Βρετανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην περίπτωση ενός νέου δημοψηφίσματος για το Brexit. Επικράτησε η στάση του Κόρμπιν δηλαδή να γίνει η σχετική συζήτηση μετά την επαναδιαπραμάτευση για το Brexit, την οποία θα διεξάγει το κόμμα όταν ανέλθει στην εξουσία. Βέβαια η στάση τους για το Brexit δεν είναι καθόλου καθαρή και τα άσχημα εκλογικά αποτελέσματα κάνουν να φαντάζει απίθανο το Εργατικό Κόμμα να ανέλθει στην εξουσία. Πρόσφατη δημοσκόπηση της Opinium poll δίνει στο κόμμα τη δεύτερη θέση στις προτιμήσεις των Βρετανών πολιτών, με 22% και περίπου 15 μονάδες διαφορά από τους Συντηρητικούς του Μπόρις Τζόνσον. Ο Γουότσον δείχνει πιο αποφασισμένος να σταματήσει το Brexit μέσα από νέο δημοψήφισμα (κάτι το οποίο φαντάζει επίσης απίθανο). Είναι δεδομένο ότι το ρήγμα μέσα στους Εργατικούς είναι μεγάλο και κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει πού θα οδηγήσει.

Το Εργατικό Κόμμα συνεχίζει την προσπάθειά του να ανατρέψει τον Τζόνσον και ηγείται της κίνησης των κομμάτων της αντιπολίτευσης μαζί με τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες, το Εθνικό Κόμμα Σκωτίας, το Κόμμα της Ουαλίας και τους Πράσινους. Προσπαθούν να βρουν τρόπο να εξασφαλίσουν μια συμφωνία για το Brexit ή να ζητήσουν μια παράταση της αποχώρησης. Στόχος τους είναι να ανατραπεί κοινοβουλευτικά ο Τζόνσον, να αποτραπεί ένα Brexit χωρίς συμ-

φωνία έως τις 31/10 και να σχηματιστεί μια προσωρινή Κυβέρνηση (μαζί και με τους 21 απομακρυνθέντες βουλευτές των Συντηρητικών) μέχρι τις εκλογές.

Η απόφαση του Τζόνσον να κλείσει το κοινοβούλιο, άρθηκε από την ομόφωνη απόφαση των 11 δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που έκρινε ότι ήταν λάθος του Τζόνσον να μπλοκάρει τις εργασίες του κοινοβουλίου πριν από το Brexit. Οι Βρυξέλλες απέρριψαν τη νέα πρόταση του Τζόνσον που είχε ως βασικά σημεία το ζήτημα των ιρλανδικών συνόρων και την παραμονή της Βόρειας Ιρλανδίας στην ενιαία ευρωπαϊκή αγορά, τα οποία συνιστούσαν μια μορφή υποχώρησης. Ο βρετανός πρωθυπουργός, μιλώντας την τελευταία ημέρα στο συνέδριο του Συντηρητικού κόμματος στο Μάντσεστερ, προειδοποίησε ότι θα υπάρξουν τραγικές επιπτώσεις όσον αφορά τη δημοκρατία στο Ηνωμένο Βασίλειο, αν υπάρξει άλλη μια παράταση για το Brexit, όπως ζητεί η αντιπολίτευση.

Οι εξελίξεις με το Brexit είναι οι πιο ταραχώδεις στην ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας και οι διαιρέσεις είναι τέτοιες που θυμίζουν τον Αγγλικό εμφύλιο του 1642–1651, που οδήγησε σε άλλους δύο πολέμους και την αγγλική επανάσταση. Η Βρετανία είναι το επίκεντρο μιας ιστορικής περιόδου αναταραχής στην Ευρώπη που προκαλεί συγκρίσεις με γεγονότα τα οποία εξελίχθηκαν πριν από σχεδόν 400 χρόνια.

Είναι δεδομένο ότι το BREXIT δημιούργησε μια πολιτική ρευστότητα ιστορικών διαστάσεων για την βρετανική πολιτική σκηνή. **Το BREXIT πρέπει να συνοδευτεί με αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της Βρετανίας.** Μεγάλη ευθύνη έχουν οι πολιτικές δυνάμεις που δηλώνουν ότι έχουν κάποια αναφορά στον τροτσισμό αλλά τίθενται ενάντια στο Brexit και στηρίζουν ανοιχτά τον Κόρμπιν. Χρέος των επαναστατών είναι να παλέψουμε για την οργάνωση ταξικών αγώνων που θα βγάλουν την Βρετανία από την ΕΕ, οικοδομώντας επαναστατικές δυνάμεις σε κάθε χώρα για την διάλυση αυτής της καπιταλιστικής ένωσης. Από όποια σκοπιά και αν το δει κανείς, είναι απαράδεκτο να υποστηρίζεται η αντιδραστική ΕΕ της φτώχειας, τις πείνας, τις εξαθλίωσης, του ιμπεριαλισμού και του πολέμου. Οι επαναστάτες πρέπει να αγωνιστούμε για ν' ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική, σε μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική και ριζοσπαστική, ενωμένη και σοσιαλιστική.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Γαλλία

Επίθεση στην κοινωνική ασφάλιση και εργατικές αντιστάσεις

Τον Νοέμβριο συμπληρώνεται ένας χρόνος από την έκρηξη του κινήματος των «Κίτρινων Πιλέκων». Αμέτρητες διαδηλώσεις, μπλόκα σε αυτοκινητόδρομους και εγκαταστάσεις καυσίμων, σκληρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, χιλιάδες τραυματισμοί, συλλήψεις και δίκες διαδηλωτών. Αυτό το κίνημα που εξέφρασε την οργή και αγανάκτηση των λαϊκών στρωμάτων σε όλη τη Γαλλία, πέτυχε για πρώτη φορά την τελευταία δεκαετία, έστω και μικρές υποχωρήσεις από τη γαλλική μπουρζουαζία. Ακύρωση των αυξήσεων στα καύσιμα και μικρές οικονομικές παραχωρήσεις σε εργαζόμενους και συνταξιούχους. Σμπάραλισε την εικόνα του «Βοναπάρτη» Μακρόν, που με την υποστήριξη σχεδόν του συνόλου της αστικής τάξης επιχειρεί να συντρίψει τα εναπομείναντα εργατικά δικαιώματα. Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών ήταν ενδεικτικά. Ο Μακρόν έμεινε δεύτερος, με σημαντική πτώση, σε ψήφους και σε δημοτικότητα. Παρά την γιγάντια και πρωτοφανή καταστολή, τα «Κίτρινα Πιλέκα» παρέμειναν στους δρόμους και το καλοκαίρι, σε μικρότερους αριθμούς, και τώρα εμφανίζονται λίγο πολύ σε όλες τις κινητοποιήσεις, είτε εργατικές είτε για το κλίμα. Οι μικρές παραχωρήσεις του Μακρόν δεν έπεισαν την γαλλική κοινωνία. Αντιθέτως, οι αγώνες φαίνεται να είναι μπροστά μας.

Αντεργατική ατζέντα

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, ειδικά η βιομηχανία του, ασθμαίνει εδώ και πολλά χρόνια. Η οικονομική κατρακύλα του δεν έχει σταματήσει από τις συνεχείς αντεργατικές

μεταρρυθμίσεις (νόμος Κομρί, αλλαγή του εργατικού κώδικα κ.α.), ούτε από τα «δώρα» προς το Κεφάλαιο (μείωση φορολογίας και εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών κ.α.).

Με τις καλύτερες προβλέψεις η γαλλική οικονομία θα αναπτυχθεί 1,4% το 2019 και 1,3% το 2020. Το δημοσιονομικό έλλειμμα ευελπιστούν πως θα είναι στο 2,2% και αυτό εξαιτίας των αρνητικών επιτοκίων δανεισμού που επικρατούν διεθνώς από τον φόβο μιας νέας οικονομικής ύφεσης. Οι παραχωρήσεις προς το κίνημα των «Κίτρινων Πιλέκων» υπολογίζονται σε δέκα δις. ευρώ και θα καλυφθούν από τον φθηνό δανεισμό. Η γαλλική μπουρζουαζία και ο Μακρόν έχουν ατζέντα σκληρών αντεργατικών μέτρων. Ο διακηρυγμένος στόχος είναι η μείωση της ασφαλιστικής δαπάνης (συντάξεις) κατά 25% ως το 2050.

Το σχέδιό τους είναι:

α) η ενοποίηση των 42 συνταξιοδοτικών ταμείων της Γαλλίας σε ένα, με εξίσωση των συντάξεων προς τα κάτω με το επιχείρημα της... ισονομίας (!). Αυτό πλήττει ιδιαίτερα κλάδους με δυσμενείς συνθήκες εργασίας (νυχτερινά, κυλιόμενα ωράρια κ.λπ.). Η μείωση των συντάξεων θα επιφέρει αναγκαστικά, αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης (62ο έτος σήμερα).

β) αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης και μείωση παροχών για επαγγελματικούς κλάδους όπως γιατροί, δικηγόροι, πιλότοι, κ.α.

γ) ισχυροποίηση της ιδιωτικής ασφάλισης.

Αν αναλογιστούμε πως η πλειοψηφία του κινήματος των «Κίτρινων Πιλέκων» είναι εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, αυτοαπασχο-

λούμενοι και αγρότες που εξεγέρθηκαν διότι τα εισοδήματά τους δεν τους εξασφαλίζουν αξιοπρεπή ζωή, καταλαβαίνουμε πως τα σχέδια Μακρόν για ριζική μείωση των συντάξεων (θα συνδυαστεί με νέα μείωση των εργοδοτικών εισφορών) αποτελούν σοκ και αιτία πολέμου για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Θερμός Σεπτέμβρης

Στις 13/9, έγιναν οι πρώτες εργατικές κινητοποιήσεις στον κλάδο της Υγείας και κυρίως των Μεταφορών, που βρίσκονται στο επίκεντρο του αντιστασιακού νομοσχεδίου. Συμμετείχαν εφτά συνδικάτα. Το μετρό στο Παρίσι έμεινε χωρίς δέκα γραμμές, ενώ σε προαστιακό, τρένα, λεωφορεία, έκλεισαν τρία στα τέσσερα. Στις 24/9, έγιναν νέες απεργιακές διαδηλώσεις με αποφάσεις περιφερειακών Εργατικών Κέντρων (Μασσαλία, περιφέρειας Παρισιού, κ.α.) και της Ομοσπονδίας των Εργαζομένων στο Εμπόριο. Άλλες διαδηλώσεις στο Παρίσι έγιναν και από μικρότερες συνδικαλιστικές δυνάμεις όπως η «Εργατική Δύναμη».

Στις 21/9, ήταν ημέρα δράσης για το κλίμα, στα πλαίσια της εβδομάδας κινητοποιήσεων σε παγκόσμιο επίπεδο ενάντια στην κλιματική αλλαγή. Υπολογίζεται πως σε όλη την Γαλλία συμμετείχαν 100.000 - 150.000 διαδηλωτές. Στο Παρίσι αναφέρουν 50.000 διαδηλωτές. Στις διαδηλώσεις συμμετείχαν και τα «Κίτρινα Πιλέκα», παρά την τρομερή αστυνομοκρατία. Στο Παρίσι, 7.500 αστυνομικοί, τεθωρακισμένα και αντλίες νερού επιτηρούσαν τη διαδήλωση. Στις συγκρούσεις, που δεν άργησαν να ξεσπάσουν, η αστυνομία εκτός από δακρυγόνα χρησιμοποίησε

πλαστικές σφαίρες, έκανε 111 συλλήψεις διαδηλωτών, ενώ τιμώρησε 395 πολίτες με πρόστιμο γιατί βρίσκονταν σε σημεία που απαγορεύονταν η παρουσία διαδηλωτών (!)

Είναι φανερό πως ο Μακρόν αντιλαμβάνεται ότι οι αιτίες της εμφάνισης των «Κίτρινων Πιλέκων» παραμένουν και βαθαινούν, Η προσπάθεια να στρέψει τα βλέμματα σε άλλα θέματα ή να φοβίσει τον κόσμο με την υπέρμετρη αστυνομική καταστολή, μάλλον δεν πετυχαίνει. Πόσο μάλλον όταν στελέχη του, όπως ο πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης Ρισάρ Φεράν, και σύμμαχοί του, όπως ο Μπαίρου, ελέγχονται για υποθέσεις διαφθοράς, πρινιζοντας το αδιάφορο προφίλ του Μακρόν. Την άνοιξη του 2020 έρχονται αυτοδιοικητικές εκλογές και το 2022 προεδρικές, έτσι ο Μακρόν επιδιώκει το συντομότερο να κλείσει το μέτωπο του ασφαλιστικού, για να προχωρήσει στην προεκλογική του εκστρατεία προβάλλοντας τον εαυτό του ως το συντηρητικό/φιλοευρωπαϊκό ανάχωμα στην άνοδο της Λεπέν.

Οι δυνατότητες του κινήματος είναι μεγάλες, προσκρούουν όμως στη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών που καλλιεργούν τον συντεχνιασμό και αποφεύγουν την ενοποίηση δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στις απεργίες, ενώ έχουν κρατήσει αποστάσεις από τα «Κίτρινα Πιλέκα» αποτρέποντας μια ουσιαστική ενοποίησή τους με το εργατικό κίνημα. Η άκρα αριστερά, με όσες δυνάμεις της έχουν απομείνει, είναι η μόνη ελπίδα να γίνει ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στους εργαζόμενους, τα «Κίτρινα Πιλέκα» και τη νεολαία, για ένα μαζικό κίνημα ανατροπής της νεοφιλελεύθερης επίθεσης Μακρόν.

■ Α.Φ.

ΙΣΡΑΗΛ

Πολιτικό αδιέξοδο μετά τις εκλογές

Το αποτέλεσμα των επαναληπτικών βουλευτικών εκλογών της 17^{ης} Σεπτεμβρίου στο Ισραήλ επιβεβαίωσε και ενίσχυσε το πολιτικό αδιέξοδο που είχε καταγραφεί στις εκλογές του Απρίλη, όταν τα δύο κυρίαρχα κόμματα, το δεξιό Λικούντ του πρωθυπουργού Μπέντζαμιν Νετανιάχου και το «κεντρώο» Μπλε και Άσπρο του πρώην αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων Μπένι Γκαντζ συγκέντρωσαν από 35 έδρες το καθένα, πολύ μακριά από τις 61 που απαιτούνται για τον σχηματισμό κυβέρνησης στην Κνεσέτ (120 βουλευτές). Στις νέες εκλογές, ο μεν Νετανιάχου έπεσε στις 31 έδρες, ο δε Γκαντζ στις 33. Η υποστήριξη των ακροδεξιών και υπερορθόδοξων μικρότερων κομμάτων, που παραδοσιακά απολαμβάνει ο επί δέκα χρόνια πρωθυπουργός του Ισραήλ, του αποφέρει ένα σύνολο 55 εδρών, ενώ ο Γκαντζ φαίνεται να αθροίζει 57 έδρες, εφόσον διατηρήσει τη στήριξη της Ενωμένης Αραβικής Λίστας (συνασπισμός 4 κομμάτων), που με 13 έδρες αναδεικνύεται τρίτη δύναμη. Και οι δύο, ωστόσο, υπολείπονται των 61 εδρών, με αποτέλεσμα ρόλο ρυθμιστή να αναλαμβάνει το ακραίο εθνικιστικό κόμμα Ισραέλ Μπεϊτενού (8 έδρες) και ο ηγέτης του Άβιγκντορ Λίμπερμαν, που, αν και ιδεολογικά κοντά στον Νετανιάχου - διετέλεσε και υπουργός Άμυνας στην κυβέρνησή του - θέτει ως προαπαιτούμενο για συνεργασία με οποιονδήποτε την απουσία τόσο των ακροδεξιών υπερορθόδοξων, όσο και των αραβικών κομμάτων.

Κομβικές εκλογές για τον Νετανιάχου

Βασικό διακύβευμα σε αυτές τις εκλογές, για μεγάλη μερίδα των Ισραηλινών, δεν ήταν ούτε η οικονομία, ούτε η πολιτική, ούτε τα κατεχόμενα και το Παλαιστινιακό, αλλά η παραμονή ή όχι στην εξουσία του Νετανιάχου, του μακροβιότερου ισραηλινού πρωθυπουργού, η διακυβέρνηση του οποίου χαρακτηρίστηκε από ακροδεξιά ρητορική και πρακτική, ακραία επιθετικότητα και μισαλλοδοξία, σκάνδαλα και διαφθορά.

Για τον ίδιο τον Νετανιάχου, η παραμονή στην εξουσία δεν έχει να κάνει μόνο με το πολιτικό του μέλλον, αλλά και με την ελευθερία του, αφού στις 3 Οκτωβρίου δικάζεται - και αναμένεται να καταδικαστεί - για τρεις υποθέσεις διαφθοράς, κατάχρησης εμπιστοσύνης και υπεξαίρεσης δημόσιου χρήματος. Μοναδική του ελπίδα να γλιτώσει - άρα ζήτημα ζωής και θανάτου για αυτόν - είναι η ψήφιση από το κοινοβούλιο νομοθεσίας που θα εξασφαλίζει την ασυλία του, κάτι που μόνο μια κυβέρνηση με τον ίδιο επικεφαλής μπορεί να επιβάλει.

Προκειμένου να πετύχει τον στόχο του, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο σε αυτές τις εκλογές. Υποσχέθηκε την προσάρτηση του 30% των κατεχομένων παλαιστινιακών εδαφών της Δυτικής Όχθης, που ήρθε να προστεθεί στις υποσχέσεις του Απρίλη για προσάρτηση των εβραϊκών εποίκισμών. Έφτασε στο σημείο να μιλήσει για νέο πόλεμο στη Λωρίδα της Γάζας, που φαίνεται μάλιστα πως επιχείρησε - ανεπιτυχώς - να ξεκινήσει, ώστε να αναβάλει τις εκλογές, μια εβδομάδα πριν την πραγματοποίησή τους. Επιπλέον, προτάσσοντας την ενίσχυση της εικόνας του από την ασφάλεια της χώρας του, δεν δίστασε να εξαπολύσει επιθέσεις - για πρώτη φορά ταυτόχρονα - σε Λίβανο, Συρία και Ιράκ. Στην προσπάθειά του να εντείνει και να εκμεταλλευτεί τη θρησκευτική, εθνική και ιδεολογική πόλωση που χρόνια τώρα καλλιεργεί, εξαπέλυσε μια τόσο χυδαία επίθεση στους άραβες ισραηλινούς πολίτες - μιλώντας για προσπάθεια εξόντωσης του εβραϊκού λαού από μέρους τους (!), για αλλοίωση του εκλογικού αποτελέσματος εξαιτίας τους κ.ά. - ώστε ακόμα και το Facebook αναγκάστηκε να κλείσει προσωρινά τη σελίδα του. Προκειμένου να τρομοκρατήσει τον αραβικό πληθυσμό, επιχείρησε να περάσει από

τη βουλή απόφαση για τοποθέτηση καμερών στα εκλογικά τμήματα, δήθεν για την αποφυγή νοθείας. Επιστράτευσε και την ενίσχυση του αμερικανού προέδρου, «αποκαλύπτοντας» την πιθανότητα υπογραφής Συνθήκης Αμοιβαίας Άμυνας, σύμφωνα με την οποία οι ΗΠΑ θα προσφέρουν όποια βοήθεια χρειαστεί σε περίπτωση περιφερειακών διενέξεων. Μάταια, όμως.

Σενάρια και προοπτικές

Κανένας από τους δύο συνασπισμούς - ακροδεξιοί και υπερορθόδοξοι γύρω από το Λικούντ, κεντρώοι και Άραβες γύρω από τον Γκαντζ - δεν φαίνεται να έχει μέλλον, από τη στιγμή που ο ρυθμιστικός παράγοντας Λίμπερμαν αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία που θα περιλαμβάνει είτε τους υπερορθόδοξους, είτε τους Άραβες. Η πιθανότητα σύμπραξης των δύο κεντρικών αντιπάλων σκοντάφτει στην κάθετη άρνηση του Γκαντζ να συνεργαστεί με τον Νετανιάχου· απέρριψε ακόμα και την πρόταση για εκ περιτροπής πρωθυπουργία. Η μόνη ίσως περίπτωση να ανοίξει μια συζήτηση ανάμεσα στα δύο κόμματα θα ήταν η αποπομπή του Νετανιάχου από το ίδιο του το κόμμα, ενδεχόμενο που έχει αρχίσει να κερδίζει έδαφος μέσα στο Λικούντ. Ένα άλλο σενάριο θέλει τον Νετανιάχου να προσπαθεί να δαλεάσει τον Λίμπερμαν προτείνοντας σε αυτόν την εκ περιτροπής πρωθυπουργία. Είναι όμως αμφίβολο αν ο τελευταίος θα διακινδυνεύσει να καταστρέψει το προφίλ που του χάρισε 3 επιπλέον έδρες σε σχέση με την προηγούμενη αναμέτρηση και τον ανέδειξε σε ρυθμιστικό παράγοντα.

Καμιά ελπίδα για την Παλαιστίνη

Εκεί που φαίνεται να υπάρχει ταύτιση απόψεων των δύο κεντρικών αντιπάλων - και όχι μόνο - είναι το Παλαιστινιακό. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Γκαντζ κατηγορήσε τον Νετανιάχου πως του έκλεψε την ιδέα για την προσάρτηση εδαφών της Δυτικής Όχθης. Ο Γκαντζ είναι επίσης ένθερμος υποστηρικτής της προσάρτησης των εποίκισμών και του πολέμου στη Γάζα - ηγήθηκε άλλωστε το 2004 στον πόλεμο που εξαπέλυσε εκεί το Ισραήλ. Επιπλέον, στο κατ' ευφημισμό κεντρώο κόμμα του η ραχοκοκκαλιά αποτελείται από πολεμοχαρείς πρώην στρατηγούς. Συνεπώς, υπάρχουν πολλά ερωτηματικά για τη στήριξη που του προσέφερε η Ενωμένη Αραβική Λίστα, επιλέγοντας το μικρότερο κακό και βλέποντας σε αυτή τη συνεργασία μια ευκαιρία για «ισότιμη συμμετοχή των αράβων παλαιστίνιων πολιτών».

Η πρώτη εντολή σχηματισμού κυβέρνησης έχει δοθεί στον Νετανιάχου, που έχει 42 εβδομάδες για να βρει τρόπο να παραμείνει στην εξουσία. Αν δεν τα καταφέρει, θα το επιχειρήσει για τις επόμενες 28 εβδομάδες ο Γκαντζ, και σε περίπτωση νέας αποτυχίας θα προκηρυχτούν και πάλι εκλογές. Καθοριστικό ρόλο θα παίξουν οι πιέσεις της ισραηλινής αστικής τάξης, που ανησυχεί για τις αρνητικές επιπτώσεις της παρατεταμένης προεκλογικής περιόδου, τόσο στα ζητήματα της διαχείρισης των υδρογονανθράκων, όσο και στις γεωπολιτικές ανακατατάξεις στην εξαιρετικά ευαίσθητη αυτή περιοχή, όπου θέλει να παίζει ρυθμιστικό ρόλο.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Ελεύθεροι αφέθηκαν στις 18/9 οι Βαζίρ και Νταβάρ, ηγέτες του Κινήματος Υπεράσπισης των Παστούν (PTM) και εκλεγμένοι βουλευτές στο πακιστανικό κοινοβούλιο, μετά από διαμαρτυρίες και διεθνή καμπάνια υποστήριξης από αριστερές οργανώσεις. Οι δύο αγωνιστές κρατούνταν από τις 26/5, όταν και συνελήφθησαν σε διαμαρτυρία που πραγματοποιούσαν οι Παστούν, σε σημείο ελέγχου του στρατού, κοντά στα σύνορα. Κατά την διάρκεια της διαμαρτυρίας ο στρατός άνοιξε πυρ με αποτέλεσμα τον θάνατο 13 διαδηλωτών και πολλούς τραυματίες.

Οι Παστούν αποτελούν μεγάλη εθνοτική ομάδα στα σύνορα του Πακιστάν και του Αφγανιστάν και βιώνουν συνεχή καταπίεση. Πολλοί έχουν περάσει από το Αφγανιστάν στο Πακιστάν και ζουν κυρίως σε άθλιους προσφυγικούς καταυλισμούς. Μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού που ζει στο Πακιστάν, αναγκάζεται να μετακινείται προς την ενδοχώρα λόγω των συγκρούσεων του στρατού με ένοπλες ομάδες στα σύνορα. Έχουν καταγραφεί δεκάδες δολοφονίες τους.

Οι διαμαρτυρίες τους είναι μακροχρόνιες και το PTM από την ίδρυσή του, πριν από δύο χρόνια, κατάφερε να γίνει ένα πολύ σημαντικό, ανεξάρτητο, μαζικό κίνημα. Το PTM ζητά να σταματήσουν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις, να υποστηριχθεί ο πληθυσμός που πλήττεται από αυτές, να διαλευκανθούν οι περιπτώσεις των εκατοντάδων «εξαφανισμένων». Το κράτος και ο στρατός προσπαθούν να συνδέσουν το PTM και τους δύο μαρξιστές ηγέτες με αυτό που αποκαλούν «τρομοκρατικές ομάδες» στην περιοχή των συνόρων. Οι δύο ηγέτες που εκφράζουν τον αγώνα των Παστούν, κατηγορήθηκαν για την διαμαρτυρία στις 26/5 και για επίθεση με εκρηκτικά (sic) σε στρατιωτικό κομβίο του στρατού στις 7/6. Αυτές οι δύο πλαστές κατηγορίες κατέπεσαν στο δικαστήριο και οι Βαζίρ και Νταβάρ αφέθηκαν ελεύθεροι με καταβολή εγγύησης ενός εκατομμυρίου ρουπιών, δηλαδή 13.000 ευρώ έκαστος.

Η.Π.Α.

Μια εξαιρετικής σημασίας απεργία εξελίσσεται στις ΗΠΑ, όπου 48.000 εργαζόμενοι της General Motors (GM) απέχουν από την εργασία τους από τις 15/9, όταν και έληξε η προηγούμενη συλλογική σύμβαση εργασίας. Το συνδικάτο UAW (United Auto Workers) και οι εργαζόμενοι έχουν καταφέρει να σταματήσουν την δραστηριότητα της εταιρίας στα 31 εργοστάσια και σε άλλες 21 εγκαταστάσεις της. Αγωνίζονται για την υπογραφή νέας σύμβασης με καλύτερους όρους. Εδώ και μια δεκαετία βλέπουν τον αριθμό των απασχολούμενων, τις απολαβές τους, τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά τους να συρρικνώνονται, παρά το γεγονός ότι η GM εμφανίζει κέρδη 35 δισ. δολάρια την τελευταία τριετία ενώ ευεργετείται από τους νόμους Τραμπ υπέρ του κεφαλαίου.

Τα βασικά αιτήματα των απεργών είναι: 1) αυξήσεις στους μισθούς και όχι στην διανομή, σε ετήσια βάση, ενός πενιχρού ποσοστού των κερδών όπως αντιπροτείνει η εταιρία, 2) διατήρηση των ασφαλιστικών τους εισφορών στο 3%, απορρίπτοντας την αύξησή τους στο 15% που ζητά η εργοδοσία, 3) καμία μετατροπή της ανά τετραετίας αύξησης στους μισθούς τους σε δύο αυξήσεις ανά οκταετία, 4) να μονιμοποιηθεί το «προσωρινό» προσωπικό (που στην πραγματικότητα εργάζεται χρόνια σε συγκεκριμένες περιόδους του έτους) και να απολαμβάνει των δικαιωμάτων της σύμβασης του UAW.

Τους απεργούς στηρίζει και το συνδικάτο των οδηγών φορτηγών (Teamsters) που αρνούνται να σπάσουν την απεργιακή φρουρά. Η εταιρία έχει εξαπολύσει εκστρατεία συκοφάντησης και τρομοκρατίας, με την βοήθεια των ΜΜΕ και της αστυνομίας. Το συνδικάτο, με όπλο και το απεργιακό ταμείο των 800 εκ. δολαρίων, συνεχίζει την απεργία μέχρι να ικανοποιηθούν στη νέα ΣΣΕ όλοι οι όροι του.

Για το ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου

– ΟΧΙ στην εξίσωση Ναζισμού–Κομμουνισμού
– ΟΧΙ στην ταύτιση Κομμουνισμού–Σταλινισμού

Στις 19/9, το Ευρωκοινοβούλιο ενέκρινε (535 υπέρ, 66 κατά, 52 λευκά) ένα επικίνδυνο ψήφισμα, που αναφέρεται στην ΕΣΣΔ ως σύμμαχο του Χίτλερ και συνυπεύθυνη για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, σε «κατοχή της Ανατολικής Ευρώπης», στην «επείγουσα ανάγκη πλήρους συνειδητοποίησης και ηθικής, αλλά και νομικής εκτίμησης των εγκλημάτων του σταλινισμού και των κομμουνιστικών δικτατοριών». Συνεχίζει έτσι την σπύλωση του κομμουνισμού, ανοίγοντας δρόμους για νέα χτυπήματα στις δημοκρατικές ελευθερίες, ενδεχομένως για μια αντικομμουνιστική «Νυρεμβέργη».

Το ψήφισμα κατέθεσαν το Λαϊκό Κόμμα, οι Σοσιαλδημοκράτες, Φιλελεύθεροι, Πράσινοι και Συντηρητικοί Μεταρρυθμιστές, με αφορμή τα 80 χρόνια από την έναρξη του Β' ΠΠ. Οι ευρωβουλευτές του ΚΚΕ καταψήφισαν, ενώ ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, Ελληνική Λύση και Χρυσή Αυγή υπερψήφισαν ή καταψήφισαν ή ψήφισαν λευκό ή απείχαν. Ο Κυμπουρόπουλος της ΝΔ μίλησε για ανιστόρητη εξίσωση ναζισμού–κομμουνισμού, προκαλώντας την μηνί του λυσσασμένου Δοξιάδη (τον χαρακτήρισε «ασπόνδυλο», χωρίς να σεβαστεί ούτε την ασθένεια του ευρωβουλευτή).

Αντικομμουνισμός και παραχάραξη της ιστορίας είναι συστατικά στοιχεία της εκστρατείας της ΕΕ να βαθύνει την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, να χτυπήσει τις αναφορές και την ιδεολογία του εργατικού κινήματος. Η 9^η Μάη, «μέρα της αντιφασιστικής νίκης» (επέτειος σφραγισμένη –σε ένα πρότερο πλαί-

σιο– από τον σταλινισμό και την συνεργασία του με τους ιμπεριαλιστές), έχει μετονομαστεί σε «μέρα της Ευρώπης». Από το 2008 έχουν καθιερώσει ως «μέρα μνήμης» των θυμάτων «ολοκληρωτικών και αυταρχικών καθεστώτων» την 23^η Αυγούστου, μέρα υπογραφής του Συμφώνου Χίτλερ–Στάλιν το 1939. Στήριξαν τους Ουκρανούς φασίστες στο πραξικόπημα του Μαϊντάν το 2014. Με την πολιτική τους έθρεψαν και ενισχύουν τις πιο ακροδεξιές και αντιδραστικές δυνάμεις. Σε χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, περιορίζεται ή απαγορεύεται η δράση των ΚΚ και γενικά η χρήση κομμουνιστικών συμβόλων, ενώ τιμώνται συνεργάτες των Ναζί.

Η «δημοκρατική» ΕΕ, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και παλιοί αποικιοκράτες που έχουν λεηλατήσει και αιματοκυλίσει τον πλανήτη εξανδραποδίζοντας ολόκληρους λαούς, η πολιτική ελίτ από ακροδεξιούς ως νεοφιλελεύθερους σοσιαλδημοκράτες ή «πράσι-νους», έχουν κάθε λόγο να καλλιεργούν τον αντικομμουνισμό. Παρότι στην Ευρώπη η Αριστερά είναι εξαιρετικά αποδυναμωμένη (οι ρεφορμιστικές και νεο–ρεφορμιστικές πολιτικές έχουν αφήσει ερείπια), γνωρίζουν την τεράστια κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, την οργή και το μίσος των μαζών για τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, για την ίδια την ΕΕ και την ελίτ της – και ότι, αργά και βασανιστικά, αυτές θα αναζητήσουν διέξοδο ενάντια στον καπιταλισμό. Γι' αυτό θέλουν να κάνουν αδύνατη κάθε σύνδεση, ιδιαίτερα των νέων, με την επαναστατική σοσιαλιστική/κομμουνιστική ιδεολογία.

Κανένα άλλοθι στα σταλινικά εγκλήματα

Το ψήφισμα έδειξε ξανά την αμνηχανία και αδυναμία της ελληνικής Αριστεράς. Το ΚΚΕ ταυτίζει τον κομμουνισμό με τον σταλινισμό, επομένως συνεπικουρεί στην αστική παραχάραξη. Άλλες δυνάμεις (χώρος της ΛΑΕ, ΝΑΡ κ.ά.) έχουν την ίδια θέση ή σιωπούν μπροστά στην καταδίκη του σταλινισμού.

Τα επιχειρήματα των απολογητών του σταλινισμού δεν αντέχουν στην ετυμολογία της ιστορίας και του μαρξισμού. Αν οι ιμπεριαλιστές έχουν κάθε λόγο να κρύβουν την ευθύνη τους για την άνοδο του φασισμού και για τον Β' ΠΠ, άλλο τόσο είναι απαραίτητες οι ευθύνες του σταλινισμού. Από την γραφειοκρατικοποίηση του πρώτου εργατικού κράτους και την εγκληματική πολιτική που έφερε τον Χίτλερ στην εξουσία χωρίς μάχη το 1933, στη συντριβή της αντιπολίτευσης και της σοβιετικής κοινωνίας από την καταστολή και τις μαζικές εκκαθαρίσεις της δεκαετίας του 1930 (συμπεριλαμβανομένης της αποψίλωσης του Κόκκινου Στρατού), μέχρι τις αυταπάτες για παραχωρήσεις στους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές για να συμπήξουν «αντιφασιστικό μέτωπο» (π.χ. σύμφωνο Λαβάλ–Στάλιν του 1935), τα ολέθρια και προδοτικά Λαϊκά Μέτωπα, την ιδεολογικοπολιτική εξάρθρωση των ΚΚ και της επαναστατικής πρωτοπορίας. Και πάνω απ' όλα με τη θυσία επαναστάσεων στο βωμό του σταλινικού διπλωματικού κυνισμού, με κορυφαίο παράδειγμα την Ισπανική Επανάσταση του 1936–39, ανοίγοντας ουσιαστικά τον δρόμο στον Β' ΠΠ.

Για το Σύμφωνο Χίτλερ–Στάλιν, έχουν πλήρως επιβεβαιωθεί οι εκτιμήσεις του Τρότσκι και της 4^{ης} Διεθνούς. Μια κίνηση της σταλινικής γραφειοκρατίας μέσα στον πανικό της απομόνωσης, πέρα από κάθε όριο διεθνιστικών αρχών, όταν απέτυχαν οι προηγούμενες μανούβρες της. Αντίθετα με τα σταλινικά χαλκεία, σε τίποτα δεν ωφέλησε την προετοι-

μασία για τον πόλεμο, όπως έδειξε η αρχική κατάρρευση όταν άρχισε η ναζιστική εισβολή. Η επίκληση στις θυσίες του σοβιετικού λαού, που πράγματι έσωσε το εργατικό κράτος από το χείλος του γκρεμού όπου την είχε φέρει ο σταλινισμός, δεν μπορεί να επιστρατεύεται αναδρομικά ενάντια σ' αυτά τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα.

Για τους μαρξιστές, το κύριο είναι η φύση των δυνάμεων σε έναν πόλεμο. Ο σταλινισμός (πολιτική έκφραση της σοβιετικής γραφειοκρατίας) ήταν ποιοτικά διαφορετικός απ' τον φασισμό (παροξυσμός της αντίδρασης του ιμπεριαλιστικού χρηματιστικού κεφαλαίου). Ήταν όμως «**δίδυμα άστρα**» (Τρότσκι), δυνάμεις που η δράση τους συνδύαστηκε για να συνθλίψει την ευρωπαϊκή επανάσταση. Είναι έτσι πράγματι συνυπεύθυνος για τον Β' ΠΠ. Ενώ η μεγαλύτερη υπηρεσία που πρόσφερε στον καπιταλισμό, ήταν η αποσύνδεση του σοσιαλισμού/κομμουνισμού από το δημοκρατικό ιδανικό τους, απ' την προοπτική ενός μέλλοντος χειραφέτησης και ελευθερία, η ταύτισή τους με τον αποκρουστικό «υπαρκτό», αφήνοντας τη σημαία της υπεράσπισης των δημοκρατικών και ανθρώπινων δικαιωμάτων στα χέρια της αστικής δημοκρατίας. Πως π.χ. οι λαοί της Ουγγαρίας ή Τσεχοσλοβακίας να μην θυμούνται την καταστολή των αντιγραφειοκρατικών επαναστάσεων του 1956 και 1968 ως «κατοχή»;

Το δικαίωμα να καταγγέλουν τον κομμουνισμό σφετερίζονται οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές μόνο εξαιτίας του σταλινισμού. Ο αντικομμουνισμός της ΕΕ δεν αντιμετωπίζεται πραγματικά από όποιον αποδέχεται την ταύτιση κομμουνισμού–σταλινισμού από «αριστερή» σκοπιά ή σιωπά για τα σταλινικά εγκλήματα. Η αναγέννηση της επαναστατικής προοπτικής προαπαιτεί ξεκαθάρισμα της σταλινικής λέπρας.

■ Σταύρος Σκεύος

Αίγυπτος: «Σπάει ο γύψος» της δικτατορίας του Σίσι;

Ενα νέο κύμα αυθόρμητων κινητοποιήσεων γνωρίζουν οι μεγαλύτερες πόλεις της Αιγύπτου από τα μέσα Σεπτεμβρίου. Οι πρώτες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στις 21/9 σε Κάιρο, Αλεξάνδρεια, Μαχάλα, Δαμιέττη και το Σουέζ και συνεχίζονται προς το παρόν κάθε Παρασκευή. Η αφορμή δόθηκε από τις καταγγελίες ενάντια στον δικτάτορα Αλ Σίσι που δημοσίευσε μέσω ίντερνετ από την Ισπανία όπου είναι αυτοεξόριστος ο εργολάβος και ηθοποιός Μοχάμεντ Άλι . Ο Άλι καταγγέλλει το στρατιωτικό καθεστώς και τον Σίσι πώς κερδίζουν εκατομμύρια μέσω της ανάληψης διαφόρων κατασκευαστικών έργων για τον στρατό και άλλους κρατικούς θεσμούς. Ο Σίσι αναγκάστηκε να απαντήσει απορρίπτοντας τις κατηγορίες και μιλώντας για «σκευωρία» των αντιπάλων του.

Οι κινητοποιήσεις που έχουν καλεστεί μέσω των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης, σπάνε την πολύχρονη «σιωπή» που έχει επιβάλλει η στρατιωτική δικτατορία του Αλ Σίσι. Από το στρατιωτικό πραξικόπημα το 2013 εναντίον του δημοκρατικά εκλεγμένου, ισλαμιστή προέδρου Μοχάμεντ Μόρσι η χώρα παραμένει έως σήμερα κηρυγμένη σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και οποιαδήποτε φωνή αντιπολίτευσης φιμώνεται και καταστέλλεται. Στα έξι χρόνια που διαρκεί η δικτατορία του Σίσι ο στρατός και η αστυνομία έχουν προχωρήσει σε ένα πραγματικό πογκρόμ ενάντια σε κάθε αντιπολιτευόμενο με χιλιάδες εγκλήματα, δολοφονίες, βασανιστήρια και εξαναγκαστικές εξαφανίσεις.

Ταυτόχρονα το καθεστώς όχι μόνο δεν βελτίωσε στο ελάχιστο την οικονομική κατάσταση των λαϊκών μαζών αλλά την χειροτέρεψε με πρόσφατα στοιχεία να δείχνουν πως οι άνθρωποι που ζουν κάτω από το όριο της

φτώχειας αυξήθηκαν από 27,8% το 2015 σε 32,5% το 2018. Πρόκειται για 32 εκατομμύρια ανθρώπους, μια ολόκληρη γενιά που έχει νωπές τις μνήμες από την Επανάσταση του 2011 και ότι επακολούθησε έως σήμερα.

Ενδεικτικό για τον πανικό που έχουν προκαλέσει στο καθεστώς οι τελευταίες κινητοποιήσεις είναι η άμεση καταστολή και η προσπάθεια αποτροπής οποιασδήποτε επέκτασής τους. Το δικτατορικό καθεστώς θυμάται καλά πως η πρώτη κινητοποίηση στην Πλατεία Ταχρίρ τον Γενάρη του 2011 ήταν μικρότερη από τις σημερινές, και μάλιστα οι διαδηλωτές ζητούσαν μεταρρυθμίσεις από τον Χόσνι Μουμπάρακ και όχι την πτώση του. Σήμερα, ήδη από την πρώτη κινητοποίηση, το κυριότερο σύνθημα των διαδηλωτών είναι «Φώναξε το, μην φοβάσαι, ο Σίσι πρέπει να φύγει!». Η αστυνομία απέκλεισε με οδοφράγματα κάθε πρόσβαση των διαδηλωτών προς την πλατεία Ταχρίρ και προχώρησε σε μαζικές προληπτικές συλλήψεις οι οποίες υπολογίζονται σε πάνω από 2000 τις 20 Σεπτεμβρίου.

Οι δυνατότητες του σημερινού κινήματος βρίσκονται στην βαθιά κρίση που χαρακτηρίζει την φύση του στρατιωτικού καθεστώτος. Ο Σίσι ήρθε στην εξουσία ως επικεφαλής μιας αντεπανάστασης, με σαφή στόχο την εξάλειψη του μαζικού πολιτικού κινήματος που είχε γεννήσει η επανάσταση του Ιανουαρίου 2011. Το καθεστώς βασίστηκε εξ αρχής στην συμμαχία μεγάλου μέρους της μεγαλοαστικής τάξης και των μεσοαστικών στρωμάτων με το στρατό. Η στήριξη αυτή προερχόταν από τον πανικό που δημιούργησε η επανά-

σταση σε αυτές τις τάξεις (κύμα απεργιών, εργατικά /κοινωνικά/ πολιτικά αιτήματα για δικαιοσύνη, δημοκρατία, ελευθερία). Ο ίδιος πανικός συνεχίστηκε και με την άνοδο των Αδελφών Μουσουλμάνων που προσπαθούσαν να ισορροπήσουν ανάμεσα στην επαναστατική ορμή των μαζών και την χαλιναγωγήσή της με μεταρρυθμιστικές αυταπάτες. Η αιγυπτιακή αστική τάξη συμφώνησε να μοιραστεί την εξουσία της και ένα σημαντικό μέρος των κερδών της με τον στρατό με αντάλλαγμα την εξάλειψη της επανάστασης που απειλούσε τα συμφέροντά της. Όμως αυτή η συμφωνία (όπως όλες οι αντίστοιχες συμφωνίες στην ιστορία) δεν μπορεί παρά να έχει έναν εξαιρετικό και προσωρινό χαρακτήρα.

Μετά από το στρατιωτικό πραξικόπημα που ανέτρεψε τον Μοχάμεντ Μόρσι ο Σίσι έλαβε το 97% (!) των ψήφων στις «ελεύθερες» προεδρικές εκλογές του 2014. Στις προεδρικές εκλογές του 2018 κατέβηκε ως ο μοναδικός υποψήφιος και επικυρώθηκε στην εξουσία με παρόμοιο ποσοστό, ενώ η αποχή άγγιξε το 60% του πληθυσμού. Ο Σίσι προχώρησε μάλιστα τον περασμένο Απρίλιο σε Συνταγματική Αναθεώρηση με την οποία παρατείνονται τα χρόνια της θητείας του προέδρου από 4 σε 6, ενώ για τον τωρινό πρόεδρο ψηφίστηκε άρθρο το οποίο επιτρέπει επέκταση της θητείας του έως το 2030. Με αυτές τις κινήσεις ο Σίσι επιχειρεί μια προσπάθεια βαθιάς, συνολικής αναμόρφωσης της ισορροπίας ανάμεσα στις

δυνάμεις μέσα στο κράτος. Αυτή η κατάσταση έχει δημιουργήσει σοβαρές ρωγμές στις κοινωνικές συμμαχίες του καθεστώτος όπως φαίνεται και από την κοινωνική σύνθεση των τελευταίων κινητοποιήσεων.

Οι διεθνείς συνθήκες είναι επίσης δυσμενείς για την δικτατορία του Σίσι σε σχέση με το 2013. Από την μία τα στηρίγματα του καθεστώτος στον αραβικό κόσμο όπως η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα έχουν εξαντλήσει κάθε δυνατότητα χρηματοδότησης του καθεστώτος και απασχολούνται με τα δικά τους προβλήματα (πόλεμος στην Υεμένη, κ.α). Από την άλλη, οι λαϊκές εξεγέρσεις σε Σουδάν και Αλγερία είναι γεγονότα με σημαντικό αντίκτυπο στην Αίγυπτο καθώς δείχνουν το ζωντανό παράδειγμα ανατροπής καθεστώτων και την συνεχή (και επιτυχημένη προς το παρόν) πάλη των λαϊκών μαζών για να μην παραδοθεί η εξουσία στο στρατό.

Μετά από έξι χρόνια αντεπανάστασης η Αραβική Άνοιξη βρίσκεται και πάλι σε κίνηση παρότι αργή. Βρισκόμαστε άραγε στην αρχή του τέλους της δικτατορίας του Σίσι; Την απάντηση θα δώσουν αργά ή γρήγορα οι λαϊκές μάζες της Αιγύπτου.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Στις 9 Νοεμβρίου του 2019 συμπληρώνονται τρεις δεκαετίες από την πτώση του τείχους του Βερολίνου, ένα γεγονός που σημάδεψε την αρχή του τέλους μιας ολόκληρης εποχής, η οποία ολοκληρώθηκε το 1991 με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Ένα σύντομο χρονικό των γεγονότων που παρατέθηκε στο προηγούμενο μέρος του αφιερώματος, καταδεικνύει ότι το 1989 δεν ήταν ένα γερμανικό φαινόμενο, ούτε μια αλληλουχία συμπτώσεων. Η σχεδόν ταυτόχρονη κατάρρευση μιας σειράς καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ (Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Ανατολική Γερμανία), παρά τις επιμέρους διαφορές τους, καταδεικνύει ότι το πλήρωμα του χρόνου για αυτού του είδους τις οικονομίες και κοινωνίες είχε φτάσει.

Αν και 30 χρόνια σε ιστορική κλίμακα είναι ένα μικρό χρονικό διάστημα, είναι αρκετά πιο ασφαλές τώρα να επιχειρηθεί ένας απολογισμός αυτών των από κάθε άποψη συγκλονιστικών γεγονότων. Το κύριο ζήτημα που πρέπει να εξεταστεί είναι, σε ποια κατάσταση βρίσκονται μετά από 30 χρόνια τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα: η παγκόσμια μπουρζουαζία που το 1989 θριαμβολογούσε, και η χτυπημένη και αποπροσανατολισμένη παγκόσμια εργατική τάξη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αλαζονεία των νεοφιλελεύθερων εκείνης της εποχής, που προέβλεπαν την αέναη ανάπτυξη του καπιταλισμού, τσακίστηκε στα βράχια των ιδίων των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος. Ο καπιταλισμός - σύμφωνα με τα πιο έγκυρα «think tanks» των αστών- βρίσκεται σε ιστορικό αδιέξοδο. Όλες οι λύσεις που δοκίμασε (παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη Πραγμάτων, νεοφιλελευθερισμός, προστατευτισμός, ποσοτική χαλάρωση κ.λπ.), όχι απλά δεν έλυσαν αλλά παρόξυναν την κρίση

30 χρόνια από το 1989 (β' μέρος)

του. Σήμερα, δεν έχουμε απλά οικονομική κρίση, αλλά και κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας, γεγονός που κάνει να μη φαίνεται στον ορίζοντα ούτε καν μια σταθεροποίηση της κατάστασης.

Η εργατική τάξη πλήρωσε και συνεχίζει να πληρώνει το ιστορικό πισωγύρισμα του 1989. Όλες οι αποτυχημένες προσπάθειες των καπιταλιστών να ξεφύγουν από την κρίση του συστήματός τους, πληρώθηκαν από τους εργαζόμενους με φτώχεια, ανεργία, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ισοπέδωση του βιοτικού τους επιπέδου, με πολέμους και ξεριζωμούς. Απ' όλα όμως αυτά τα χτυπήματα, το σημαντικότερο ήταν η δυσφήμιση της εναλλακτικής λύσης των εργαζομένων: του σοσιαλισμού.

Αυτό οι καπιταλιστές το γνωρίζουν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι, τρεις δεκαετίες μετά και ενώ ο «κομμουνιστικός κίνδυνος» δεν φαίνεται στον ορίζοντα, πασχίζουν καθημερινά να δηλητηριάσουν και πάλι τα μυαλά των εργαζομένων. Σε αυτό στοχεύουν η πρόσφατη νομοθέτηση της εξίσωσης κομμουνισμού-ναζισμού, η συνεχόμενη προσπάθεια ταύτισης των κομμουνιστικών ιδεών με τον σταλινισμό και τα εγκλήματά του (σε αυτό έχουν βρει συμμάχους και τα απομεινάρια του σταλινισμού), αλλά και τα ιδεολογήματα περί ουτοπίας του κομμουνισμού. Αυτό και μόνο δείχνει, ότι εν τέλει, το 1989 οι αστοί δεν νίκησαν ολοκληρωτικά. Η εργατική τάξη συνέχισε και συνεχίζει να παλεύει. Άοπλη, χτυπημένη, με πισωγυρίσματα -όπως συμβαίνει πάντα στην ιστορία, πολλές φορές ξεκινώντας από το μηδέν- είναι και σήμερα, παρά την άσχημη ακόμα κατάσταση στην οποία βρίσκεται το κίνημα, μια βραδυ-

φλεγής βόμβα στα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος.

Από την πάλη των εργατών στα τεράστια εργοστάσια της Κίνας, τις απεργίες των εκατομμυρίων στην Ινδία, την πάλη των λαών της Λατινικής Αμερικής για απαλλαγή από τα δεινά του ιμπεριαλισμού, μέχρι τους εργατικούς αγώνες στην Ευρώπη, το παγκόσμιο προλεταριάτο δείχνει ότι διατηρεί την ικανότητά του να αγωνίζεται και να εξεγείρεται, δείχνει ότι θέλει να αλλάξει τη ζωή του. Παρόλα αυτά, θα ήταν αφελές να πούμε ότι οι πληγές του 1989, αλλά και των τελευταίων δεκαετιών, επουλώθηκαν. Όσο οι αγώνες αυτοί δεν αποκρυσταλλώνονται και σε μια πολιτική εμπειρία, ώστε να προχωρήσουμε από την περιοδική μαχητικότητα σε μια σταθερή ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του εργατικού κινήματος υπέρ των επαναστατικών δυνάμεων, οι καπιταλιστές μπορούν να διαχειρίζονται την κατάσταση, να ανακυκλώνουν τη μιζέρια, να επιχειρούν νέες επιθέσεις. Και όχι μόνο αυτό, αλλά να θέτουν καθημερινά σε κίνδυνο την επιβίωση της ίδιας της ανθρωπότητας και του πλανήτη, με τους πολέμους, την κλιματική αλλαγή, τις οικολογικές καταστροφές, τον εφιάλτη των πυρηνικών. Αυτός είναι ο λόγος που σήμερα, περισσότερο από ποτέ, η ενδυνάμωση των κομμουνιστικών δυνάμεων, η πάλη για μια παγκόσμια επαναστατική δύναμη, για την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς, αποκτά ιστορικές διαστάσεις.

Η αλλαγή αυτή είναι ένα δύσκολο έργο, που όμως μπορεί να γίνει. Σήμερα η πιο δυναμική μερίδα της εργατικής τάξης, η νεολαία της, δεν φέρει πάνω της άμεσα τις πληγές του 1989. Ο ένας εκ των βασικών υπαίτιων για την ήττα της εργατικής τάξης,

ο σταλινισμός και η πολιτική του, περνούν στο περιθώριο. Και κυρίως, οι εργαζόμενοι μπορούν σήμερα να έχουν την εμπειρία και τα συμπεράσματα από αυτές τις ήττες, που αν χρησιμοποιηθούν κατάλληλα μπορούν να αποτελέσουν βασικό συστατικό για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων της εργατικής τάξης. Γιατί είναι αδύνατον η εργατική τάξη να καταφέρει να νικήσει αν δεν απαντήσει στα ερωτήματα που τέθηκαν το 1989, δηλαδή αν δεν διαχωρίσει τον σταλινισμό από τον σοσιαλισμό, αν δεν καθαρίσει τον σοσιαλισμό από τα γραφειοκρατικά εγκλήματα και δεν τον ξαναστήσει στις ιδεολογικές αρχές του, αυτές που έθεσαν οι κλασικοί του Μαρξισμού.

Ακριβώς γι' αυτό, κάθε νέος και εργαζόμενος οφείλει να μελετήσει προσεχτικά τα γεγονότα του 1989. Όμως σήμερα έχουμε 2019. Και το ερώτημα πια δεν μπορεί να είναι όπως τότε, αν μπορούσε να μην καταρρεύσει ο «υπαρκτός σοσιαλισμός», αλλά αν αξίζει να μην ανατρέψουμε τον «υπαρκτό καπιταλισμό», που οδηγεί στην καταστροφή μας.

■ Γιάννης Σμυρλής

30 χρόνια από τη διάσπαση της ΚΝΕ και του ΚΚΕ

Το 1989 ήταν χρονιά ραγδαίων εξελίξεων. Στις εκλογές του Ιουνίου, η ΝΔ έρχεται πρώτη με 44% αλλά χωρίς αυτοδυναμία. Στο όνομα της «κάθαρσης», το ΚΚΕ (μέσω του Συνασπισμού της Αριστεράς) συμπράττει με τη ΝΔ στην κυβέρνηση Τζαννετάκη (το σύνθημα της εποχής ήταν: «με την αριστερά, για χέρια καθαρά»!!!). Μετά την παραπομπή του Ανδρέα Παπανδρέου και μερικών υπουργών του σε δίκη για σκάνδαλα, η κυβέρνηση προκηρύσσει νέες εκλογές για τον Νοέμβριο. Συγκροτείται η λεγόμενη «οικουμενική» κυβέρνηση με συμμετοχή ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμού-ΚΚΕ. Σε τρίτες εκλογές τον Απρίλιο του 1990, η ΝΔ κερδίζει οριακή αυτοδυναμία 151 βουλευτών και σχηματίζεται η κυβέρνηση Μητσοτάκη με ένα καθαρόαιμο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα.

Σε διεθνές επίπεδο οι εξελίξεις ήταν κατακλυσμιαίες. Στις 9 Νοεμβρίου, μετά από μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις, πέφτει το τείχος του Βερολίνου. Στις 17 Νοεμβρίου ανατρέπεται το ΚΚ Τσεχοσλοβακίας με τη «βελουδίνη επανάσταση». Στις 25 Δεκεμβρίου εκτελείται ο Τσαουσέσκου στη Ρουμανία, μετά από μαζικές διαδηλώσεις. Στην Κίνα, τον Ιούνιο του 1989 ξεσπά η μεγάλη φοιτητική εξέγερση στην πλατεία Τιεν Αν Μεν, που καταστέλλεται με

την επέμβαση του στρατού και των τεθωρακισμένων. Ο ψυχρός πόλεμος τελειώνει με νίκη του ιμπεριαλισμού.

Ήδη από το 1985 και την εκλογή του Γκορμπατσόφ στην ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης, τμήμα της σταλινικής γραφειοκρατίας, βλέποντας τα ανυπέρβλητα αδιέξοδα στα οποία οδηγούνταν η λεγόμενη «σοσιαλιστική οικοδόμηση», ξεκίνησε οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, κάτω από τον τίτλο περεστρόικα (ανασυνκρότηση) και γκλάσνοστ (διαφάνεια). Πια να μειώσει το δυσβάσταχτο κόστος της κούρσας των εξοπλισμών προχώρησε σε «ανοίγματα» προς τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Στα «ορθόδοξα» ΚΚ, η πολιτική αυτή δημιουργούσε ζυμώσεις και διαφοροποιήσεις. Στο ΚΚΕ, είχαν συγκροτηθεί οι λεγόμενοι «ανανεωτικοί» (Ανδρουλάκης, Δαμανάκη, Φαράκος κ.ά.), που προωθούσαν την αναθεώρηση ενοχλητικών για την αστική τάξη θέσεων (όπως η έξοδος από την ΕΕ - ΕΟΚ τότε - και το ΝΑΤΟ) και την ακόμα μεγαλύτερη ενσωμάτωση στους αστικούς θεσμούς, με αντάλλαγμα τη συμμετοχή του κόμματος και των ιδίων στη νομή της εξουσίας. Τον Δεκέμβριο του 1988 δημοσιοποιείται το κοινό πόρισμα ΚΚΕ-ΕΑΡ (Λ. Κύρκος) και συγκροτείται ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου.

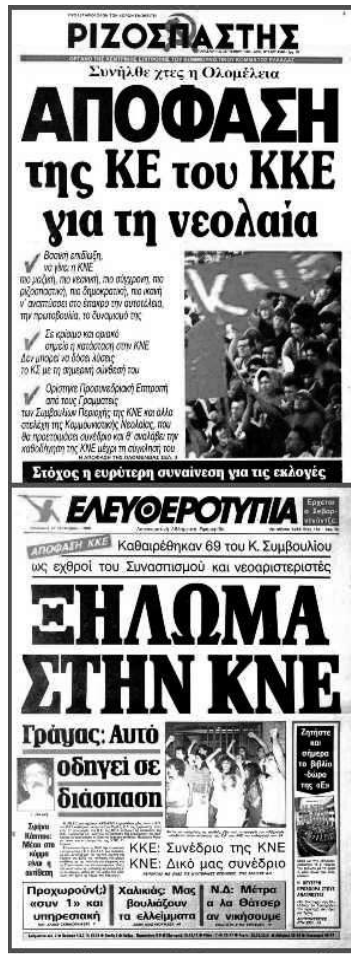
Αντίθετα με την ηγεσία του ΚΚΕ, η ηγεσία της ΚΝΕ είχε αναζητήσεις προς άλλες, πιο ριζοσπαστικές κατευθύνσεις. Απέναντι στη γραμμή του Συνασπισμού, το Κεντρικό Συμβούλιο (ΚΣ) της ΚΝΕ υιοθέτησε τη θέση για «ενιαίο μέτωπο πάλης της νεολαίας», που εφαρμόστηκε στο δυναμικό φοιτητικό κίνημα του φθινοπώρου του 1987. Για πρώτη φορά, η ΚΝΕ μπήκε (μέχρι ένα σημείο) στις φοιτητικές καταλήψεις μαζί με τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς και δεν δίστασε να έρθει σε μια, έστω οριοθετημένη, σύγκρουση στον δρόμο με τις δυνάμεις καταστολής. Το ρήγμα ανάμεσα στο κόμμα και τη «νεολαία του» μεγάλωνε διαρκώς.

Πια την ηγεσία του ΚΚΕ, η ΚΝΕ ήταν μια ανυπόφορη αριστερή φωνή. Τόσο περισσότερο, όσο η αντιπαράθεση έβγαινε έξω από τα κομματικά στεγανά και γινόταν δημόσια στις κεντρικές κομματικές εκδηλώσεις. Η ΚΝΕ αποτελούσε εμπόδιο στις φιλοδοξίες της να μπει στο αστικό παιχνίδι εξουσίας. Στις 21 Σεπτεμβρίου 1989, «ανανεωτικοί» και «ορθόδοξοι» από κοινού ζήτησαν τη διάλυση όλων των οργάνων της ΚΝΕ, με την κατηγορία ότι στρέφονται ενάντια στη γραμμή του κόμματος. Μετά την άρνηση του ΚΣ να διαλυθεί, διαγράφηκαν πάνω από τα 2/3 των μελών της ΚΝΕ, ενώ στη σπουδάζουσα τα

ποσοστά ήταν ακόμα μεγαλύτερα. Μαζί με τη νεολαία έφυγαν από το ΚΚΕ και ορισμένα στελέχη (Κάππος, Δεσύλλας, Τζιαντζής, Χάγιος κ.ά.). Οι διαφωνούντες προχώρησαν τον Φεβρουάριο του 1990 στο ιδρυτικό συνέδριο του Νέου Αριστερού Ρεύματος.

Οι συνέπειες της διάσπασης ήταν σημαντικές για το κίνημα και την αριστερά. Το ΚΚΕ θα χάσει κάθε παρέμβαση στη νεολαία (ιδιαίτερα τη σπουδάζουσα) για πολλά χρόνια. Χιλιάδες αγωνιστές έσπασαν από τον σταλινισμό και προσέγγισαν τον χώρο της άκρας αριστεράς. Το κοινωνικό και συνδικαλιστικό βάρος της άκρας αριστεράς αυξήθηκε σημαντικά. Αυτό φάνηκε στις μεγαλειώδεις μαθητικές καταλήψεις του 1990-91. Στα πανεπιστήμια συγκροτήθηκαν τα Ανεξάρτητα Αριστερά Σχήματα, από τα οποία προήλθε η ΕΑΑΚ, που ηγήθηκε στο φοιτητικό κίνημα τα επόμενα χρόνια.

Οι αδυναμίες (ιδεολογικές, πολιτικές, οργανωτικές) της τότε άκρας αριστεράς, οι αδυναμίες (ιδεολογικές, πολιτικές) και η σταλινική (παρά την προσπάθεια κριτικής του σταλινισμού) διαπαιδαγώγηση όσων αποχώρησαν, ο αντιδραστικός χαρακτήρας της περιόδου (άνοδος του νεοφιλελευθερισμού, υποχώρηση των επαναστατικών - σοσιαλιστικών ιδεών, κατάρρευση του σταλινισμού, υποχώρηση του εργατικού κινήματος) έθεσαν όρια, ιδιαίτερα σε ιδεολογικό και πολιτι-

κό επίπεδο, στην ευδόκιμη εξέλιξη του εγχειρήματος. Η διάσπαση της ΚΝΕ-ΝΑΡ, ωστόσο, ήταν μια διαδικασία σαφώς αντίρροπη στην κυρίαρχη πολιτική τάση της εποχής. Έδωσε ευκαιρίες στην αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά, αποτέλεσε παράγοντα ενίσχυσης του κινήματος και των αγώνων τα επόμενα χρόνια.

■ Χρήστος Νομίδης

70 χρόνια από τη νίκη της κινέζικης επανάστασης

Τον 19^ο αιώνα, η Κίνα βρισκόταν υπό καθεστώς αποικιακής εκμετάλλευσης από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, η περιορισμένη εκβιομηχάνιση των πόλεων της παραθαλάσσιας ζώνης δημιούργησε μια «εθνική» αστική τάξη και ένα ολιγάριθμο, αλλά εξαιρετικά συγκεντρωμένο προλεταριάτο. Οι αστοί ίδρυσαν το κόμμα του Κουόμιντανγκ και ανέτρεψαν τον τελευταίο αυτοκράτορα το 1911.

Κάτω από την επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης, ξέσπασαν σκληροί εργατικοί αγώνες και δημιουργήθηκε το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας. Μέχρι το 1925, το κόμμα γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη, ενώ ο αναβρασμός στις τάξεις των εργατών και των φτωχών αγροτών είχε οδηγήσει σε μια επαναστατική κατάσταση. Την ίδια όμως περίοδο, στη Σοβιετική Ένωση και στην Κομμουνιστική Διεθνή (ΚΔ) ολοκληρώνεται η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας. Ωστόσο, τα σαθρά θεμέλια της κυριαρχίας της θα έτριζαν από μια αναγέννηση της πολιτικής δραστηριότητας του προλεταριάτου, ως αποτέλεσμα μιας επαναστατικής νίκης σε άλλη χώρα. Έτσι, ο Στάλιν, με τη «θεωρία των σταδίων», υποστήριξε ότι η επανάσταση στις καθυστερημένες χώρες θα είχε αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα, ενώ το σοσιαλιστικό «στάδιο» παραπεμπόταν σε κάποιο απροσδιόριστο μέλλον.

Στην Κίνα, αυτό εκφράστηκε με το «μπλοκ των τεσσάρων τάξεων» (εργάτες, αγρότες, μικροαστοί των πόλεων, «εθνική» αστική τάξη) και οι οδηγίες της σταλινοποιημένης ΚΔ στο νεαρό ΚΚ ήταν να συμμαχήσει με το Κουόμιντανγκ, που μάλιστα έγινε δεκτό στην ΚΔ με καθεστώς «παρητηρητή» (!). Εξαιτίας της προδοτικής αυτής πολιτικής, η επαναστατική κατάσταση της περιόδου 1925-27 ενταφιάστηκε και κατέληξε σε τρομερές σφαγές ερ-

γατών και κομμουνιστών αγωνιστών από τον στρατό του Κουόμιντανγκ, με επικεφαλής τον Τσανγκ Κάι Σεκ.

Τη δεκαετία του '30, την ηγεσία του ΚΚ Κίνας ανέλαβε ο Μάο Τσε Τουνγκ. Η Κίνα βρισκόταν στο στόχαστρο του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού, που το 1937 κατέλαβε σχεδόν όλες τις βόρειες επαρχίες και την παραθαλάσσια ζώνη, με σφαγές εκατοντάδων χιλιάδων αμάχων. Ο Στάλιν κάλεσε το ΚΚ να σχηματίσει ενιαίο μέτωπο με το Κουόμιντανγκ και να διαλύσει τον αντάρτικο στρατό του μέσα στον στρατό του Τσανγκ Κάι Σεκ. Ωστόσο, ο Τσανγκ συνέχισε τις επιθέσεις εναντίον των κομμουνιστών. Ο Μάο, παρότι επισήμως δεν αντιτάχθηκε στη σταλινική «γραμμή», διατήρησε την οργανωτική αυτονομία του κόμματος και του στρατού του και ηγήθηκε της αντίστασης ενάντια στους κατακτητές, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη και την υποστήριξη των μαζών.

Μετά τη συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας το 1945, ο εμφύλιος πόλεμος ήταν αναπόφευκτος. Ο Στάλιν ευνοούσε μια συμβιβαστική λύση και βοηθούσε το ΚΚ ελάχιστα, σε σχέση με την τεράστια οικονομική και στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ προς τον Τσανγκ. Το καθεστώς του όμως βούλιαζε στη διαφθορά και είχε χάσει κάθε λαϊκή υποστήριξη, με αποτέλεσμα τη ραγδαία πτώση του ηθικού του στρατού του. Έχοντας εδραιώσει την κυριαρχία του στην ύπαιθρο, ο στρατός του Μάο άρχισε να καταλαμβάνει μία-μία τις πόλεις και μέχρι το τέλος του 1949 η νίκη της κινέζικης επανάστασης είχε ολοκληρωθεί.

Παρότι η επανάσταση στηρίχθηκε στρατιωτικά στους αγρότες, ο χαρακτήρας της ήταν σοσιαλιστικός. Ο Μάο, με τη θεωρία της «Νέας Δημοκρατίας», υποστήριξε ότι η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είχε διττό χαρακτήρα, εν μέρει αστικό και εν μέρει εργατικό. Αργότε-

ρα όμως παραδέχθηκε ότι ήταν δικτατορία του προλεταριάτου, καθώς στην πράξη εφάρμοσε τη θεωρία της διαρκούς επανάστασης, συντρίβοντας το αστικό κράτος και οδηγώντας τις εργατοαγροτικές μάζες στην κατάληψη της εξουσίας. Ωστόσο, το νέο εργατικό κράτος ήταν από την αρχή γραφειοκρατικά παραμορφωμένο, καθώς δεν στηρίχτηκε στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινέζικου προλεταριάτου σε εργατικά συμβούλια, αλλά σε έναν συγκεντρωτικό γραφειοκρατικό μηχανισμό. Ο Μάο προσπάθησε να αλλάξει την κατάσταση με την «Πολιτιστική Επανάσταση», που όμως και αυτή δεν βασίστηκε στην αυτόνομη πρωτοβουλία των εργαζομένων. Έτσι, μέχρι το 1970 είχε καταλήξει σε πλήρη αποτυχία, ενώ πολλοί υποστηρικτές της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, όπως ο Ντενγκ Χσιάο Πινγκ, επέστρεψαν σε σημαντικές κομματικές θέσεις.

Στο εξωτερικό, τα μαοϊκά ΚΚ εφάρμοσαν παραλλαγές της θεωρίας των σταδίων, με τραγικά αποτελέσματα, όπως η σφαγή ενός εκατομμυρίου κομμουνιστών και εργατών στην Ινδονησία το 1965. Η σύγκρουση με τη Μόσχα οδήγησε τον Μάο στην ολέθρια θεωρία των «Τριών Κόσμων», που εξίσωνε τη Σοβιετική Ένωση με τους ιμπεριαλιστές και κορυφώθηκε με την επίσκεψη του αμερικανού προέδρου Νίξον στο Πεκίνο το 1972 και τη στήριξη της Κίνας σε αντιδραστικά καθεστώτα, όπως τον Πακιστάν, απλά και μόνο επειδή ήταν εχθρικά προς τη Σοβιετική Ένωση.

Μετά τον θάνατο του Μάο το 1976, ο Ντενγκ και οι υποστηρικτές της «αγοράς»

επικράτησαν. Αφού έπνιξε στο αίμα την εξέγερση φοιτητών και εργατών στην πλατεία Τιεν Αν Μεν το 1989, η γραφειοκρατία του ΚΚ συγκροτήθηκε σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, ολοκληρώνοντας την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Ενός καπιταλισμού εξαιρετικά άγριου και απάνθρωπου, που πάτησε στην κυριολεξία πάνω στα κόκκαλα των εργαζομένων, συντρίβοντας όχι μόνο όσες κατακτήσεις της επανάστασης είχαν απομείνει, αλλά και κάθε στοιχειώδες εργατικό δικαίωμα, εισάγοντας στο διεθνές λεξιλόγιο τη λέξη «κινεζοποίηση» ως συνώνυμο της εξαθλίωσης.

Αξίζει ωστόσο να σημειώσουμε ότι τα στοιχεία σχεδιασμένης οικονομίας που επέζησαν στην πολιτική της καπιταλιστικής Κίνας ήταν αυτά που της επέτρεψαν να εξελιχθεί στη σημερινή υπερδύναμη και αντίπαλο δέος των ΗΠΑ, αποδεικνύοντας την υπεροχή του – έστω και γραφειοκρατικού – σχεδιασμού απέναντι στην αναρχία της καπιταλιστικής αγοράς. Η αναμέτρηση των δύο γιγάντων της εποχής μας φέρνει την ανθρωπότητα στο χείλος της αβύσσου – εκτός αν το προλεταριάτο της Κίνας και όλου του κόσμου έχει διαφορετική άποψη.

■ Πάννης Χαλάς

Έφυγε για το μεγάλο ταξίδι στις 28/4/2019, ο αγωνιστής του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος της Πολωνίας Κάρολ Μοντζελέφσκι, μένοντας πιστός στις ιδέες του μέχρι το τέλος. Έζησε τη βαρβαρότητα της σταλινικής τρομοκρατίας, καθώς γεννήθηκε στη Μόσχα το 1937. Ο φυσικός του πατέρα είχε εξοριστεί σε Γκουλάγκ, όπως και ο παππούς του. Το 1939 η μητέρα του συνδέθηκε με τον Ζύγκμουντ Μοντζελέφσκι, πολωνό κομμουνιστή που ήταν εξόριστος στη Γαλλία, αλλά ανεκλήθη στη Μόσχα, βασανίστηκε και φυλακίστηκε για δύο χρόνια. Το 1945 εγκαταστάθηκαν στη Βαρσοβία, όπου ο Ζύγκμουντ Μοντζελέφσκι, από τους ιδρυτές του νέου καθεστώτος, διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών ως τον θάνατό του, το 1954.

Ο Κάρολ Μοντζελέφσκι ήταν από τους πιο σημαντικούς αντιπολιτευόμενους στο σταλινικό καθεστώς της χώρας του. Από τα φοιτητικά του χρόνια και τις πρώτες αντιγραφειοκρατικές εξεγέρσεις το 1956, δραστηριοποιείται στο αντιγραφειοκρατικό κίνημα. Έγινε ευρύτατα γνωστός από την *Ανοιχτή Επιστολή προς το Πολωνικό Ενωμένο Εργατικό Κόμμα (POUP)*, που έγραψε το 1965 μαζί με τον φίλο και συναγωνιστή του Πάτσεκ Κουρόν (πέθανε στις 18/6/2004 σε ηλικία 70 ετών), ασκώντας επαναστατική μαρξιστική κριτική στο καθεστώς: «Στο σύστημά μας», έγραφαν σε έντονα καταγγελτικό τόνο, «η κομματική ελίτ... είναι επίσης και η κρατική ελίτ. Έχει στη διάθεσή της όλα τα εθνικοποιημένα μέσα παραγωγής. Αποφασίζει το μέγεθος της συσσώρευσης και της κα-
1· Στα ελληνικά, για πρώτη φορά, εκδόθηκε από τις εκδόσεις Εξάντας.

Karol Modzelewski (1937-2019)

τανάλωσης, των επενδύσεων, της κατανομής του εθνικού εισοδήματος ανάμεσα στις διάφορες κοινωνικές ομάδες ... Το κάνει χωρίς κανέναν έλεγχο από την πλευρά της εργατικής τάξης ... Οι εργάτες δεν έχουν κανέναν τρόπο να επηρεάσουν τις αποφάσεις, ούτε καν τα απλά κομματικά μέλη. Αυτή την κομματική-κρατική ελίτ εξουσίας ... θα την αποκαλούμε στο εξής κεντρική πολιτική γραφειοκρατία». Η «Επιστολή» σημάδευε μια ολόκληρη γενιά αγωνιστών, που αμφισβήτησε το καθεστώς της Πολωνίας και άλλων χωρών.

Οι συγγραφείς της καταδικάστηκαν σε τρία χρόνια φυλακή, καθώς έρχονταν σε ρήξη με τη μεταρρύθμιση του σταλινισμού αλά Χρουτσόφ. Το 1968, κρίθηκαν υπεύθυνοι για τις συζητήσεις στα πανεπιστήμια και καταδικάστηκαν σε τριετήμιση χρόνια φυλακή. Αποφυλακίστηκαν το 1971, μετά την αντικατάσταση του Ικομούλκα από τον Έντβαρντ Πκιέρεκ, αλλά και τις εργατικές εξεγέρσεις στο Γκντανσκ και στο Στσέτσιν, τον Δεκέμβριο του 1970, που κατέληξαν σε σκληρή καταστολή με 44 νεκρούς. Οι πολυετείς και συχνές φυλακίσεις δεν έκαμψαν τον Μοντζελέφσκι. Το 1976 βρίσκεται ξανά στις πρώτες γραμμές των απεργιακών κινητοποιήσεων.

Το 1980 συντάχθηκε με τους απεργούς στα ναυπηγεία του Γκντανσκ και συμμετείχε στην ίδρυση του ανεξάρτητου συνδικάτου «Αλληλεγγύη». Έπαιξε ρόλο-κλειδί στην εθνική της οργάνωση, επινοώντας ο ίδιος το όνομα «Αλληλεγγύη» («Solidarność»),

της οποίας έγινε εκπρόσωπος τύπου. Την εποχή εκείνη, γράφει στα απομνημονεύματά του, «...η “Αλληλεγγύη” ήταν το μεγαλύτερο εργατικό κίνημα στην ιστορία της Πολωνίας και ίσως και όλης της ιστορίας στην Ευρώπη. Ήμουν ήδη τότε ώριμης ηλικίας και προσεκτικός, όμως στα μάτια μου το κίνημα εκείνο ήταν η ενσάρκωση του μύθου στον οποίο είχα πιστέψει από τα νιάτα μου». Το περιγράφει ως κάτι το ανεξέλεγκτο, ακόμα και από τον Λεχ Βαλέσα, και θεωρεί τα μέλη της ως «χιλιάδες περιπτώσεις Ιωάννας της Λοραίνης». Το 1981 φυλακίζεται ξανά, για δύο χρόνια.

Αμειλικτος στις αρχές του, στην πρόσδεσή του στην εργατική τάξη, ήρθε σε μεγάλες συγκρούσεις με τους φίλους του, ακόμα και τον Κουρόν. Το 1981, όταν ο Βαλέσα υπέγραψε συμφωνία με το καθεστώς χωρίς να ρωτήσει τη βάση του συνδικάτου - η χώρα βρισκόταν στο χείλος γενικής απεργίας μετά από επίθεση κατά του συνδικάτου - παραιτήθηκε από εκπρόσωπος τύπου, παρόλο που δέχεται, για τον Βαλέσα και τους συμβούλους του, ότι «η απόφασή τους να συνάψουν συμφωνία και να ακυρώσουν την απεργία θα μπορούσε να ήταν και σωστή». Φοβόταν εισβολή των στρατευμάτων της ΕΣΣΔ. Μετά την επιβολή, τον Αύγουστο του 1981, της δικτατορίας του Βόϊτσεχ Γιαρουζέλσκι, φυλακίστηκε με την κατηγορία ότι ήθελε να ανατρέψει τη Λαϊκή Δημοκρατία. Με την αμνηστία του 1984 είδε ξανά το

φως της ελευθερίας. Μετά την πτώση του καθεστώτος, εξελέγη γερουσιαστής με την «Αλληλεγγύη», γρήγορα όμως παραιτήθηκε, διαφωνώντας με την αστική πολιτική του Βαλέσα. Μεταξύ 1989 και 1991 βρέθηκε στους κόλπους του μικρού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Εργατική Ένωση (Unia Pracy) και μετά προσχώρησε στη Δημοκρατική Αριστερή Συμμαχία (Sojusz Lewicy Demokratycznej), υπό τον Λέστσεκ Μίλερ.

Ο Κάρολ Μοντζελέφσκι ήταν διανοούμενος, αγωνιστής και σε όλη του τη ζωή αντάρτης, ήθελε να αλλάξει επαναστατικά τον κόσμο δίνοντας την εξουσία στον λαό. Διατηρούσε στενές σχέσεις με την 4^η Διεθνή, τη μόνη επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που βοηθούσε κινήματα και εξεγέρσεις για την ανατροπή των σταλινικών δικτατοριών και την εγκαθίδρυση σοσιαλιστικών δημοκρατιών. Συνέβαλε στην απελευθέρωση της χώρας του. Αλλά τώρα, έλεγε, αυτό που έχουμε είναι «ελευθερία χωρίς αδελφότητα» και το κατέκρινε έντονα. Οι αναλύσεις του και η κριτική του κατά των σημερινών εθνο-συντηρητικών που κυβερνούν την Πολωνία ήταν πολύ έντονες και διορατικές. Μια μεγάλη φωνή έσβησε για πάντα.

ΗΠΑ και Σ. Αραβία απειλούν, το Ιράν «αυθαδιάζει», ο λαός της Υεμένης σφάζεται

■ Κώστας Δικαίος

Η σύγκρουση ανάμεσα σε Σαουδική Αραβία και Ιράν ανάγεται σε ιστορικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις αυτοκρατορίες των Περσών και των Αράβων σε σχέση με τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής, από όπου περνούσε και ο Δρόμος του Μεταξίου για την Κίνα. Επίσης αφορά θρησκευτικές συγκρούσεις ανάμεσα στα δόγματα των Σιτών (Ιράν) και των Σουνιτών (Σ. Αραβία) με ιδεολογικές προεκτάσεις και προσπάθεια επικράτησης με σφαγές και πολέμους του ενός δόγματος σε βάρος του άλλου. Αλλά στα πρόσφατα χρόνια η σύγκρουση των δύο χωρών καθορίζεται κυρίως από την προσπάθεια κυριαρχίας στην περιοχή των πρώτων υλών (πετρέλαιο και φυσικό αέριο) και στους δρόμους μεταφοράς τους προς την ανεπτυγμένη Δύση και την Ιαπωνία (τελευταία έχουν προστεθεί και οι τεράστιες αγορές Κίνας και Ινδίας). Οι επίμαχες περιοχές είναι ο Περσικός Κόλπος, τα στενά του Ορμούζ, τα παράλια του Ομάν και της Υεμένης, το κέρας της Αφρικής η Ερυθρά Θάλασσα και το Σουέζ, από όπου περνούν τα πλοία που μεταφέρουν τις πρώτες ύλες αλλά και τους αγωγούς που διέρχονται από Ιράκ, Συρία και Τουρκία.

Η σύγκρουση εντάθηκε μετά την ισλαμική Ιρανική Επανάσταση του 1979, που θα ρίξει τον Σάχη, θα βγάλει το Ιράν από την σφαίρα επιρροής των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και θα τρομοκρατήσει τα συντηρητικά βασιλικά καθεστώτα των χωρών του Περσικού Κόλπου, που θα θεωρήσουν την εξέγερση των μαζών στο Ιράν ως απειλή ενάντια στην κυριαρχία τους μέσα στις ίδιες τους τις χώρες. Παράλληλα οι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ θα αξιοποιήσουν τους δυο κύριους συμμάχους τους στην περιοχή, το Ισραήλ και την Σ. Αραβία για να αντιπαρατεθούν με το Ιράν. Ο έλεγχος του νοτίου Ιράκ από φιλοϊρανικές (σιιτικές) ομάδες και οι εξελίξεις στην Συρία, όπου το Ιράν θα στηρίξει το καθεστώς Άσαντ (Σίιτες-Αλεβίτες) σε συνεργασία με τους Ρώσους και την Χεζμπολάχ του Λιβάνου (επίσης

Σίιτες) ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος και τις άλλες ισλαμιστικές οργανώσεις (σουνίτες) που στηρίχτηκαν από την Σ. Αραβία, την Τουρκία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, θα φέρει τους Φρουρούς της Επανάστασης στα σύνορα με το Ισραήλ και μέσω της Χεζμπολάχ -που κατέχει ρόλο ρυθμιστή στο Λίβανο- θα δώσει στην Περσία την πολυπόθητη ιστορικά διέξοδο στην Μεσόγειο!

Ασφαλώς οι ιμπεριαλιστές και τα στηρίγματά τους δεν επρόκειτο να μείνουν απαθείς μπροστά σε μια τέτοια προοπτική. Το Ισραήλ βρίσκεται ήδη ουσιαστικά σε πόλεμο με το Ιράν στην Συρία, με συνεχείς βομβαρδισμούς των Φρουρών της Επανάστασης ακόμα και μέσα στο Ιράκ (!) ενώ ταυτόχρονα απειλεί με βομβαρδισμό το Ιράν, με πρόσχημα την προσπάθεια του τελευταίου να αποκτήσει πυρηνικά όπλα (το οποίο, αν και αλήθεια, απέχει από το να γίνει πραγματικότητα, και το Ιράν δείχνει να δέχεται να αναστείλει τις έρευνες προκειμένου να αρθεί το οικονομικό εμπάργκο). Η Σ. Αραβία βρίσκεται επίσης σε εμπόλεμη κατάσταση με το Ιράν μέσω του εμφυλίου πολέμου στην Υεμένη, όπου οι Χούτι (σιιτες) από το 2014 έχουν εκδιώξει την αναγνωρισμένη από τους ιμπεριαλιστές κυβέρνηση από την Βόρεια Υεμένη, έχουν καταλάβει την πρωτεύουσα Σαναά και αντιστέκονται στην κυβέρνηση, η οποία έχει μεταφέρει την έδρα της στο Άντεν (λιμάνι πάνω στο δρόμο των δεξαμενοπλοίων).

Το 2015 ο Αραβικός Σύνδεσμος έδωσε τις ευλογίες του για την δημιουργία ενός διεθνούς συνασπισμού υπο την ηγεσία της Σ. Αραβίας προκειμένου να επέμβει στην Υεμένη προς στήριξη του «νόμιμου» προέδρου απέναντι στην ορμητική προέλαση των Χούτι. Ο ΟΗΕ (με αποχή της Ρωσίας) εξέδωσε ψήφισμα με το οποίο δεν υποστήριζε την επέμβαση αλλά ενέκρινε εμπάργκο όπλων μόνο κατά των Χούτι! Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές τροφοδοτούν με όπλα, τεχνογνωσία και πληροφορίες την Σ. Αραβία και τα ΗΑΕ ώστε να βομβαρδίζουν καθημερινά τον πληθυσμό των Χούτι ώστε να υποκύψει, χωρίς όμως

αποτέλεσμα. Το Ιράν αναμφισβήτητα ενισχύει τους Χούτι, και μάλιστα με σύγχρονα όπλα όπως εξοπλισμένα Drones με βομβαρδίζονται εγκαταστάσεις στην Σ. Αραβία και απειλούνται ακόμη και το Αμπού Ντάμπι και το Ντουμπάι!

Για να κατανοήσουμε την απειλή για την Σ. Αραβία, αρκεί να αναφέρουμε ότι όταν εξεγέρθηκαν οι πλειοψηφούσες σιιτικές μάζες στο Μπαχρέιν το 2011 και όρθωσαν το αναστήμά τους στη σουνιτική ηγεσία, αμέσως η Σ. Αραβία υποψιάστηκε ιρανικό δάκτυλο και έστειλε στρατεύματα στο Μπαχρέιν για να καταπνίξουν την εξέγερση. Απώτερος φόβος της ήταν μήπως οι αναταραχές μεταφερθούν στη σιιτική μειονότητα, στο ανατολικό τμήμα της Σ. Αραβίας, εκεί όμως όπου υπάρχουν τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου. Στα αποτελέσματα του πολέμου στην Υεμένη συγκαταλέγονται περισσότεροι από 10 χιλιάδες νεκροί, το 80% του πληθυσμού (περίπου 22 εκατομμύρια) που εξαρτώνται από την ανθρωπιστική βοήθεια και 10 εκατομμύρια που απέχουν μόλις ένα γεύμα από την λιμοκτονία.

Παράλληλα, οι ΗΠΑ, ιδιαίτερα την εποχή Τραμπ, με την κυριαρχία των πιο επιθετικών μεριδών του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (σύμβουλος Μπόλτον) έχουν αυξήσει την πίεση στο Ιράν προκειμένου να ευθυγραμμιστεί. Το 2018 έφυγαν μονομερώς από την συμφωνία για τα πυρηνικά του 2015 και μάλιστα σε κόντρα με τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, αλλά και την Ρωσία και την Κίνα, διεκδικώντας μια «καλύτερη» συμφωνία. Στην ουσία επέβαλαν ασφυκτικό εμπάργκο ώστε να λιμοκτονήσει ο πληθυσμός και να εκδηλωθούν εξεγέρσεις που θα έριχναν το καθεστώς. Παρά τις σποραδικές αναταραχές, το ιρανικό καθεστώς φαίνεται αρκετά συμπαγές, με στήριξη από τις μάζες, με κάποιες δημοκρατικές λειτουργίες παρά την ισλαμιστική κυριαρχία και με μεγάλη δόση εθνικής περηφάνειας. Η αποτυχία του εμπάργκο οδήγησε σε «προβοκάτσιες» οι οποίες θα δικαιολογούσαν μια επέμβαση. Έτσι υποτίθεται ότι κτυπήθηκαν τάνκερ στα στενά του Ορμούζ, πράγμα που ανησύχησε την παγκόσμια οικονομία, η οποία απειλείται από μια αύξηση της τιμής του πετρελαίου επειδή θα πυροδοτούσε άμεσα την αναμενόμενη νέα παγκόσμια ύφεση. Ωστόσο η ενέργεια δεν μπόρεσε να συσπειρώσει προθύμους για μια ναυτική δύναμη που θα δρούσε στον Περσικό Κόλπο ενάντια στο Ιράν. Ακόμα και η κατάρριψη από το Ιράν ενός μη επανδρωμένου κατασκοπευτικού αεροσκάφους των ΗΠΑ δεν στάθηκε αρκετή να πυροδοτήσει ένα βομβαρδισμό της χώρας από τις πολεμικές δυνάμεις των ΗΠΑ που έχουν συγκεντρωθεί στον Κόλπο.

Τελευταία φάση της κρίσης απο-

τέλεσαν οι βομβαρδισμοί με drones πετρελαϊκών εγκαταστάσεων της Σ. Αραβίας από τους Χούτι, οι οποίοι σταμάτησαν το 50% της παραγωγής (5% της παγκόσμιας κατανάλωσης) προκαλώντας σοκ στις αγορές, που συνήλθαν μόνο λόγω της υπόσχεσης των ΗΠΑ να χρησιμοποιηθούν τα στρατηγικά τους αποθέματα και της γρήγορης αποκατάστασης των ζημιών από τους Σαουδάραβες. Η επίθεση των Χούτι μπορεί να θεωρηθεί δικαιολογημένη, αν ληφθούν υπόψη οι σφαγές της αεροπορίας της Σ. Αραβίας ενάντια στους πληθυσμούς της Υεμένης, αλλά δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί από τους ιμπεριαλιστές. Οι ΗΠΑ εμφανίστηκαν απόλυτα επιθετικές, κατηγορώντας την Τεχεράνη για πράξεις πολέμου και απειλώντας με βομβαρδισμούς και επεμβάσεις, ενώ ακόμα και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που απλώς παρακολουθούσαν τις εξελίξεις και οχυρώνονταν πίσω από τη συμφωνία του 2015, εμφανίστηκαν πιο σκληροί και ζήτησαν από το Ιράν να διαπραγματευθεί μια νέα συμφωνία που θα περιλαμβάνει εκτός από τα πυρηνικά και την απόσυρση των Φρουρών της Επανάστασης από την Μ. Ανατολή!

Ωστόσο η αποπομπή του Μπόλτον από τη θέση του Συμβούλου Ασφαλείας δείχνει ότι η αμερικανική ηγεσία είναι βαθιά διχασμένη και οι φόβοι για τις συνέπειες μιας επέμβασης είναι μεγάλοι. Το Ιράν διαθέτει αρκετά οπλικά συστήματα τα οποία μπορούν να πλήξουν βάσεις και πλοία των ιμπεριαλιστών, ακόμα και να φτάσουν μέχρι το Ισραήλ. Το γεγονός ότι τα drones των Χούτι έπληξαν καίρια την βιομηχανία της Σ. Αραβίας που έχει ξοδέψει τεράστια ποσά για την αεράμυνά της, συμπεριλαμβανομένων των πυραύλων Patriot των ΗΠΑ, καταδεικνύει ίσως αυτές τις δυνατότητες. Ένας πόλεμος στον Κόλπο θα επηρέαζε την τιμή του πετρελαίου και θα απειλούσε με ύφεση την παγκόσμια οικονομία. Ένας βομβαρδισμός δεν θα ήταν αρκετός για να καταβάλει το καθεστώς στο Ιράν, ειδικά αφού οι ΗΠΑ δεν φαίνονται ικανές να στηρίξουν μια επέμβαση με χερσαίες δυνάμεις. Αντίθετα, το πιο πιθανό είναι να έσπρωχνε το Ιράν στην αγκαλιά της Κίνας, η οποία ήδη συζητάει επενδύσεις στην χώρα στα πλαίσια του νέου δρόμου του Μεταξίου. Εάν αυτές πραγματοποιηθούν, θα συνοδευτούν και από μια ανάλογη στρατιωτική υποστήριξη για να προστατευθούν, πράγμα που θα έκλεινε οριστικά την πόρτα στην Δύση. Αυτά τα αδιέξοδα έχουν καταστήσει τον πάλαι ποτέ κραταιό Δυτικό ιμπεριαλισμό εξαιρετικά διστακτικό, την ίδια στιγμή μάλιστα που δεν απειλείται άμεσα από τις ίδιες τις μάζες. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σφαγές όπως αυτές της Συρίας και της Υεμένης δεν θα ξεφυτρώνουν παντού πράγμα που κάνει επιτακτική την ανασυγκρότηση των εργαζόμενων μαζών ενάντια στις ιμπεριαλιστικές βλέψεις.

